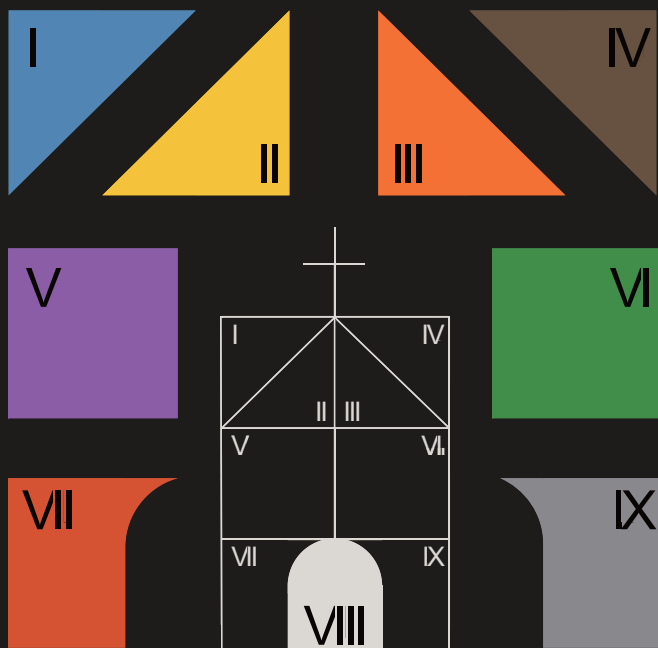

CUM PUTEM AVEA BISERICI SĂNĂTOASE?

Ghidul începătorului

Cum putem avea biserici sănătoase?

Alex Duke
David Daniels, ed.

CUM PUTEM
AVEA BISERICI
SĂNĂTOASE?
GHIDUL ÎNCEPĂTORULUI

MAGNA GRATIA

CUM PUTEM AVEA BISERICI SĂNĂTOASE?
GHIDUL ÎNCEPĂTORULUI

Alex Duke, David Daniels, editori

Copyright © 2025 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Healthy Churches: A Beginner's Guide*, de 9Marks Ministries (2025). Tradus și publicat cu permisiune.

Healthy Churches: A Beginner's Guide

© 2025 by 9Marks Ministries

9 Marks

525 A St. NE

Washington, DC 20002

www.9marks.org

Director editorial: Jonathan Leeman; director managerial: Taylor Hartley; editori: Alex Duke și David Daniels; editor copist: Judith Henderson; director executiv: Ryan Townsend; președinte: Mark Dever; design copertă: Jeri Choi.

Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare și DTP: MG Studio.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

ISBN: 978-630-351-138-2 (pdf); 978-630-351-139-9 (epub).

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți!
Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate
la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Introducere 9

PARTEA ÎNTÂI. PREDICAREA EXPOZITIVĂ

Ce este predicarea expozitivă? 13

1. Predicatorul și textul biblic. Care este țelul mesajului? (Aaron Menikoff) 15
2. Predicarea expozitivă evanghelistică (Mark Dever) 35
3. Fundamentul biblic al predicării expozitive (Mike Bullmore) 81

PARTEA A DOUA. DOCTRINA EVANGHELIEI

Ce este doctrina Evangheliei? 89

4. Lui Isus Îi pasă de doctrină (Samuel Parkison) 91
5. Ce este Evanghelia? (Greg Gilbert) 107
6. Centralitatea Evangheliei. Un avertisment și o recomandare (Bobby Jamieson) 129

PARTEA A TREIA. CONVERTIREA ȘI EVANGHELIZAREA

Ce este convertirea și ce este evanghelizarea? 139

7. Cum ar trebui să definim evanghelizarea? (J. Mack Stiles) 141
8. Unul dintre cele mai murdare cuvinte din zilele noastre: convertirea (Brad Wheeler) 147

9. Componenta colectivă a convertirii (Jonathan Leeman) 173

10. Legătura dintre evanghelizare și biserică (Jonathan Leeman)
183

11. Problema programelor evanghelistice (J. Mack Stiles) 199

PARTEA A PATRA. MEMBRALITATEA ÎN BISERICĂ

Ce este membralitatea în biserică? 211

12. Membralitatea în biserică este o slujbă și o sarcină (Jonathan
Leeman) 215

13. Membralitatea cu sens și păstorirea sfinților (Jason Seville)
227

PARTEA A CINCEA. DISCIPLINA BISERICII

Ce este disciplina bisericii? 239

14. Principiile disciplinei bisericii (Jonathan Leeman) 241

15. Un ghid pas cu pas al disciplinei bisericii (Geoff Chang) 271

PARTEA A ȘASEA. UCENICIZAREA

Ce este ucenicizarea? 287

16. Prezbiterii, principalii făcători de ucenici ai bisericii (Jeramie
Rinne) 289

17. Ucenicizarea după Scripturi (Garrett Kell) 299

PARTEA A ȘAPTEA. CONDUCEREA BISERICII

Ce este conducerea bisericii? 311

18. Prezbiterii conduc (Bobby Jamieson) 313

19. Biserica noastră vrea o pluralitate de prezbiteri, dar nu știm de

unde să începem (Dave Harvey) 323

20. Cum să separăm lucrarea diaconilor de cea a prezbiterilor
(Matt Schmucker) 333

PATRA A OPTA. RUGĂCIUNEA

Ce este rugăciunea? 343

21. Utilizarea și importanța rugăciunii comune (Mark Dever) 345

22. Rugăciunea comună (Jamie Dunlop) 367

PARTEA A NOUA. MISIUNEA

Ce este lucrarea de misiune? 399

23. O pledoarie pentru sănătate și centralitate în Evanghelie în lucrarea de misiune (Aubrey Sequeira) 401

24. Fundamentele lucrării misionare pe termen lung (Brooks Buser) 447

25. Banul pierdut (Mark Dever) 463

Anexă. Biserica universală și biserica locală (Jonathan Leeman)
471

Despre autori 493

INTRODUCERE

Timp de mai bine de douăzeci și cinci de ani, 9Marks și-a concentrat atenția pe ceea ce noi am denumit cele nouă semne ale unei biserici sănătoase. Acestea sunt predicarea expozitivă, doctrina Evangheliei, convertirea și evanghelizarea, membralitatea în biserică, disciplina bisericii, ucenicizarea și creșterea spirituală, conducerea bisericii, rugăciunea și lucrarea de misiune. Desigur, noi nu pretendem că acestea sunt singurele semne ale bisericilor sănătoase. Așadar, de ce le-am ales pe acestea nouă? Pentru că Biblia le impune. Pentru că, din păcate, foarte multe biserici evanghelice le-au neglijat sau le-au tratat ca existând de la sine. Și pentru că bisericile vestesc cel mai bine Evanghelia atunci când sunt caracterizate de aceste semne.

Unii dintre voi, cititorii, s-ar putea să vă intersectați cu ideile 9Marks pentru prima dată. Dacă da, gândiți-vă la această carte ca la un ghid pentru începători. Aici veți găsi descrieri scurte și, de asemenea, câteva dintre articolele noastre preferate

din trecut, care vă prezintă cele nouă semne și ce au ele de-a face cu sănătatea bisericii. Dacă sunteți familiarizați cu acestea de ceva vreme, acesta poate fi ca un curs de reîmprospătare, precum și un instrument pentru a încuraja alți lideri ai bisericii. În ambele cazuri, noi ne rugăm ca bisericile voastre să beneficieze din luarea în considerare a acestor nouă semne ale unei biserici sănătoase.

PARTEA ÎNTÂI
PREDICAREA EXPOZITIVĂ

CE ESTE PREDICAREA EXPOZITIVĂ?

Predicarea expozitivă face ca ideea principală a unui pasaj din Scriptură să fie ideea principală a predicii, și apoi aplică acest lucru la viața congregației.

UNDE SE GĂSEȘTE ÎN BIBLIE?

Potrivit Scripturii, Dumnezeu împlinește planurile Sale vorbindu-i poporului Său (v. Gen. 1:3, Isaia 55:10-11, F.A. 12:24). Asta înseamnă că, pentru ca predicile să fie pline de puterea lui Dumnezeu, predicatorii trebuie să predice Cuvântul lui Dumnezeu.

Biblia conține multe exemple de predicare și învățătură expozitivă. Gândește-te la preoții leviți care propovăduiau Legea (Deut. 33:10), la Ezra și la leviții care au citit din Lege și au arătat care este sensul ei (Neem. 8:8), și la Petru și apostolii care au explicat Scriptura și și-au îndemnat ascultătorii să răspundă cu pocăință și credință (F.A. 2:14-41,

13:16-47).

Pe de altă parte, Dumnezeu îi condamnă pe cei care „spun vedenii ieșite din inima lor, nu ce vine din gura Domnului” (Ier. 23:16, 18, 21-22).

DE CE ESTE IMPORTANTĂ PREDICAREA EXPOZITIVĂ?

Predicarea expozitivă este importantă deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este ceea ce convinge de păcat, ceea ce dă viața nouă, ceea ce zidește și sfințește poporul lui Dumnezeu (Evrei 4:12; 1 Petru 1:23; 1 Tes. 2:13; Ioan 17:17). Ceea ce are nevoie poporul lui Dumnezeu nu este înțelepciunea unui predicator, ci înțelepciunea lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 1.

PREDICATORUL ȘI TEXTUL BIBLIC. CARE ESTE ȚELUL MESAJULUI?

Aaron Menikoff

„Dacă întărești prioritatea Cuvântului, atunci ai pus la locul lui cel mai important aspect al vieții bisericii, iar sănătatea în creștere este practic asigurată, pentru că Dumnezeu a rânduit să acționeze prin Duhul Său, prin Cuvântul Său”.¹

INTRODUCERE: SLAVA LUI DUMNEZEU ÎN PREDICAREA CUVÂNTULUI

În anul 2006, Pew Charitable Trusts a lansat raportul lor anual despre lumea jurnalistică din America, intitulat „The State of the News Media”. Raportul a cartografiat totul, de la creșterea blogging-ului până la scăderea circulației ziarelor în format tipărit. Cercetătorii de la Pew au pus câteva întrebări interesante. De exemplu, ei au explorat dacă publicul „are încredere” în știri. Sondajul a

¹ Mark Dever, *Nine Marks of a Healthy Church*, p. 25

conchisă că percepția generală a oamenilor este „că organizațiile de știri acționează din propriul interes economic, iar jurnaliștii înșiși acționează pentru a-și avansa propria carieră”.² Și nu este nicio surpriză aici. Când au fost întrebați dacă mass-media este interesată în primul rând să informeze publicul sau să atragă audiențe mai mari, marea majoritate a respondenților au spus că mass-media este interesată cel mai mult de creșterea ratingului.³ Desigur, teama este că, într-un fel, calitatea jurnalismului are de suferit atunci când transmiterea știrilor este secundară față de a strânge cât mai mulți telespectatori. Când scopul este popularitatea, veștile dificile devin inevitabil de domeniul trecutului.

Din păcate, același fenomen poate avea loc în biserica locală. Când scopul principal este creșterea numerică, veștile bune trec inevitabil în spatele divertismentului. Consumerismul răstălmăcește sarcina predicatorului, făcându-l un slujitor al oamenilor în loc să fie slujitor al Cuvântului. Acest lucru ne

² *The State of the News Media 2006*. http://www.stateofthenewsmedia.org/2006/narrative_overview_publicattitudes.asp?cat=8&media=1. Accesat la 24 mai 2006.

³ Ibid.

pune în fața următoarei întrebări: „Care este până la urmă țelul predicării?” Eu sunt de acord cu John Piper, care a susținut că scopul predicării este slava lui Dumnezeu.⁴ Datoria principală a păstorului este să Îl înalțe pe Domnul suveran, sfânt, plin de har, iubitor și neschimbător în tot ceea ce face și spune. Acesta este țelul final în predicare.

Dar slava lui Dumnezeu este țelul întregii vieți, nu-i așa? Există un țel în predicare care este unic pentru predicare? Există un țel special conceput pentru a ajuta la combaterea tentației consumerismului care afectează aproape pe fiecare predicator? Eu cred că da. Țelul fiecărui mesaj, săptămână de săptămână, este însăși definiția predicării expozi-tive: să te asiguri că ideea predicii tale este ideea pasajului din Scriptură din care ai ales să predici.⁵ Într-adevăr, Dumnezeu este proslăvit atunci când Cuvântul Lui este proclamat clar și fidel. Aceasta este datoria oricărui predicator și țelul predicării. Lăsați mărunțișurile deoparte. Cei chemați să predice au

⁴ John Piper, *The Supremacy of God in Preaching* (Grand Rapids, Baker Books, 1990), 19. Disponibilă în limba română la Editura MAGNA GRATIA.

⁵ Mark Dever, *Nine Marks of a Healthy Church* (Wheaton: Crossway, 2000), 26.

responsabilitatea de a predica din fiecare text biblic cu credincioșie. Ei trebuie să se asigure că fiecare predică surprinde ideea centrală a textului biblic. Aceasta este, pe scurt, o predicare expozitivă, și aceasta este fișa postului predicatorului, în esența ei.

Acum câțiva ani am lucrat ca asistent pentru un senator din Oregon. Ocazional, eu aveam ocazia să-l reprezint la întâlniri și era foarte clar în acele întâlniri a cui identitate era importantă – nu a mea! Numele meu nu prea conta, ci tot ce conta era că am adus un mesaj din partea acelui senator. Când am început să predic, îmi amintesc că am avut o înțelegere similară. Deși nu eram lipsit de importanță – Domnul *mă* chemase, la urma urmei, la această sarcină de a studia și de a propovădui Cuvântul – eram acolo pur și simplu pentru a transmite ideea mesajului cât de fidel și serios puteam. Nu eram acolo prin propria mea autoritate, ci prin autoritatea lui Isus Hristos. Nu eram acolo pentru a crește o biserică sau pentru a câștiga fani sau favoarea oamenilor, ci pentru a propovădui Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a susține gândul lui Dumnezeu – ideea acelui text biblic – făcând din el esența

predicii mele. Eram acolo pentru a predica doar Cuvântul.

Recunoașterea țelului predicării te eliberează de atâtea alte preocupări care ți-ar distrage atenția.

Predicatorul concentrat pe predicarea ideii centrale a textului biblic nu trebuie să-și facă griji să pară cel mai inteligent sau cel mai articulat om din încăpere. Nu, acestea nu sunt preocupările unui predicator expozitiv.

Predicatorul expozitiv vine în biserică „slab, fricos și plin de cutremur”, dar vine cu o „dovadă dată de Duhul și de putere, așa încât credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu” (1 Cor. 2:3-5).

Cum este posibil acest lucru? Îndepărtând atenția de la tine (înțelepciunea oamenilor) și concentrându-te pe textul biblic (puterea lui Dumnezeu).

Din nou, Dumnezeu este proslăvit atunci când Cuvântul Lui este proclamat clar, deoarece o astfel de proclamare este o respingere a înțelepciunii omenești și o demonstrare a puterii Sale.

PAVEL ȘI BARNABA: SUCCESUL ÎN TRANSMITEREA CUVÂNTULUI

În 1 Corinteni 2, apostolul Pavel descrie încrederea lui în puterea lui Dumnezeu. În Faptele Apostolilor 13 și 14 vedem acest lucru trăit în practică în lucrarea lui Pavel și a lui Barnaba. Acestor apostoli li s-a dat ocazia în mod repetat să predice Cuvântul. În Faptele Apostolilor 13, ei se aflau în Antiohia Pisidiei, unde Pavel predica în sinagoga evreiască. Cei din adunare tocmai citiseră din Lege și Proroci (13:15), iar Pavel a fost invitat să ofere un „cuvânt de îndemn pentru norod”. El a continuat explicându-le atât iudeilor, cât și neamurilor temătoare de Dumnezeu felul cum Vechiul Testament vorbea despre Isus Hristos: „Noi vă aducem vestea aceasta bună că făgăduința făcută părinților noștri, Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviindu-L pe Isus” (13:33). Potrivit lui Luca, acest mesaj a stârnit interes: „În Sabatul viitor, aproape toată cetatea s-a adunat ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu”. Totuși, nu tot interesul era pozitiv: „Iudeii, când au văzut noroadele, s-au umplut de pizmă, vorbeau împotriva celor spuse de

Pavel, și-l batjocoreau” (13:44-45). Totuși, ce a spus Pavel, ce a predicat el? A predicat el înțelepciunea oamenilor? Niciodată. El a vestit „Cuvântul Domnului”. Deși mulți s-au bucurat de acest mesaj, Pavel și Barnaba au fost alungați din Antiohia Pisidiei. Dar au fost ei descurajați? Deloc. Ei „erau plini de bucurie și de Duhul Sfânt” (F.A. 13:52). Ei își îndepliniseră sarcina, pentru că predicaseră Cuvântul.

Apoi ei s-au îndreptat spre Iconia pentru a-și continua lucrarea. Rezultatele au fost aceleași și acolo. Mulți au crezut – atât evrei, cât și greci – dar au întâmpinat o atitudine ostilă (14:2). Luca îi atrage din nou atenția cititorului asupra *mesajului* lui Pavel și Barnaba. Ce predica ei? În Iconia, Lистра, Derbe, iar apoi pe drumul de întoarcere spre Antiohia în Pisidia, Pamfilia și Perga, ei au predicat „Cuvântul privitor la har” (14:3), „Evangelia” (14:7, 15, 21) și „Cuvântul” (14:25). Au predicat Pavel și Barnaba doar Cuvântul? Da. Ei nu aveau alt mesaj decât acest „Cuvânt al harului” care, așa cum a scris el ulterior, „vă poate zidi sufletește și vă poate da moștenirea împreună cu cei sfințiți” (20, 32).

A avut succes predicarea lui Pavel și a lui Barnaba? Cu siguranță că au existat convertiri în Iconia (14:1) și în Derbe (14:21). Mai mult, Luca consemnează că, prin predicare, sufletele ucenicilor au fost întărite, ei au fost încurajați să continue în credință și li s-a amintit să rămână statornici în mijlocul necazurilor (14:22). Au fost ridicați astfel și lideri – un rod suplimentar al Cuvântului predicat. Pavel și Barnaba „au rânduit prezbiteri în fiecare biserică” (14:23). Pe scurt, predicarea Cuvântului i-a convertit pe păcătoși, i-a întărit pe credincioși și a crescut lideri. Ce lucrare uimitoare – puterea Cuvântului lui Dumnezeu la lucru! Totuși, au avut succes Pavel și Barnaba când predicarea lor a stârnit vrăjmași? În Iconia, ei au fost loviți cu pietre și forțați să plece (14:5-6). În Listra, Pavel a fost lovit cu pietre din nou și lăsat ca mort (14:19). Au avut succes cuvintele sale, deși au stârnit o astfel de împotrivire? Da, au avut succes, cel puțin așa cum vede Isus lucrurile: „Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră” (Matei 5:11). Predicați Cuvântul

și lăsați persecuția să vină.

Cum se explică succesul lui Pavel și Barnaba? Oare pentru că erau apostoli capabili să facă semne și minuni? Nu, semnele și minunile în sine nu au produs credință. De fapt, deși unii i-au văzut făcând minuni, au refuzat totuși să creadă (14:4). Oare succesul a venit din faptul că Pavel și Barnaba erau populari – celebriți din secolul I care strângeau adepți oriunde mergeau? Deloc. Succesul lor trebuie atribuit predicării Cuvântului. În Faptele Apostolilor 14:8-18, apostolul Pavel a stat în fața unei audiențe păgâne care, la fel ca multe congregații din secolul XXI, nu era familiarizată cu Scriptura. Dar ce a făcut Pavel? El s-a focalizat pe Cuvânt. Într-o predică ce seamănă cu cea ținută la Areopagul din Faptele Apostolilor 17, Pavel a citat din Exod 20:11 și le-a amintit ascultătorilor săi că Domnul Dumnezeu este Cel „ce a făcut Cerul, Pământul și marea, și tot ce este în ele” (14:15). Deși ascultătorii lui au fost ispitiți să se închine lui Pavel, apostolul i-a îndrumat spre Cuvânt și i-a chemat să se închine Creatorului lor. Astăzi nu mai există apostoli, dar exemplul lui Pavel ne oferă

lecții profunde și transferabile pentru cei dedicați sarcinii predicării.

În primul rând, predicarea fidelă va fi deopotrivă atrăgătoare pentru unii și respingătoare pentru alții. Așa a fost în cazul lui Pavel și Barnaba, și așa va fi în cazul oricărui predicator care vrea să facă din esența textului biblic esența mesajului său. La urma urmei, dacă Pavel a fost mireasma vieții pentru cei mântuiți, dar mireasma morții pentru cei pierduți, același lucru este valabil și pentru predicatorii de astăzi care au sarcina de a vesti adevărul lui Dumnezeu. Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor iubi Cuvântul Lui cu credincioșie și îl vor predica într-un fel caracterizat de seriozitate. Lor le va plăcea să-L cunoască mai bine pe măsură ce vor cunoaște mai bine Cuvântul Lui. Pe de altă parte, cei care nu-L iubesc pe Domnul nu vor avea interes față de Cuvântul Său. Ei ar putea fi dispuși să vină la biserică într-o duminică dimineața pentru a asculta o predică despre gestionarea timpului, dar nu vor fi interesați de aspectul principal din Ioan 4. Ce trebuie să facă predicatorul? Să predice Ioan 4. O predică despre gestionarea timpului nu îl va converti pe

păcătos și nici nu îl va zidi pe cel sfânt, pe când un mesaj din Ioan 4 care Îl prezintă pe Isus ca Apa vieții le va face pe amândouă.

În al doilea rând, predicarea expozitivă fidelă este întotdeauna o predicare de succes. Unii predicatori sunt mai buni decât alții, și nu există dubii în privința aceasta. Trebuie doar să acceptăm faptul că Domnul le-a dat unor oameni daruri mai mari.

Cu toate acestea, când mă uit la lucrarea lui Pavel și a lui Barnaba din Faptele Apostolilor 13 și 14, și când mă gândesc la scopul predicării – predicarea ideii textului biblic – mă simt extrem de încurajat.

Din nou, nu trebuie să fiu cel mai bun predicator pentru a fi un predicator credincios. Scopul meu nu este să fiu cel mai bun. Dacă acesta ar fi scopul meu, aș face un lucru greșit cu viața mea. Aș urmări înțelepciunea omenească, nu crucea lui Hristos! Scopul meu trebuie să fie ceea ce au exemplificat Pavel și Barnaba: predicarea constantă a Cuvântului, a veștii bune, a Cuvântului harului, a

Evangeliei.

UN EXEMPLU ISTORIC: IOAN GURĂ DE AUR ȘI CENTRALITATEA CUVÂNTULUI

Ioan Gură de Aur (cca. 347-407) a devenit episcop de Constantinopol în anul 398. El este considerat cel mai mare predicator din biserica primară (*chrysostomos* are sensul de „gură de aur”). El a fost un predicator expozitiv așa cum era tradiția în Antiohia, o tradiție care s-a concentrat pe o interpretare literală a textului, spre deosebire de interpretările alegorice și fanteziste asociate cu tradiția alexandrină. Deși l-a criticat pe Ioan Gură de Aur pentru unele dintre interpretările sale, în special cele la Vechiul Testament, teologul baptist John A. Broadus a venit totuși cu laude strălucitoare la adresa lui: „Ioan Gură de Aur nu a avut niciodată pe cineva care să îl întreacă, și este îndoielnic dacă a existat cineva în istoria predicării care să îl ega-
leze”.⁶

Ioan se născuse în Antiohia, în Siria, și a fost

⁶ John A. Broadus, *Lectures on the History of Preaching* (Birmingham: Solid Ground Christian Books, 2004; reprint, New York: A.C. Armstrong, 1907), 77.

crescut de mama lui. El a fost botezat la vârsta de 21 de ani și curând după aceea a început să studieze Biblia sub îndrumarea episcopului Antiohiei. După câțiva ani de pregătire pentru slujire, el a fost hirotonit preot în anul 386, și de atunci a început să predice cu regularitate. Broadus notează că Ioan și-a început lucrarea de predicare destul de târziu în viață. „În epoca și țara noastră nerăbdătoare, când atât de mulți cred că timpul petrecut în pregătire este timp pierdut, este bine să ne aducem aminte că cei mai celebri doi predicatori ai primelor secole creștine au început să predice târziu, Ioan Gură de Aur la 39 de ani, iar Augustin la 36”.⁷

Ioan Gură de Aur a luat cărți din Biblie și a predicat prin ele pasaj cu pasaj. În timpul introducerii unei predici, el i-a amintit congregației sale de ce le-a spus mai dinainte care aveau să fie textele biblice din care urma să predice:

De multe ori vă spun cu multe zile înainte care este subiectul predicii, ca să puteți lua cartea în zilele următoare, să parcurgeți întregul pasaj, să învățați atât ceea ce se spune, cât și ceea ce este

⁷ Ibid., 76.

lăsat deoparte, și astfel să vă pregătiți pentru a învăța atunci când veți auzi ceea ce voi spune ulterior.⁸

Iată un exemplu de predicator care a făcut din Scriptură piesa centrală a slujirii sale. El continuă astfel: „De asemenea, eu vă rog întotdeauna și nu încetez să vă rog nu numai să fiți atenți aici la ceea ce spun, ci și, când sunteți acasă, să perseverați continuu în citirea Scripturilor divine”.⁹ El s-a încrezut în puterea Cuvântului lui Dumnezeu de a schimba viețile oamenilor și de a-i pregăti pe creștincioși să învingă ispita:

Prin urmare, avem o nevoie continuă de armura completă a Scripturii... De exemplu, planurile firii pământești îi atacă mai puternic pe cei care trăiesc în mijlocul lumii. O față frumoasă și un trup zvelt ne izbesc privirea. O frază rușinoasă slăbește încordarea sufletului nostru. Dar de ce spun asta? Ceea ce pare adesea cel mai mic dintre toate aceste atacuri, mirosul de parfum care vine de la curtezane când trec undeva în apropiere ne atrage și ne ia ca prizonieri din simplă întâmplare. Și sunt

⁸ St. John Chrysostom, *On Wealth and Poverty*, trans. Catherine P. Roth (Crestwood, NY: St. Vladimir's Seminary Press, 1984), 58.

⁹ Ibid.

multe lucruri ca acestea care ne asediază sufletele... Trebuie să stingem complet săgețile diavolului și să le învingem prin citirea continuă a Scripturilor divine.¹⁰

În acest aspect al predicii sale, Ioan Gură de Aur s-a întors la Scriptură, la Luca 16. El a citit Cuvântul lui Dumnezeu și a început să arate sensul textului pentru congregație. El s-a încrezut în puterea Cuvântului lui Dumnezeu de a-i schimba, hrăni și crește pe ucenicii încredințați în grija sa. El a fost model de lucrare, așa cum a fost exemplificată de Pavel și Barnaba – o lucrare care depindea de Cuvântul lui Dumnezeu. Se poate spune același lucru despre aceia dintre noi care predicăm astăzi cu regularitate? Avem aceeași credință că Scriptura, Cuvântul lui Dumnezeu, poate și își va face lucrarea și azi?

CONCLUZIE: SLAVA LUI DUMNEZEU ÎN SUFICIENȚA CUVÂNTULUI

Teologii creștini fac referire adesea la patru caracteristici ale Scripturii: autoritatea, claritatea, necesitatea și suficiența ei. Evident că este esențial ca

¹⁰ Ibid., 59.

un păstor să afirme fiecare dintre aceste caracteristici. Fără un Cuvânt cu autoritate, nu există niciun motiv pentru care păstorul să stea vreodată în spațele unui amvon. Întrucât Scriptura este clară, predicatorul (și, de altfel, orice creștin) poate avea încredere că ea poate fi înțeleasă. Scriptura este necesară, astfel că predicatorul *trebuie* să predice (Rom. 10:13-17). În cele din urmă, Scriptura este suficientă. Așa cum spune Wayne Grudem, „suficiența Scripturii înseamnă că Scriptura conținea toate cuvintele lui Dumnezeu pe care El a vrut ca poporul Său să le aibă în fiecare etapă a istoriei răscumpărării, și că acum ea conține toate cuvintele lui Dumnezeu de care avem nevoie pentru mântuire, pentru a ne încrede perfect în El și pentru a asculta desăvârșit de El”.¹¹

Când eu spun că predic expozitiv pentru că mă încred în Cuvântul lui Dumnezeu, afirm astfel suficiența Scripturii. Afirm că, de la Geneza la Apocalipsa, Cuvântul conține tot ceea ce poporul lui Dumnezeu are nevoie pentru a fi susținut. Ce

¹¹ Wayne Grudem, *Systematic Theology* (Leicester: Inter-Varsity Press, 1994), 127.

mângâiere este asta pentru mine, știind că Scriptura are tot ce am nevoie și tot ce are nevoie biserica mea! Nu trebuie să vin cu înțelepciunea mea, ci trebuie doar să le duc oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu.

Pot alte tipuri de predicare să afirme suficiența Cuvântului – predicarea tematică, de exemplu, care expune o temă biblică prin sintetizarea mai multor pasaje biblice? Desigur! Și nu doar atât, ci eu cred că predicarea tematică poate fi, uneori, de ajutor pentru congregație. Cu toate acestea, eu nu cred că a aduce o congregație în fața sintezei făcute de un predicator este același lucru cu a o duce în fața textului biblic. Predicarea expozitivă se străduiește să aducă biserica înaintea textului biblic, pentru că de asta au nevoie oamenii. Ei trebuie să fie în stare să vadă ei înșiși textul biblic – să-l vadă și să-l creadă. Așa cum spunea Grudem, Scriptura este suficientă pentru mântuire, pentru ca oamenii să se încreadă în Domnul și pentru a asculta de El. Așa că haideți să aducem congregațiile cât mai aproape de textul sacru și cât mai profund în el. Predicarea tematică este ca un drum care trece pe

lângă casă. Predicarea expozitivă este ca o alee care te duce la ușa din față. Haideți să ne conducem congregațiile chiar la ușa din față, și să facem asta cât de des putem, prin harul lui Dumnezeu!

J.W. Alexander (1804-1859), fiul lui Archibald Alexander de la Princeton, a fost profesor și păstor. În lucrarea sa, *Thoughts on Preaching*, el a încurajat predicarea expozitivă, în parte pentru că ea evidențiază suficiența Cuvântului și îndepărtează lumina reflectoarelor de pe predicator:

O astfel de predicare este mai puțin adaptată decât opusul ei pentru a face din vorbitor un obiect separat al atenției, și ar putea fi aleasă de mulți tocmai din acest motiv. Au trecut câțiva ani de când nu ne-am bucurat de privilegiul de a-l asculta pe regretatul orator evlavios Summerfield, iar farmecul discursurilor lui strălucite și patetice nu va fi uitat niciodată de cei care le-au ascultat. După ce a ținut, cu o anumită ocazie, o predică profund impresionantă din Isaia 6:1-6, el i-a remarcat autorului acestor pagini că, drept urmare a faptului că a fost urmărit de mulțimi de ascultători care îl aplaudau, a ajuns să se preocupe mai mult de expunerea simplă, pentru că ea îl aruncă cel mai mult pe predicator în umbră

și arată cel mai ilustru adevărul pur al Cuvântului.¹²

Fie ca aceia dintre noi care predicăm să fim dispuși să fim aruncați în umbră pentru ca adevărul Cuvântului să poată fi arătat în strălucirea lui. Acesta este beneficiul predicării expositive. Dumnezeu este proslăvit atunci când ideea textului biblic este proclamată cu credincioșie și zel.

¹² James W. Alexander, *Thoughts on Preaching* (Carlisle: Banner of Truth, 1988), 251-52.

CAPITOLUL 2.

PREDICAREA EXPOZITIVĂ EVANGHELISTICĂ¹

Mark Dever

S-au scris multe lucruri despre predicarea evanghelistică, și s-au scris multe despre predicarea expozitivă. Totuși, noi avem deseori tendința de a ne gândi la cele două ca fiind reciproc exclusive, mai degrabă decât ca fiind normal inseparabile. Noi credem că cei convertiți au nevoie de învățătură biblică și că cei neconvertiți au nevoie de predici evanghelistice.

Articolul de față intenționează să pună sub semnul întrebării această idee. Eu vreau în schimb să sugerez un alt fel în care ar trebui să ne gândim la obligațiile noastre în predicarea atât înaintea creștinilor, cât și a necreștinilor. Vom face această analiză plecând de la convingerea că deopotrivă cei

¹ Nota editorului: acest articol a fost publicat inițial ca un capitol în cartea *Give Praise to God: A Vision for Reforming Worship*, fiind preluat și publicat aici cu permisiunea P&R Publishing.

convertiți și cei neconvertiți au nevoie de predicarea în care este expusă plinătatea Cuvântului lui Dumnezeu și în care este explorată lucrarea ispășitoare a lui Hristos.

Faptul că o predică ar trebui să expună Cuvântul lui Dumnezeu și să declare vestea Lui bună nu este ceva surprinzător. De fapt, doar scriind această frază (fără a folosi termenii obișnuiți *expunere* și *evangelistic*) este suficient să pară absurd să gândim altfel.

Dar mulți fac asta. Poate că noi înșine ne întrebăm uneori cum putem fi mai buni predicatori expozitivi, dar nu luăm niciodată în considerare prezentarea Evangheliei în predicile noastre. Sau poate că vrem să fim evangheliști mai buni, dar nu vedem în ce fel are legătură asta cu predicarea noastră. Scopul acestui articol este să clarifice felul în care aceste două preocupări sunt legate în mod vital una de alta.

UN MODEL BIBLIC

Evanghelia este tema centrală a Bibliei. Dacă suntem dedicați să predicăm Biblia, ne vom trezi

predicând Evanghelia. Graeme Goldsworthy spune acest lucru cu tărie: „Pentru a fi fidelă perspectivei biblice, orice predicare trebuie să fie într-un anumit sens o predicare a Evangheliei... Predicarea biblică expozitivă este întotdeauna o expunere a Evangheliei și a implicațiilor ei”.²

În Vechiul Testament, Cuvântul lui Dumnezeu este izvorul și punctul central al proclamării. În Noul Testament, împlinirea făgăduințelor Sale în Hristos se află în centrul învățaturii.

Lucrarea Domnului Isus s-a concentrat pe predicarea adevărului despre propria Sa identitate și misiune. În Marcu 2, Îl vedem pe Isus însușindu-Și teme scripturale din Vechiul Testament, explicând că adevăratul lor sens a fost găsit în faptul că ele arătau înspre El. De aceea, El Se prezintă ca Mire venit după mireasa Sa, ca Fiu al omului, ca Domnul Sabatului. Toate aceste titluri erau strâns legate în Vechiul Testament de Dumnezeu însuși. Acum, Isus a anunțat că ele s-au împlinit în El.

² Graeme Goldsworthy, *Preaching the Whole Bible as Christian Scripture* (Grand Rapids: Eerdmans, 2000), 95–96.

De-a lungul Noului Testament, regăsim o legătură strânsă între expunerea sensului Scripturii și indicarea veștii bune a lui Dumnezeu în Hristos. În Luca 24, Hristosul înviat face un studiu biblic extraordinar cu doi dintre ucenicii Săi. Iată ce citim în Luca 24:27: „A început de la Moise și de la toți prorocii, și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El”. Puțin mai târziu, în același capitol, Hristos a venit să fie cu „cei unsprezece și cu cei ce erau cu ei” (Luca 24:33) și a spus: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi”. Apoi le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile. El le-a spus: „Așa este scris, și așa trebuia să pătimească Hristos, și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim” (Luca 24:44-47).

Predicile evanghelistice pe care le-au predicat acei ucenici, consemnate în cartea Faptele Apostolilor, urmează același model – ele apar din text și indică spre Hristos. Astfel, la Cincizecime, Petru începe prin a cita un pasaj din profetul Ioel, îl explică

în lumina lui și a evenimentelor din acele momente. Apoi le transmite vestea despre Isus din diverși psalmi.

Apoi în Faptele Apostolilor 3, când Petru stă înaintea unei mulțimi de oameni care aflate de o vindecare miraculoasă, el se întoarce la prezicerea despre Domnul dată prin Moise în Deuteronom 18, unde se vorbea despre ridicarea de către Dumnezeu a „unui proroc ca mine”, iar Petru anunță că Isus este acel Profet. Petru începe apoi să clarifice care ar trebui să fie răspunsul acelor oameni. Și acesta este modelul pe care îl regăsim repetat în cartea Faptele Apostolilor:

Pavel, după obiceiul său, a intrat în sinagogă. Trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi, dovedind și lămurind că Hristosul trebuia să pătimească și să învieze din morți. „Și acest Isus, pe care vi-l vestesc eu”, zicea el, „este Hristosul”. Unii dintre ei și o mare mulțime de greci temători de Dumnezeu, și multe femei de frunte, au crezut și au trecut de partea lui Pavel și a lui Sila (F.A. 17:2-4).

Cu siguranță că nu orice cuvântare evanghelistică trebuie să fie o expunere directă a unui pasaj

din Scriptură. În Faptele Apostolilor 17, în Atena, centrul învățaturii grecești, Pavel a fost atras într-o dispută cu un grup de „filozofi epicurieni și stoici”. Zece versete (17:22-31) consemnează cuvintele lui Pavel din cuvântarea lui în Areopag, și totuși niciunul nu citează vreun fragment din Vechiul Testament.

În zilele noastre, slujitorii Evangheliei pot avea ocazii asemănătoare în serii de discursuri evanghelistice sau apologetice în afara strângerii obișnuite a unei biserici creștine, de exemplu în campusurile universitare sau în alte întâlniri care au acest scop explicit. Cu siguranță putem proclama Evanghelia lui Hristos în afara slujirii noastre expozitive obișnuite.

Cu toate acestea, predicarea regulată a Cuvântului lui Dumnezeu nu ar trebui să înceteze nicio dată să îndrepte privirile spre Hristos. Fie că predicăm din Noul Testament sau din Vechiul Testament, modelul apostolic este de a proclama Cuvântul lui Dumnezeu înaintea poporului lui Dumnezeu, arătând întotdeauna spre împlinirea făgăduințelor Sale în Hristos.

Acest model este continuat în epistolele Noului Testament, un tezaur de omilii creștine inspirate. În epistolele lui către creștinii galateni și către cei din Roma, Pavel a argumentat îndeaproape despre Evanghelia din Vechiul Testament. Textul lui favorit a fost adesea Geneza 15:6: „Avram L-a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire”.

Din acest pasaj, Pavel a argumentat cu atenție în Galateni 3 și Romani 4, afirmând cu pasiune nădejdea pe care o avem în Hristos. Cu ochi plini de credință, scriitorul Epistolei către Evrei ne conduce prin istoria Vechiului Testament și prin practicile de la Templu, și el face acest lucru cu mare măiestrie și totul pentru a ni-L arăta pe Hristos.

Modelul biblic este ca predicatorul creștin să proclame și să explice Cuvântul lui Dumnezeu înaintea poporului lui Dumnezeu, iar esența acelui Cuvânt este întotdeauna Hristos. De aceea, avem nevoie și astăzi de predici care să fie deopotrivă expozitive și evanghelistice. Să le analizăm pe scurt pe fiecare dintre aceste aspecte.

NEVOIA DE A CUNOAȘTE ÎNTREGUL CUVÂNT AL LUI DUMNEZEU PRIN PREDICAREA EXPOZITIVĂ

Predicarea expozitivă are scopul de a-i oferi Cuvântul lui Dumnezeu poporului lui Dumnezeu. Este predicarea în cadrul căreia tema pasajului biblic este tema mesajului predicatorului. Aceasta este ceea ce înseamnă să predici expozitiv – să expui [sau să explici, n.tr.] Cuvântul lui Dumnezeu.

Creștinii trebuie să fie hrăniți din Cuvântul lui Dumnezeu. Așa cum Domnul nostru i-a spus ispititorului, „omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4; Luca 4:4). Chiar și în răspunsul Lui, Isus Și-a demonstrat dependența totală de Cuvântul lui Dumnezeu. El a citat din Deuteronom 8:3, unde, prin Moise, Domnul Și-a instruit poporul la sfârșitul rătăcirii lor în pustie, spunându-le că cea mai importantă provizie a Lui pentru ei nu era mana, ci Cuvântul Său.

Totuși, și necreștinii au nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu. Celor care încă nu cred în Evanghelie trebuie să li se vorbească despre lipsa de nădejde

fără Hristos. Ei au nevoie să li se prezinte Cuvântul lui Dumnezeu; ei au nevoie de Duhul lui Dumnezeu ca să-i convingă de propriul păcat și de starea lor disperată. Fiind atât de expuși judecății lui Dumnezeu, ei trebuie să audă despre harul lui Dumnezeu.

Toate acestea se pot petrece prin predicarea expozitivă. Prin astfel de predici fidele biblic, necreștinii pot vedea minciunile Satanei scoase la lumină, pot vedea adevărul lui Dumnezeu descoperit, pot avea propriile inimi cercetate și harul lui Hristos preamărit înaintea lor.

În zilele noastre, noi tratăm evanghelizarea ca pe ceva de obicei scurt și urgent, în timp ce zidirea credincioșilor trebuie făcută cu răbdare și grijă. Evident, evanghelizarea autentică trebuie făcută adesea cu la fel de multă răbdare și atenție. S-ar putea ca membrii din biserica ta să aibă nevoie să fie învățați adevărurile din Geneza pentru a înțelege mai bine că Cel care i-a făcut este sfânt, că acest Dumnezeu sfânt este suveran sau că trebuie să răspundă cu pocăință și credință la îndurarea lui Dumnezeu. Dar cu siguranță că prietenii noștri necreștini nu

au nevoie mai puțin de aceste adevăruri.

Cât de des a folosit Dumnezeu expunerea răbdătoare a pasajului din Geneza 1-3 sau a Evangheliei după Marcu ori a primelor capitole din Epistola către Romani pentru a conduce pe cineva la El! Necreștinii din jurul nostru au fost cufundați în păcat și în înșelăciunea Satanei pentru o viață întreagă, și noi să fim surprinși dacă Dumnezeu are nevoie de mai mult de câteva minute pentru a submina minciunile Satanei și pentru a-l aduce pe păcătos sub convingerea de păcat, în timp ce expune intenția Sa de la creație pentru căsătorie și sexualitate, pentru muncă și loialitate supremă față de El, pentru pocăință și credință? Cu toții ne-am alăturat răzvrătirii lui Adam din inimă (nu într-un fel ezitant) și complet (nu parțial). S-ar putea să avem nevoie să fim pe deplin conștienți de responsabilitățile față de Creatorul nostru pe care le-am ignorat și pe care chiar le-am negat.

Prin predicarea expozitivă, necreștinii trebuie să fie instruiți în adevăr și învățați despre cum vede Dumnezeu lumea Sa – inclusiv pe ei. Ei trebuie să fie provocați să-și regândească prioritățile, munca,

familia și, mai presus de toate, propriile vieți. Ei trebuie să fie re-diagnosticați de Cuvântul lui Dumnezeu. Deopotrivă creștinii și necreștinii trebuie să audă Cuvântul lui Dumnezeu expus înaintea lor.

NEVOIA VEȘTII BUNE: PREDICAREA EVANGHELISTICĂ

Nevoia de predicare evanghelistică este, de asemenea, evidentă. Argumentul captivant al apostolului Pavel din Romani 10 se bazează pe ideea că „credința vine în urma auzirii” (10:17). Cei care încă nu au auzit Evanghelia lui Isus Hristos trebuie să facă acest lucru. Acest lucru este simplu. Există, totuși, câteva chestiuni importante de luat în considerare în legătură cu predicarea evanghelistică, și care nu sunt atât de simple.

Ce este o predică evanghelistică?

În primul rând, unii oameni au o idee greșită despre ceea ce este o predică evanghelistică. Unii cred că predicile evanghelistice trebuie să fie histrionice. Alții presupun exact opusul – că, de fapt, întregul tău scop de a-i vesti Evanghelia celui cu care vorbești face așa încât predica evanghelistică să

fie sensibilă față de căutători [seeker-sensitive, eng.]. Alții cred că orice mesaj evanghelistic bun va fi plin de cele mai recente argumente apologetice. Dar predicarea evanghelistică nu este legată de un anumit stil de predicare. Alții cred că predicile evangheliste trebuie predicate într-un context al unei misiuni de o săptămână, al unei treziri sau al unei seri de duminică (așa cum era tradiția în multe biserici evanghelice din Marea Britanie în secolul al XX-lea). Dar cu siguranță că mediul sau contextul nu determină ce este o predică evanghelistică autentică.

Alții cred că orice predică ce produce convertiri trebuie să fie o predică evanghelistică. Invers, ei ar putea sugera că orice nu produce astfel de convertiri, nu poate fi cu adevărat evanghelistic. Dar cu siguranță că rezultatele nu evaluează adecvat dacă am fost fideli în predicare. Alții ar putea crede că, dacă intenționează ca un mesaj să fie evanghelistic, atunci așa trebuie să fi fost. Dar, desigur, mesajele nu sunt cu adevărat evangheliste doar pentru că motivul predicatorului a fost ca predicile să fie așa. Intențiile noastre nu sunt împlinite întotdeauna în

predicile noastre.

A avea o predică autentic evanghelistică nu ține de motivațiile noastre sau de rezultatele de după aceea, de context, de stil, de timp sau de loc. Un singur lucru determină dacă o predică poate fi considerată evanghelistică pe bună dreptate, și acesta este conținutul ei. Este prezentă Evanghelia sau vestea bună? Mai precis chiar, este prezentată ea cu forță și cu inimă păcătoșilor nevoiași? Această chestiune a conținutului este mai presus de toate cea care determină dacă o predică este cu adevărat evanghelistică.

Cine are nevoie să audă predici evanghelice?

Un alt aspect care ne derutează în eforturile noastre evanghelice este că nu ne este întotdeauna evident cine sunt necreștinii. Uneori nu este evident nici pentru ei. Poate că un om este destul de moral, chiar religios. Poate că este chiar membru în biserică. Marele predicator puritan William Perkins a spus că, în general, bisericile au în interiorul lor „atât credincioși, cât și necredincioși. Aceasta este situația tipică în congregațiile

noastre”.³ Astfel de membri neregenerați s-ar putea să nu se considere niciodată ca având nevoie să audă Evanghelia declarată și explicată, și totuși ei pot exista acolo ani de zile, în cea mai sănătoasă dintre biserici, neconvinși de păcatele lor și neconvertiți în sufletele lor.

Această confuzie este agravată atunci când nici măcar predicatorii Cuvântului nu conștientizează starea oamenilor. Deși aceia care sunt chemați să predice Cuvântul lui Dumnezeu înaintea poporului lui Dumnezeu ar trebui să fie înzestrați cu discernământ peste medie, niciun păstor nu poate privi în inima omului așa cum o face Domnul Isus. S-ar putea să existe unii dintre cei aparent implicați într-o congregație, care de fapt să fie auto-neprihăniți sau, cum îi numeau puritanii, „ipocriți ai Evangheliei”.

Celebrul exemplu din literatura puritană a fost creat de John Bunyan într-un personaj numit „Mr. Badman” [Dl. Om-rău]. Ipocritul fictiv al lui Bunyan trăise o viață aparent virtuoasă, având o oarecare implicare în biserica lui, și chiar a murit părănd

³ William Perkins, *The Art of Prophesying* (1606; repr. Edinburgh: Banner of Truth, 1996), 62.

că are conștiința curată! Așa cum a spus Bunyan la sfârșitul primei părți din *Călătoria creștinului*, „am văzut că există o cale spre Iad chiar de la porțile Raiului, la fel cum există una care pleacă din Cetatea Pierzării!” Predicatorii trebuie să fie conștienți de acest lucru și astfel să știe că Evanghelia are întotdeauna nevoie să fie proclamată.

Totuși, predicarea evanghelistică sănătoasă este de ajutor și pentru creștini. Ce om are o inimă care să fi apreciat pe deplin bunătatea lui Dumnezeu față de noi în asigurarea mântuirii noastre în Hristos? Cine dintre cei care ascultă următoarea predică pe care o vei rosti a înțeles pe deplin dragostea lui Dumnezeu pentru noi în Hristos? A cui recunoștință este atât de desăvârșită? A cui nădejde este atât de clară? A cui credință este atât de puternică? Toate acestea se pot petrece prin a cerceta prezentările Evangheliei din predici care expun Cuvântul lui Dumnezeu. Pasajele care explorează sfințenia lui Dumnezeu, care vorbesc despre drepturile Lui, care discută starea noastră, care ne urmăresc păcatul, care meditează la Hristos, care conturează diferite aspecte ale lucrării Sale – toate scot la lumină

natura credinței sau pocăința falsă, și toate acestea pot fi subiectul predicilor care, expunând poporul lui Dumnezeu la Cuvântul lui Dumnezeu, nu numai că le oferă Evanghelia celor care nu au auzit-o niciodată, ci îi zidesc și pe cei care o au deja.

Predicarea expozitivă ar trebui să fie, prin însăși natura ei, evanghelistică și edificatoare. John Piper definește predicarea în sine ca pur și simplu „propovăduirea veștii bune de către un mesager trimis de Dumnezeu”.⁴ Predicarea evanghelistică bună ar trebui să zidească întotdeauna poporul lui Dumnezeu doar prin prezentarea atentă a Evangheliei lui Dumnezeu.

O astfel de predicare evanghelistică este importantă pentru creștini, deoarece ea ne ajută să înțelegem mai bine Evanghelia în care pretindem că am crezut și credem. Odată cu înțelegerea în mintea noastră, prețuirea din inima noastră crește și se adâncește. Ce credincios nu ar trage foloase dacă ar avea o înțelegere mai clară a sfințeniei lui Dumnezeu, a judecății Lui viitoare, a scopului omului, a

⁴ John Piper, *The Supremacy of God in Preaching* (Grand Rapids: Baker, 1990), 27. Disponibilă în limba română la Editura MAGNA GRATIA.

păcatului nostru, a Persoanei și lucrării lui Hristos sau a răspunsului necesar de pocăință și credință?

Ce rezultă dintr-o astfel de înțelegere a Evangheliei în rândul creștinilor? Există mai multe rezultate, dar îngăduiți-mi să discut doar trei dintre ele.

În primul rând, o înțelegere crescândă a Evangheliei printre creștini ne conduce la laudă. Dumnezeu dorește ca noi să-L lăudăm. Cuvântul Său este plin de încurajări pentru noi și chiar de îndemnuri de a-L lăuda (Deut. 8:10; Ps. 33; Isaia 12:4; F.A. 15:14; Rom. 9:17; 1 Petru 2:9). Nici măcar veșnicia nu va fi suficient de lungă pentru a-I mulțumi adecvat lui Dumnezeu sau pentru a explora plinătatea motivelor pentru care ar trebui să-L lăudăm. Proclamarea Evangheliei Sale ne arată caracterul Său în punctul lui cel mai plin de har și dragoste.

O înțelegere crescândă a dragostei Mântuitorului nostru față de noi ne face să-L lăudăm pe Dumnezeu.

Un alt rezultat al unei astfel de predicări evanghelistice orientate spre Evanghelie în viața ascultătorilor creștini ar trebui să ducă la o integrare tot mai mare a cunoașterii Bibliei în viața lor de zi cu

zi. Pe măsură ce Evanghelia este explorată și explicată, pe măsură ce implicațiile sunt scoase la lumină și concluziile false sunt infirmate, Evanghelia devine mai mult întrețesută în urzeala și textura vieților noastre. Ea formează filtrul prin care înțelegem lumea. Ea acționează ca o protecție împotriva păcatului și un ghid către sfințenie.

O apreciere sănătoasă a sfințeniei lui Dumnezeu ne face să creștem în respectul nostru față de Dumnezeu și în stima noastră față de abilitățile Lui. Nu putem apăra ineranța Cuvântului Său bazându-ne pe o concepție înaltă despre autorii lui omenești, ci mai degrabă pe o concepție înaltă despre Dumnezeu și despre puterea Lui de a crea ființe care pot înțelege ceea ce El revelează.

O înțelegere din ce în ce mai mare a faptului că am fost făcuți după chipul lui Dumnezeu ne poate ajuta să înțelegem cât bine poate fi reprodus de artiști sau romancieri necreștini, de proprietari de afaceri sau oameni de știință necreștini, sau cât de mult pot avea necreștinii căsnicii și familii bune. Noi nu suntem derutați de astfel de lucruri, ci înțelegem că suntem făcuți după chipul lui Dumnezeu.

O apreciere sporită pentru Evanghelie duce la o înțelegere mai profundă a caracterului ofensator al păcatului față de Dumnezeu și, prin urmare, la trăirea unei vieți mai sfinte. Am putea trece prin fiecare domeniu al teologiei care decurge din Evanghelie și să ne gândim la felul în care o mai bună înțelegere a fiecăruia dintre acestea face ca Evanghelia să stea într-o legătură mai imediată cu fiecare gând pe care îl avem în timpul zilei și cu fiecare aspect al vieților noastre.

Dacă așa stau lucrurile, atunci un al treilea rezultat al unei astfel de predicări expositive, care vestește Evanghelia cu fidelitate, este că propria noastră evanghelizare personală ar trebui să devină mai răspândită și mai naturală în viețile noastre. Dacă vedem clar legătura dintre Evanghelie și gândirea lumii într-un film sau într-un articol, în decizia pe care o ia copilul tău sau acea dilemă etică cu care se confruntă colegul tău de serviciu, atunci Evanghelia va veni mult mai natural în conversațiile noastre.

În loc să schimbe brusc subiectul în discuția cu un prieten necreștin, astfel de creștini echipați pot

vedea cum Evanghelia este tema care stă la temelia chestiunii discutate. Cu siguranță că unii ar putea caricaturiza o astfel de integrare a Evangheliei în conversații, dar o congregație bine instruită în Evanghelie și în implicațiile ei în viața noastră de zi cu zi ar trebui să fie o congregație care evanghelizează mult mai natural și, prin urmare, mai cu regularitate.

Din toate aceste motive și din multe altele, este corect din punct de vedere biblic și util din punct de vedere practic pentru păstori să predice cu regularitate predici evanghelistice înaintea propriilor lor congregații. Deopotrivă creștinii și necreștinii trebuie să audă predicarea Evangheliei.

CUM SĂ PREDICI MESAJE EXPOZITIVE ÎNTR-UN FEL EVANGHELISTIC

Întrebarea pe care oamenii și-o pot pune aici este aceasta: Cum poate o predică să fie atât evanghelistic fidelă, cât și credincios expozitivă? Poate că cel care pune întrebarea ar înțelege că asta se poate în cazul anumitor pasaje biblice, dar poate fiecare text al Scripturii să fie expus cu așteptarea ca Evanghelia

să fie centrală în acea expunere? Convingerea mea este că răspunsul la această întrebare este un da categoric!

S-au scris puține lucruri despre predicarea care să fie deopotrivă evanghelistică și expozitivă, dar cu siguranță că ține de natura unei predici biblice sănătoase să satisfacă ambele condiții. Predicarea expozitivă poate fi cea mai bună predicare evanghelistică. Cine a ascultat sau a citit predicile lui James Montgomery Boice din primele capitole din Geneza sau Romani, sau ale lui D. Martyn Lloyd-Jones din Efeseni 2, și să nu fie de acord cu acest lucru?

Deși nu argumentez aici că expunerea și evanghelizarea sunt sinonime – nici măcar inseparabile – ar trebui să fie clar că ele sunt în mod natural legate profund și că un mare beneficiu ar trebui să decurgă pentru ascultători atunci când mesajul are atent integrate deopotrivă expunerea pasajului și Evanghelia.

Cum anume putem predica astfel de predici biblice, evanghelistice? Acesta este subiectul restului acestui articol. Dar înainte de a ne îndrepta către

astfel de lucruri practice, care ne pot ajuta să facem asta, trebuie mai întâi să ne verificăm propria înțelegere a mesajului Bibliei.

Ca unii care predică public Cuvântul lui Dumnezeu, învățătorii și predicatorii trebuie să înțeleagă că întreaga Biblie este modelată de Evanghelie. Narațiunile din Geneza și Exod, înțelepciunea Psalmilor, avertismențele și profețiile lui Isaia și Ezechiel, pildele lui Isus și epistolele lui Pavel – toate sunt modelate de Evanghelie. Ele conțin și transmit marile teme despre cine este Dumnezeu, de ce ne-a creat El, cum am eșuat noi, ce a făcut Dumnezeu în Hristos, și pocăința și credința la care suntem chemați acum, în lumina tuturor acestor lucruri. În predicarea noastră, nu ar trebui doar să inserăm o schiță a Evangheliei într-un mesaj altfel moralist din Vechiul Testament, ci trebuie să înțelegem felul cum Legea lui Dumnezeu ne conduce la Evanghelia lui Dumnezeu. Și trebuie să facem asta în învățătura fiecărui pasaj din Scriptură.

Având această înțelegere a Bibliei, predicile pozitive devin mult mai natural niște canale către Evanghelie. A ne asigura că avem această înțelegere

este primul pas practic pe care îl putem face pentru a aduce împreună predicarea expozitivă și evanghelizarea.

Înșușindu-ne această înțelegere a Bibliei care ia forma Evangheliei, există o serie de modalități particulare în care propria noastră lucrare de predicare expozitivă poate fi mai credincios evanghelistică.

Acomodarea

Principala strângere săptămânală de ziua Domnului a unei biserici este în primul rând pentru creștini, nu pentru necreștini. Prin urmare, ar trebui să ne planificăm slujba în mod deliberat – inclusiv predicarea noastră – cu scopul principal de a-L proslăvi pe Dumnezeu prin zidirea bisericii Sale. Desigur, evanghelizarea poate face parte din asta – așa cum am argumentat mai sus – dar nu este niciodată punctul principal. Predicile noastre expozitive sunt predicate pentru a hrăni turma încredințată în grija noastră.

Evident, când predici bine din punct de vedere expozitiv, predici în mod necesar evanghelistic. Acesta este motivul pentru care găsim atât de des

slujbele marilor predicatori expozitivi atât de binecuvântate evanghelistic. Dumnezeu onorează predicarea Cuvântului Său. Noi ne dăm seama că congregațiile noastre strânse duminică dimineața nu sunt ca niște mitinguri staționare ale lui Billy Graham. Ele nu sunt formate din audiențe care trebuie ademenite și păstrate conectate, ci congregații care trebuie păstorite și hrănite. Și totuși, în timp ce predicăm Cuvântul lui Dumnezeu cu fidelitate și credincioșie, fățarnicii pot primi nașterea din nou, iar necreștinii vor vedea schimbarea în familia și prietenii lor, și ei vor veni inevitabil la Hristos, prin harul lui Dumnezeu.

Prin urmare, este potrivit să luăm în considerare prezența necreștinilor în slujbele noastre. Serviciile noastre bisericești pot fi sensibile și prietenoase față de necreștini, fără a calibra totul la nivelul unui vizitator aflat acolo pentru prima oară. Când ne strângem ca biserică, ne adunăm ca o familie care are nevoie de hrană. O parte din ceea ce facem în acest timp petrecut împreună va fi, destul de natural, să ne rugăm și să le predicăm celor care încă nu sunt creștini. Când facem asta, ar trebui să folosim

limbajul pe care ei îl pot înțelege.

Ar trebui să le reamintim oamenilor ocazional de ce facem ceea ce facem în slujire. Ar trebui să predicăm dintr-o traducere pe care oamenii să o poată înțelege. Putem chiar să explicăm din când în când ce sunt numerele capitolelor și versetelor, și alte lucruri pe care aceia dintre noi, care suntem creștini de ani de zile, le considerăm înțelese de la sine. Dar niciun credincios nu este rănit vreodată dacă i se explică adevărul pe scurt și simplu, la fel cum niciun necredincios nu este rănit de faptul că Scriptura este predicată cu putere în fața unor lucruri pe care ei nu le înțeleg pe deplin. Când biserica din jurul lor este ajutată, și ei vor fi ajutați.

Titlul

Chiar și titlurile predicilor pot fi provocatoare pentru a-i atrage pe oameni să se gândească la viața lor și să ia în considerare să vină să asculte predica. Atragerea interesului nu trebuie să compromită conținutul. Ai putea intitula o serie din cartea Exod, „Un nou început”. Îi poți da unei serii de predici din 1 Ioan titlul „Întrebări elementare”:

- „Ce fac cu păcatul?” (1 Ioan 1:1-2:2)
- „Cum pot ști că am viața veșnică?” (1 Ioan 2:3-27)
- „Ce este dragostea adevărată?” (1 Ioan 2:28-3:24)
- „Cum pot înfrunta judecata?” (1 Ioan 4)
- „Ce este credința?” (1 Ioan 5).

Astfel de titluri sunt fidele conținutului textelor care urmează să fie explicate și, în același timp, ajută la atragerea atenției asupra relevanței conținutului pentru cei care încă nu sunt creștini. Ele ar trebui să fie în mod natural de interes pentru necreștini și pentru creștini deopotrivă.

Doar pentru că prietenul tău necreștin nu este interesat de o serie de predici anunțate ca fiind „din 1 Ioan” nu înseamnă că el sau ea nu ar fi interesat să asculte predici care abordează problemele discutate de Ioan în acea epistolă. Asta sunt menite să facă titlurile enumerate mai sus – să ilustreze conținutul textului și să sugereze ceva despre modul în care s-ar putea intersecta cu viețile lor.

Chiar și evenimentele din viața noastră conspiră

pentru a crea interes față de Cuvântul lui Dumnezeu. Iar titlurile pot reflecta un astfel de interes. Vremurile de interes cultural în creștinism produse de crize (cum ar fi evenimentele din 11 septembrie 2001), evenimente neobișnuite (cum ar fi noul mileniu) sau perioade obișnuite (ziua Recunoștinței, Crăciunul, Anul Nou, Paștele) pot fi folosite bine pentru scopurile Evangheliei. Cu puțină gândire, pot fi oferite titluri relevante și chiar provocatoare.

Introducerile

Introducerile predicilor noastre, la rândul lor, pot dovedi intenția evanghelistică pe care o avem în a expune Cuvântul lui Dumnezeu. Ne putem începe predicile într-un fel care să stârnească așteptare, dar nu prezumând greșit interesul celor strânși acolo. Desigur, membrii credincioși ai congregației ar trebui să fie interesați, dar ei nu sunt întotdeauna. Unii vor fi distrași, alții împietriți, alții neinformați, iar alții obosiți. Toți aceștia vor fi ajutați dacă li se va spune mai întâi de ce ar trebui să asculte predica înainte de a fi obligați să o facă. A ne aminti de ce și în ce fel este important miezul

doctrinar al textului nostru este un exercițiu util într-o introducere.

Iar dacă introducerile sunt atât de utile pentru ascultătorii noștri creștini, cu siguranță că ele nu sunt mai puțin interesante pentru ascultătorii noștri necreștini. Introducerile care evidențiază și caută să demonstreze relevanța, să contureze cu atenție punctele dificile, să admită incertitudinile despre un subiect popular, toate slujesc la încurajarea ascultătorilor să acorde o atenție deosebită predicii.

Expunere doctrinară

Predicile expositive evanghelistice bune ar trebui să le explice clar oamenilor Evanghelia. În timp ce întreaga Biblie – și fiecare text din ea – este modelată de Evanghelie, este util totuși să ai ceva timp într-o predică, în care vestea bună în sine să fie proclamată clar și simplu. Pavel a făcut acest lucru la începutul mesajului lui din 1 Corinteni 15, iar noi putem imita această practică. Luați în considerare o explicație simplă, cum ar fi aceasta:

Acest Creator sfânt ne-a făcut pentru Sine. Noi

am păcătuit și ne-am despărțit de El. Dar vom da socoteală înaintea Lui. Am putea să-L ignorăm pentru o vreme, dar nu-L putem evita pentru totdeauna. La această judecată, El ne va judeca drept pentru păcatele noastre. Îndurarea Sa de care ne-am bucurat până atunci se va sfârși, și de atunci va aplica dreptatea Sa. Singura noastră speranță este în ceea ce a făcut El în Hristos. Dumnezeu a devenit om, a trăit o viață perfectă și a luat asupra Sa toate păcatele tuturor celor care se vor întoarce vreodată de la păcatele lor și se vor încrede în El. În moartea Sa pe cruce, Isus a purtat păcatele întregului Său popor. Hristos a devenit pedepsit pentru noi, oamenii vinovați. El a devenit Substitutul nostru, și El ne cheamă acum să recunoaștem în învierea Sa acceptarea de către Dumnezeu a acestei jertfe, că dreptatea Sa față de cei ce sunt în Hristos este satisfăcută, și să ne pocăim de păcatele noastre și să ne încredem în Hristos, primind astfel iertare și o viață nouă.

Predicile expositive evanghelistice ar trebui să includă o proclamare simplă ca aceasta, poate explicând pe larg una sau mai multe dintre aceste idei, în funcție de subiectul textului biblic expus. Un rezumat clar poate adăuga strălucire tuturor

celorlalte aspecte ale Evangheliei scoase în evidență în textul biblic. Asemenea razelor soarelui la un apus frumos, ele se pot întoarce peste lucrurile discutate în timpul predicii, făcându-ne să trecem în revistă totul în strălucirea proaspătă și caldă a iubirii darnice și mântuitoare a lui Dumnezeu față de noi în Hristos. Când facem acest lucru, le oferim oamenilor vestea bună.

Când prezentăm vestea bună în predicarea noastră, ar trebui să fim atenți îndeosebi să nu prezentăm această Evanghelie ca pe o opțiune care ar trebui însușită pentru îmbunătățirea vieții păcătoșilor. La urma urmei, ce ar considera un om firesc că este mai bun? Întrebări esențiale precum, „Ți-e frică de moarte?”, „Îți dorești fericire?”, sau „Ai vrea să știi care este sensul vieții tale?” – sunt toate bine intenționate, și oricare dintre ele poate fi folosită de Duhul lui Dumnezeu pentru a convinge pe cineva de păcat și pentru a-l conduce la convertire. Dar la astfel de întrebări se poate răspunde și printr-un simplu nu. A folosi astfel de întrebări ca și cum ar fi punctul de plecare pentru cei care se gândesc la Evanghelie înseamnă să facem ca totul

să sune prea opțional.

Ca să vorbesc pentru o clipă într-o notă personală, când sunt într-o situație în care sunt chemat să predic, așa cum a spus Baxter, „ca un muritor către muritori”, mie nu-mi pasă dacă ascultătorii mei sunt speriați de moarte, dacă doresc fericire sau dacă ei caută un sens în viață. Eu știu că ei vor muri și vor sta înaintea lui Dumnezeu pentru a da socoteală pentru viața lor. Mai mult, știu că ei vor eșua în încercarea lor de a se îndreptați prin forțe proprii, și știu că Dumnezeu îi va condamna pe drept la un Iad veșnic.

Ca unul care este părtaș la slăbiciunea și depravarea lor comună, compasiunea mea față de ei mă obligă să le spun adevărul, iar asta nu depinde de interesul lor trecător sau de capacitatea mea de a găsi introducerea potrivită pentru a-i prinde ca într-un năvod. De fapt, ei sunt răspunzători înaintea lui Dumnezeu. El este Creatorul lor și va fi la fel de sigur și Judecătorul lor.

Așa că eu consider utile versete precum cel din Marcu 8:38, unde Isus ne-a învățat: „Oricine se va

rușina de Mine și de cuvintele Mele, în acest neam preacurvar și păcătos, Se va rușina și Fiul omului, când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri”. Sau afirmația lui Pavel din Faptele Apostolilor 17:31: Dumnezeu „a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care le-a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți”. Sau din nou, Romani 3:19-20: „Știm însă că tot ce spune Legea, le spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu. Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului”. Sau Evrei 9:27: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata”.

Aceste versete subliniază caracterul inevitabil al judecății noastre de către Dumnezeu, indiferent de interesul nostru față de Dumnezeu manifestat la un moment dat în viața noastră. Această realitate – mai degrabă atracția de tip marketing – trebuie să fie temelia chemării evanghelistice din predicile

noastre. Predicile noastre evanghelistice nu trebuie să sune ca frazele unui agent de vânzări, ci ca o chemare rostită de un judecător.

Ilustrațiile

Ilustrațiile evanghelistice bune pot eșua să conțină întreaga Evanghelie în ele. Literatura existențialistă surprinde bine o parte din goliciunea și inutilitatea vieții fără Dumnezeu. Romanele populare, filmele, editorialele și situațiile din viața politică pot scoate la lumină ipocrizia, lăcomia, iluziile spulberate, responsabilitatea și multe alte teme legate de Evanghelie. Folosirea unui astfel de material îl poate ajuta pe ascultătorul nostru necreștin să ia în considerare ceea ce îi spunem, la fel cum grecii l-au ascultat pe Pavel în Faptele Apostolilor 17 când a citat din inscripțiile și poeziile lor. Cu toții avem tendința de a asculta mai bine la cineva atunci când credem că acea persoană înțelege de unde venim, iar prietenii noștri necreștini nu sunt diferiți în acest sens.

Un fel foarte potrivit de ilustrare a adevărului biblic este mărturia personală. Desigur, o mărturie despre „ceea ce a făcut Isus pentru mine” poate să

nu includă o prezentare clară a Evangheliei, dar la fel de bine ea poate face asta, și o va face dacă avem în vedere acest lucru. Includeți în predicile voastre exemple de adevăruri ale Evangheliei care se văd practic în viețile oamenilor – fie la convertire, fie la un moment ulterior. Vivacitatea unei astfel de ilustrații poate ajuta prin a face ca un aspect important să rămână viu în mintea cuiva. Ea poate explica lucrurile prin analogie în modalități pe care niciun altfel de raționament nu le va face. Dumnezeu este proslăvit prin mărturii ale harului Său. Ilustrează-l în predicarea ta.

Aplicațiile

Desigur, aplicațiile noastre pot fi evanghelistice în mai multe feluri. Chiar și implicațiile pe care le extragem din textul biblic pot ajuta la explicarea neprihănirii superficiale a acestei lumi și a soluțiilor religioase produse de om. Predicile care expun insuficiența răspunsurilor lipsite de Hristos pot fi la fel de utile în prezentarea Evangheliei ca și diagnosticul unui medic în a obliga pe un pacient să ia un medicament prescris. Așa cum se spune, „un diagnostic bun face cât jumătate din leac”.

Predicatorii creștini ar trebui să fie deosebit de atenți să spună adevărul despre păcat. Predicile noastre nu trebuie să fie diluate niciodată în funcție de ceea ce credem că pot suporta emoțional ascultătorii noștri, și cu atât mai puțin de lucrurile cu care ar putea fi de acord ascultătorii necreștini din comunitatea noastră. Scopul predicilor noastre nu este să îi sporească ascultătorului nostru stima de sine, ci de a-l vedea moștenind mântuirea veșnică. Expunerea cu dragoste a păcatului este o parte necesară a chemării noastre de a spune adevărul. Inițial, o astfel de expunere va fi adesea nepopulară. Un păcătos nu va fi niciodată de acord că ar trebui să fie condamnat până ce Duhul Sfânt va face lucrarea Lui de convingere de păcat.

Noi trebuie să proclamăm adevărul despre păcatul omului, cu smerenia care este potrivită atunci când un păcătos le vorbește altor păcătoși despre astfel de lucruri. Ar trebui să proclamăm adevărul despre păcatul omului la fel de sigur cum sperăm că propriii noștri medici ne spun adevărul despre sănătatea noastră, mai ales când veștile sunt proaste și cu atât mai mult când sunt groaznice.

Așa cum spunea proverbul antic grecesc, opusul unui prieten nu este un dușman, ci un lingușitor. Când ne lingușim ascultătorii, nu ajutăm pe nimeni, și cu atât mai puțin pe cei care au cea mai mare nevoie de adevăr.

Explorarea adevărului despre păcat, urmărirea căilor lui în inimile noastre și expunerea adevărului despre verdictul lui Dumnezeu asupra păcatului și sfârșitul lui în pierzare este una dintre cele mai importante funcții pe care predicarea creștină le are. Trebuie să ne dedicăm să expunem Cuvântul cu fidelitate, mai ales în acele aspecte în care ne-ar corecta sau convinge. Când greșim, acela este momentul în care avem cea mai mare nevoie să fim îndreptați. Politețea este un substitut slab pentru onestitate. Dacă acest lucru este adevărat în relațiile omenești trecătoare, cu cât mai adevărat trebuie să fie în relația noastră cu Dumnezeu, care este veșnică!

Mai mult, există ceva chiar și în cea mai depravată inimă omenească care mărturisește adevărul descoperirii de către Dumnezeu a păcatelor noastre. Chipul lui Dumnezeu în noi, conștiința noastră, strigă în fiecare inimă, chiar dacă strigătul ei

este adesea sugrumat sau inconsecvent. Trebuie să mergem la amvoanele noastre nu încercând să câștigăm aprobarea prietenilor noștri necreștini, ci sufletele lor. Duhul lui Dumnezeu va folosi proclamarea credincioasă a adevărului pentru a face acest lucru.

O metodă pe care o găsesc utilă în pregătirea pentru a aplica Scriptura atât cu atenție, cât și în spirit evanghelistic este să îți faci o grilă, cu rânduri pentru fiecare punct al predicii și coloane care mă ajută să analizez ce este unic în istoria mântuirii în textul din care predic, care este aplicația textului pentru necreștini și pentru viața noastră publică, în societate, cum se împlinește acel pasaj în Hristos, și care este aplicația pentru creștinul individual și pentru noi, ca biserică locală.

Deși rareori există timp pentru a elabora toate aceste aplicații pentru fiecare punct dintr-o predică, exercițiul de a analiza atenție implicațiile și aplicațiile în general are efectul de a mă ajuta să aud Scriptura așa cum ar putea să o audă un prieten necreștin și astfel să mă rog pentru părțile de care să mă sprijin și pe care să insist în predică. Este întotdeauna bine ca, înainte de a predica, să recapitulăm

noțițele predicii cu rugăciune, pentru a analiza unde ar putea fi cel mai bine exprimate punctele Evangheliei despre nevoia omului și despre ceea ce a făcut Dumnezeu.

Cu toate acestea, în predicarea expozitivă evanghelistică, Evanghelia ar trebui să fie prezentată nu doar prin intermediul unei conexiuni subțiri pe care se întâmplă să o observ (de exemplu, o legătură imaginată între funia stacojie din Iosua 2 și 6 și culoarea sângelui lui Hristos), ci și prin structura textului biblic în sine (de exemplu, Rahav a crezut adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, care i-a fost spus de iscoade, și astfel s-a pocăit, a crezut și a fost primită în sens mântuitor în poporul lui Dumnezeu).

În acest fel, necreștinul este ajutat să vadă mărturia unificată a Cuvântului lui Dumnezeu și acțiunile mântuitoare de-a lungul secolelor, toate indicând nevoia necreștinului și ceea ce Dumnezeu a făcut în Hristos. Minuțiozitatea de a insista pe aspectele dintr-un pasaj, împreună cu implicațiile lui pentru mai multe domenii diferite ale vieții, scoate la lumină superficialitatea vieții fără Hristos și bogăția vieții la care Dumnezeu ne cheamă. Trebuie

să aplicăm textul evanghelistic.

Invitația

Nicio expunere a Cuvântului lui Dumnezeu nu ar trebui să fie făcută fără o invitație lansată ascultătorilor de a răspunde față de el. Mai mult decât o invitație, ar trebui chiar să vină o cerere în predică, prin care toți cei care ascultă să fie chemați se supună lui Dumnezeu, să-și mărturisească păcatele și domnia Lui, să se pocăiască de păcatele lor și să se încreadă în Hristos spre mântuire.

În epoca noastră, cuvintele de la sfântul nostru Creator către ființele păcătoase ca noi trebuie să includă întotdeauna imperativele pocăinței și credinței. Cum altfel putem ilustra credincios o parte a Scripturii, dacă nu oglindim scopurile mântuitoare ale lui Dumnezeu?

O parte din invitarea oamenilor să răspundă poate fi o ofertă prin a vorbi cu ei după slujba bisericii, într-un loc sau la o oră desemnată. Sau ar putea fi încurajarea lor să vorbească cu cei din jur sau cu prieteni creștini. Sau le putem oferi literatură sau o serie de studii biblice.

Cel mai bine este să evităm orice fel de invitație care i-ar face să creadă că răspunzând invitației noastre au răspuns mântuitor față de Hristos. Confuzia și carnalitatea care domnește astăzi în atât de multe biserici evanghelice arată dezastrul că astfel de greșeli, deși bine intenționate, lucrează în viața oamenilor.

Cu toate acestea, cu avertismentele notate corespunzător, trebuie să-i chemăm pe oameni cu seriozitate și urgență să răspundă la Evanghelie. A face ceva mai puțin înseamnă să respingem însăși chemarea pe care Dumnezeu le-a dat-o slujitorilor Săi de a-I proclama Cuvântul. Aici trebuie spus că, dacă în viața noastră normală, de zi cu zi, nu avem o inimă pentru cei pierduți, există puține șanse ca predicile noastre să ardă de flacăra evanghelistică atât de potrivită Evangheliei. Trebuie să fim pasionați de Evanghelia care ne-a chemat și pe care acum suntem chemați să o vestim.

CONCLUZIE

Acestea sunt, așadar, câteva dintre elementele care ne vor ajuta să predicăm expozitiv având în vedere

evangelizarea.

Ar trebui să înțelegem centralitatea în Evanghelie a întregii Biblie. Ar trebui să ținem cont de prezența necreștinilor – cunoscuți sau necunoscuți de noi – printre noi. Putem anunța că vom predica despre subiecte care i-ar putea interesa (chiar și atunci când predicile în sine sunt expuneri directe ale unor pasaje din Evrei sau Maleahi). Putem prezenta predicile în sine în modalități care ajută la arătarea relevanței Scripturii pentru preocupările comune ale oamenilor. Putem să enunțăm clar Evanghelia, să o ilustrăm emoționant și personal, să ne rugăm să o aplicăm cu cercetare de sine, și să cerem clar și serios un răspuns din partea celor ce ne ascultă. Predicile noastre expositive pot vesti Evanghelia în toate aceste modalități.

Unul dintre motivele pentru care pot fi atât de încrezător în puterea predicilor expositive evanghelice ține de o serie de predici pe care le-am auzit într-o vară, pe când eram la facultate. Eram într-o tabără de părtășie, iar James Montgomery Boice a predicat expositiv din primele capitole din cartea Geneza, apoi din primele capitole din Epistola către

Romani. Mesajele au fost unele dintre cele mai puternice predici expositive pe care le-am auzit până azi. Cuvântul a fost explicat clar, iar însăși claritatea prezentării lui a făcut ca adevărurile deja glorioase să fie și mai glorioase. Întunericul păcatelor noastre și profunzimea îndurării lui Dumnezeu nu au fost niciodată mai clare pentru mine.

În același timp, aceste mesaje au fost unele dintre cele mai clare explicații ale Evangheliei care mi-au fost date vreodată. Crucea lui Hristos și nevoia pocăinței și credinței nu ar fi putut fi mai clare. Acolo, în mijlocul acelor expuneri biblice dense, erau unele dintre cele mai puternice predici evanghelice pe care le-au auzit vreodată urechile mele, ale unui baptist tipic. Harul lui Dumnezeu a fost prezentat ca măreț cu toată claritatea. Zecile de ani care au trecut de atunci nu mi-au întunecat amintirea căsătoriei fericite dintre evanghelizare și expunere din acele predici.

Și, în buna providență a lui Dumnezeu, am fost binecuvântat de multe alte ori ascultând predici care au fost deopotrivă evanghelice și expositive. Aș vrea să cred că, fiind ajutat de El, așa am predicat

și eu. Și, dacă încă citești acest articol, bănuiesc că și voi ați făcut același lucru. Dacă nu predicăm la fel de bine ca uriașii credinței, putem cel puțin să predicăm același mesaj și cu același scop – ca Dumnezeu să fie proslăvit în mântuirea păcătoșilor și în zidirea bisericii Sale.

Dacă ești un predicator care încă mai are întrebări despre asta, data viitoare când încerci să predici evanghelistic fără a predica expozitiv, gândește-te cum ar putea fi întărit mesajul tău, cum ar putea fi ilustrate punctele tale, cum ar putea fi înflăcărată pasiunea ta, cum ar putea fi aprofundată schița ta prin predicarea dintr-un pasaj din Scriptură față de același grup de oameni. Poate fi util un anumit text pentru ca ascultătorii tăi să încerce să înțeleagă și pe care să și-l amintească? Ar fi o astfel de extindere expozitivă o îmbunătățire a evanghelizării tale?

Mai mult, data viitoare când predici expozitiv, gândește-te cum ar fi să faci asta fără a predica evanghelistic. Poți explora cu adevărat temele Legii din Vechiul Testament fără a ajunge la Evanghelie? Poți înțelege desfătarea lui David în Dumnezeu și Cuvântul Său fără Hristos? Poți prezenta nădejdea

lui Isaia sau viziunea lui Ezechiel fără a înțelege ce va face Dumnezeu în Hristos? Poți explica învățăturile lui Isus sau epistolele lui Ioan fără să vorbești clar despre sfințenia lui Dumnezeu, despre păcatul nostru, despre jertfa lui Hristos și despre răspunsul nostru necesar de pocăință și credință?

Adesea, pentru a evangheliza bine va fi nevoie de expunerea atentă a Cuvântului lui Dumnezeu. A expune cu atenție Cuvântul lui Dumnezeu va presupune întotdeauna evanghelizare.

Niciunul dintre aceste două aspecte nu poate fi neglijat, ci ambele trebuie făcute în predicarea noastră, dacă vrem să îi predicăm Cuvântul lui Dumnezeu poporului lui Dumnezeu.

Deși s-ar putea indica multe cărți despre predicare în acest sens, permiteți-mi să recomand trei: Edmund P. Clowney, *Preaching and Biblical Theology* (Grand Rapids: Eerdmans, 1961; retip. Phillipsburg, N.J.: P&R Publishing, 1979); Graeme Goldsworthy, *Preaching the Whole Bible as Christian Scripture* (Grand Rapids: Eerdmans, 2000); și John Piper, *The Supremacy of God in Preaching*

(Grand Rapids: Baker, 1990).⁵

⁵ Cartea lui John Piper este disponibilă și în limba română la Editura MAGNA GRATIA, sub titlul *Supremația lui Dumnezeu în predicare*.

CAPITOLUL 3.

FUNDAMENTUL BIBLIC

AL PREDICĂRII EXPOZITIVE

Mike Bullmore

Ce este predicarea expozitivă? O predică este expozitivă atunci când conținutul și intenția ei sunt controlate de conținutul și intenția unui anumit pasaj al Scripturii. Predicatorul spune ceea ce pasajul spune, iar intenția predicii lui este de a împlini în ascultătorii lui exact ceea ce Dumnezeu caută să îplinească prin pasajul acela din Cuvântul Său.

Dragă frate predicator, imaginează-ți cum Dumnezeu stă în adunare atunci când tu predici. Care va fi expresia feței Lui? Va sugera ea, „Ce spui tu aici nu este deloc ceea ce Eu am vrut să transmit prin acel pasaj”? Sau va spune, „Da, este exact ceea ce Eu am intenționat să transmit”?

Predicarea expozitivă biblică începe cu legătura între darul pe care Hristosul înălțat l-a dat Bisericii prin păstori-învățători (Efes. 4:11) și porunca bi-

blică adresată acestora de a „propovădui Cuvântul” (2 Tim. 4:2). Cei care predică, trebuie să predice Biblia.

Probabil că cel mai bun loc pentru a începe să demonstrăm legitimitatea predicării și a predicării Cuvântului este cartea Faptele Apostolilor. În această carte, expresia „Cuvântul lui Dumnezeu” este o prescurtare folosită în mod obișnuit pentru a exprima esența predicării apostolice. De exemplu, în Fapte 6:2, apostolii spun: „Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese” (v. și F.A. 12:24; 13:5, 46; 17:13; 18:11). Această expresie apare frecvent și sub forma „Cuvântul Domnului” (F.A. 8:25; 13:44; 15:35-36 etc.), dar la fel de des ea este folosită și prin termenul „Cuvântul” (cf. F.A. 4:29; 8:4; 11:9). În cartea Faptele Apostolilor există o asociere clară și consecventă între predicarea apostolică și expresia „Cuvântul lui Dumnezeu”.

Deși esența predicării apostolice a fost cea bună a împăcării cu Dumnezeu, prin Isus Hristos, acel mesaj a fost prezentat și explicat aproape inva-

riabil prin intermediul expunerii Scripturii Vechiului Testament. Astfel, predicarea din vremea Noului Testament a implicat predicarea „Cuvântului lui Dumnezeu”, iar o componentă esențială a acestei predicări a constituit expunerea Vechiului Testament. La rândul lui, acest lucru ne conduce la concluzia că Scriptura Vechiului Testament trebuie să fie inclusă în ceea ce noi denumim „Cuvântul” care trebuie predicat, concluzie confirmată deopotrivă de pretențiile directe (de ex. 2 Tim. 3:26; Rom. 3:2) și indirecte (de ex. Rom. 15:4) ale Noului Testament.

Așadar, acest „Cuvânt” este Cuvântul despre Isus, așa cum el a fost anticipat în Vechiul Testament și explicat acum în predicarea apostolilor. Acesta este Cuvântul „vestit” (F.A. 4:29), „predicat” (13:5, NTR) și care trebuie „primit” (17:11) ca fiind „Cuvântul lui Dumnezeu”. Și această identificare este menținută de-a lungul epistolelor lui Pavel. Fără ezitare, el denumesc mesajul pe care îl propovăduiește drept „Cuvântul lui Dumnezeu” (2 Cor. 2:17; 4:2; 1 Tes. 2:13) sau, mai simplu, „Cuvântul” (Gal. 6:6).

Confirmarea acestei echivalențe între predicare și predicarea Cuvântului lui Dumnezeu se găsește chiar și în contextul însărcinării lui Timotei de către Pavel să „predice Cuvântul”. Timotei avea să știe imediat ce voia Pavel să spună prin acel termen „Cuvântul”. Așa cum subliniază biografia lui Timotei, acesta a inclus cu siguranță în predicarea sa atât „scrierile sfinte”, cât și mesajul apostolic – „pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat” (2 Tim. 3:10-17).

Concluzia pe care trebuie să o tragem din toate acestea este că acest „Cuvânt”, pe care noi suntem chemați să îl predicăm, constă din adevărul prezentat în Scriptura Vechiului Testament și din învățătura apostolică privitoare la Hristos – adică Noul Testament. Astfel, echivalarea „Cuvântului” ca fiind Biblia pe care noi o avem este un lucru adecvat. Iar acesta este mesajul pe care cei însărcinați cu slujba de „păstor-învățător” sunt chemați să îl predice. Slujba noastră este să propovăduim „Cuvântul” pe care Dumnezeu l-a spus, l-a păstrat în Scriptură și ni l-a încredințat. Viața spirituală a poporului lui Dumnezeu depinde de acest Cuvânt (Deut.

8:3). Iată de ce orice tânăr păstor este chemat să „ia seama bine la citire, la îndemnare, și la învățatura pe care o dă altora” (1 Tim. 4:13). Dacă această însărcinare are vreo aplicabilitate pentru noi, cei din vremea aceasta – și are – atunci sursa predicării noastre trebuie să fie toată Biblia.

Dar cum va arăta aceasta în slujire? În pregătirea predicilor noastre, aceasta va însemna să luăm pasaje clare ale Cuvântului lui Dumnezeu și să le studiem cu atenție astfel încât să „împărțim drept Cuvântul adevărului” (2 Tim. 2:15). Când ne aflăm la amvon, va trebui să fie ca în imaginea în care îl vedem pe Neemia: „Ei citeau deslușit în cartea Legii lui Dumnezeu, și-i arătau înțelesul, ca să-i facă să înțeleagă ce citiseră” (Neem. 8:8). Dumnezeu a hotărât și a făgăduit deopotrivă să folosească acest fel de predicare pentru a împlini unul din marile Sale scopuri – să Își adune și să Își zidească poporul.

PARTEA A DOUA
DOCTRINA EVANGHELIEI

CE ESTE DOCTRINA EVANGHELIEI?

Doctrina Evangheliei se referă la cine este Dumnezeu, cine suntem noi, ca păcătoși, și ce a făcut Dumnezeu pentru a-i mântui pe cei care se pocăiesc de păcatul lor și care se încred în El.

UNDE SE GĂSEȘTE DOCTRINA EVANGHELIEI ÎN BIBLIE?

Biblia ne învață că Dumnezeu a creat lumea și că El este sfânt, credincios, iubitor și suveran (Gen. 1:1; Lev. 21:8; Exod 34:6-7; Ioan 5:20; 1 Ioan 4:10, 19; Isaia 45:7-9; Efes. 1:11).

Biblia învață, de asemenea, că omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu pentru a asculta de poruncile lui Dumnezeu și pentru a se bucura de părtășie perfectă cu El pe veci (Gen. 1:26-27, 2:17; Ps. 19:7-9; Apoc. 2:7).

Totuși, în loc să asculte de Dumnezeu, omul a păcătuit, moartea a intrat în lume și toți au fost condamnați înaintea lui Dumnezeu (Rom. 5:12-14).

Cu toate acestea, Biblia arată clar că Dumnezeu a iubit un popor păcătos și L-a trimis pe singurul Său Fiu ca să trăiască, să moară și să învieze pentru a ierta pe oricine se pocăiește de păcatul lui și care se încrede în El (Gal. 2:16; Rom. 5:1-2; 2 Cor. 5:21).

Întreaga Biblie și toată învățătura ei vorbește despre Persoana și lucrarea lui Isus Hristos (Luca 24:44-47; Ioan 5:39-40).

DE CE ESTE IMPORTANTĂ ACEASTĂ DOCTRINĂ?

Doctrina Evangheliei este importantă pentru că nu există altă cale prin care omul să fie iertat de păcatele lui și să primească viață veșnică, decât prin Isus Hristos (F.A. 4:12).

CAPITOLUL 4.

LUI ISUS ÎI PASĂ DE DOCTRINĂ

Samuel Parkison

Există puține lucruri care mă fac mai morocănos decât o falsă dihotomie. Astfel de lucruri îmi provoacă o senzație de greață la stomac și mă fac să gem de supărare. Exemple de dihotomii false demne de înfiorare, care sunt mult prea des tolerate în cercurile evanghelice, ar fi acestea: *Ar trebui să ne bucurăm de harul lui Hristos sau să urmărim sfințenia personală? Ar trebui să spunem adevărul sau să practicăm compasiunea? Păstorii sunt chemați să hrănească oile sau să izgonească lupii? Ar trebui ca păstorii să dea învățătură despre conducerea biblică în căsătorie sau să-i protejeze pe cei abuzați în turmele lor?*

Și am putea, desigur, să continuăm lista, dar te voi scuti de asaltul unei liste mai lungi, ca nu cumva să îți declanșez aceeași indigestie spirituală pe care mi-o dau mie aceste exemple. Există, totuși, o dihotomie falsă pe care aș dori să o abordez aici,

și este de departe una dintre cele mai rele. Dintre toate exemplele care mi-au făcut să mă mâhnesc cumplit, niciunul nu are potențialul de să-mi strice ziua ca această castană veche: *Ar trebui să ne pese de doctrină, sau ar trebui pur și simplu să-L urmăm pe Hristos?* Un alt fel de a exprima această alegere falsă și prostească și, din păcate, unul care are aparența respectabilității academice, este acesta: *Ar trebui să ne întemeiem creștinismul în jurul lui Hristos și al Evangheliei, sau în Pavel și epistolele lui?*

Prezumția din spatele acestei alegeri se hrănește dintr-un fel de perspectivă hegeliană asupra evoluției istorice: Evangheliile ne prezintă un Hristos simplu, care a propovăduit un mesaj simplu și care a condus un grup simplu de ucenici simpli. La un moment dat, apa a fost tulburată de Pavel, care a complicat un fel elementar de a trăi cu o doctrină amănunțită și a poluat o religie pură cu un soi de despicare filozofică a firului în patru. Pavel, așa spune basmul acesta, ar fi transformat un tâmplar inteligent în Dumnezeu. Deși această narațiune este respinsă pe bună dreptate de majoritatea evanghelicilor, unii încă își însușesc cumva prezumtiv o

versiune ușoară a ei atunci când pun teologia lui Pavel în opoziție cu învățăturile practice ale lui Isus.

Desigur, problema este că o astfel de gândire este falsă din ambele puncte de vedere. Pavel este eminamente practic, iar cuvintele lui Hristos sunt profunde din punct de vedere doctrinar, și asta într-o măsură uluitor de mare. Și vreau să discut aici despre ultimul aspect.

Deși ar fi tentant să spun pur și simplu, „fiecare cuvânt din Scriptură este un cuvânt cu litere roșii, în sensul că Hristos îi vorbește miresei Sale – și revelează slava Sfintei Treimi – prin cuvintele inspirate de Duhul Sfânt ale Scripturii, inclusiv prin ale lui *Pavel*”, și să închei aici argumentația, nu voi prezuma nimic, ci voi accepta provocarea cu bucurie. Dacă ne limităm doar la cuvintele și acțiunile lui Hristos găsite în Evanghelii, Îl vedem oare pe Domnul Isus impunând o preocupare pentru doctrină?

Răspunsul este *da*. Iar acum îngăduie-mi să explic răspunsul.

ISUS ÎL ÎNVAȚĂ PE IGNORANȚII DOCTRINAR ȘI ÎL CORECTEAZĂ PE CEI INDUȘI ÎN EROARE DOCTRINAR

Faptul că Isus *S-a preocupat cu adevărat* de doctrina sănătoasă este evidențiat solid prin multele circumstanțe în care Îl vedem instruindu-i pe cei ignoranți doctrinar și corectându-i pe cei induși în eroare doctrinar. Să analizăm, de exemplu, învățătura lui Hristos din Evanghelia după Ioan. Prin numeroasele Lui declarații „adevărat, adevărat vă spun”, Hristos ne arată că El este Învățătorul doctrinar divin (Ioan 1:51; 3:3-5; 3:11; 5:19, 24; 6:26, 32, 47, 53; 8:34, 51; 10:1, 7; 12:24; 13:16, 20-21, 38; 14:12; 16:20, 23; 21:18). Poate cel mai emblematic exemplu al lui Isus în acest rol se găsește în conversația dintre El și Nicodim din Ioan 3:1-21. Orice ai face cu această conversație, unul dintre detaliile izbitoare se găsește în întrebarea exasperantă a lui Isus: „Tu ești învățătorul lui Israel, și nu pricepi aceste lucruri?” (3:10). Desigur, poate că nu a fost o lucrare doctrinară ușoară pentru Nicodim să facă legătura între Scriptura Israelului (în special Ezechiel 36:25-27) și toate aceste discuții despre

nașterea din nou, dar, o spun iar, dacă ar fi fost de așteptat din partea cuiva să înțeleagă învățătura lui Isus de aici, cu siguranță că acela ar fi fost „*învățătorul*” lui Israel, adică Nicodim. Și totuși, îl vedem aici pe Nicodim, învățătorul, fiind învățat. Dacă am accepta prezumția că lui Isus Îi păsa prea puțin de instruirea doctinară, ar trebui să insistăm asupra aceluiași lucru în ceea ce îl privește pe Nicodim – a cărei *vocație* era, mă grăbesc să îți reamintesc, instruirea doctinară.

Când mergem doar la următoarea pagină din Evanghelia după Ioan, vedem că Isus *continuă* să îi învețe pe cei ignoranți doctinar. În acest caz, elevul este femeia de la fântâna din Samaria, iar subiectul este, printre altele, închinarea corectă. Isus spune: „Vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr” (Ioan 4:23-24). Mulți comentatori contemporani consideră că Isus a vorbit doar despre dispoziția lăuntrică a închinătorului și despre schimbarea epocală care

urma să aibă loc. Samaritenii și evreii se certau cu privire la locul potrivit de închinare, iar Isus vine *ca* prezență a lui Dumnezeu. Vremea de restricționare a închinării la locația geografică a fost schimbată pentru totdeauna când Cuvântul a venit printre oameni (cf. Ioan 1:14), și astfel acum a venit vremea când închinătorii se închină în „duh și adevăr” – sau în sinceritate și cunoaștere. La prima vedere, cred că acest lucru este corect și este în sine o *învățătură doctrinară*. Dar chiar și aici, mărturia marii tradiții a creștinismului ne-ar chema să auzim în cuvintele lui Isus o invitație la o contemplare dogmatică și mai profundă. La urma urmei, „Duhul” și „Adevărul” sunt ambele nume pe care Scriptura le atribuie în alte părți (ba chiar și în aceeași *Evangheli*e) celei de-a doua și a treia Persoane ale Trinității. Vasile cel Mare scria în acest sens:

Dacă spunem că închinarea oferită *în* Fiul (adevărul) este închinare oferită *după* chipul Tatălui, putem spune același lucru despre închinarea oferită *în* Duhul, deoarece Duhul în Sine revelează divinitatea Domnului. Duhul Sfânt nu poate fi despărțit de Tatăl și de Fiul în închinare. Dacă rămâi în afara Duhului, nu te poți închina

deloc, iar dacă ești *în* El, nu-L poți despărți de Dumnezeu. Lumina nu poate fi separată de ceea ce face totul vizibil și este imposibil să-L recunoașteți pe Hristos, chipul Dumnezeului nevăzut, dacă Duhul nu vă luminează.¹

Dacă există ceva aici în ideile lui Vasile cel Mare, atunci ceea ce Isus ne oferă în Ioan 4 este mai mult decât instrucțiuni doctrinare pentru o femeie samaritană cu privire la locul potrivit de închinare. De asemenea, El ne oferă tuturor instrucțiuni doctrinare despre părtășia cu Sfânta Treime și cu acțiunile inseparabile ale Trinității.

Un alt exemplu preferat de corecție doctrinară făcută de Hristos este cel când Isus le dă saducheilor verdictul contondent, în stilul imitat apoi de Pavel: „Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu” (Matei 22:29). De-a lungul Evangheliilor, Îl vedem pe Isus identificând multe probleme ale saducheilor, dar cel puțin o problemă majoră a fost cea de natură doctrinară. Contextul acestei muștrări are de-a face totalmente cu o dezbatere intelectuală între farisei

¹ Basil of Caesarea, *On the Holy Spirit*, 26.64.

și saducheii. Dacă acceptăm falsa dihotomie de a ne păsa de doctrină sau de a urma învățăturile lui Isus, ne-am aștepta ca Domnul nostru să ocolească întrebarea ipotetică pe care saducheii o pun despre căsătorie și înviere, și să ofere pur și simplu un fel de sfat de natură „practică”. Și totuși El le spune în termeni clari că sunt induși în eroare doctrinar, apoi El pune învățătura Sa despre înviere în mărturisirea dogmatică generală încărcată de învățătură: „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii” (Matei 22:32).

Chiar și poruncile etice ale lui Hristos sunt împletite cu instrucțiuni doctrinare semnificative. Să analizăm, de exemplu, Predica Sa de pe Munte. Desigur, este potrivit să mergem la Matei 5-7 pentru a culege instrucțiuni despre practica adecvată, dar astfel de instrucțiuni nu trebuie niciodată despărțite de contextul lor teologic. Ceea ce găsim aici este o descriere a vieții în Împărăție, rostită de Împăratul Israelului care era în proces de inaugurare a Împărăției *Sale*. Aceste învățături etice sunt formulate printr-o instrucțiune doctrinară masivă despre Isus însuși: El întemeiază Împărăția lui

Iehova pe Pământ. Aceia dintre noi care se luptă să înțeleagă acest subtext impunător suferă de imaginație deficitară; faptul că putem citi cuvintele lui Hristos din Matei 5:11-12 și să nu fim uimiți de asta demonstrează un soi de orbire de care am face bine să ne descotorosim. „Ferice va fi de voi când, *din pricina Mea*, oamenii vă vor ocări, vă vor prizoni, și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în Ceruri; căci tot așa au prigonit pe prorocii, care au fost înainte de voi”. Cine este Acesta pentru care noi suferim prigoană? Răspunsul lui Isus este: „Aceași persoană pentru care *profeții* au suferit prigoană – *Eu*”.

„Din pricina Mea”, zice Isus, „veți fi prizoniți și, din pricina *Mea* așa au fost și profeții”. Totuși, dacă am călători înapoi în timp și i-am întreba pe profeții înșiși: „Din pricina *cui* sunteți persecutați?”, ei ar răspunde fără îndoială: „Iehova, singurul Dumnezeu peste Cer și Pământ”. Chiar credem că Isus Se așteaptă ca noi să dezlegăm această logică într-un fel nedoctinar? Chiar de la începutul Predicii de pe

Munte, Hristos oferă o învățătură doctrinară semnificativă cu privire la Iehova, Dumnezeuul profeților Vechiului Testament: Iehova a luat trup și acum vorbește cu autoritate în acele fericiri.

Instruirea doctrinară din Predica de pe Munte nu se oprește aici. Isus continuă să-Și asigure ascultătorii că *nu* a venit să „desființeze Legea sau Prorocii”, ci să le împlinească (Matei 5:17-20, lit. ESV), iar acest lucru creează o legătură inseparabilă între Scriptura lui Israel și viața și lucrarea lui Hristos. A crea o astfel de legătură fără a comenta asupra unei doctrine a revelației speciale este ceva cu totul imposibil. Dumnezeu a început să vorbească prin Lege și Profeți și, potrivit lui Isus, același mesaj este desăvârșit *în El* (cf. Evrei 1:1-2). Isus face și aici o afirmație cristologică explicită: dacă Iehova face o făgăduință și Hristos Își asumă responsabilitatea de a împlini acea făgăduință, El nu poate decât să pretindă Numele divin pentru Sine.

Și aceasta este doar o mică mostră a învățăturii doctrinare care se revarsă din Predica de pe Munte, ca să nu mai vorbim de teologia propriu-zisă pe care o învățăm când ne însușim discursul lui Dumnezeu

Fiul despre a ne adresa „Tatălui nostru” în Rugăciunea Domnului (Matei 6:9-13), sau lecția lui Hristos despre providența exhaustivă a lui Dumnezeu – chiar și peste păsările cerului și florile câmpului (Matei 6:25-34) – sau lecția Lui despre caracterul patern al Tatălui de a Se bucura să le dea daruri bune copiilor Săi (Matei 7:7-11) sau lecția Lui despre judecata cosmică (Matei 7:15-20) – care se pare că depinde de *Hristos însuși* care cunoaște sau nu cunoaște indivizi (Matei 7:21-23). Și aș putea continua. Dar nu te înșela: Isus nu Se ferește să-Și învețe poporul în chestiuni doctrinare.

ISUS ESTE TEOLOGIE

Totuși, trebuie să privim mai adânc, pentru că nu este vorba aici doar de faptul că Hristos îi instruieste pe ucenicii Săi cu privire la importanța învățării doctrinare. Uimitor este de asemenea faptul că *Hristos însuși* este conținutul acestei instrucțiuni doctrinare! *El* este Cuvântul făcut trup. Când „Cuvântul S-a făcut trup”, El Și-a asumat rolul de „exegetul Tatălui”. Isus nu vorbea hiperbolic insistând față de Filip că a-L vedea pe Hristos înseamnă

să-L vadă pe Tatăl (Ioan 14:9). Gregorie de Nazianz face acest lucru când descrie „Cuvântul” ca fiind „definiția” Tatălui:

El este „Cuvântul”, pentru că este înrudit cu Tatăl așa cum cuvântul este cu mintea, nu doar ca urmare a caracterului netulburat al nașterii Sale, ci și prin conexiunea și funcția declarativă implicată în relație. S-ar putea spune, poate, că relația Lui este aceea de definiție față de termenul definit, deoarece „cuvântul” are în greacă sensul de „definiție”. Cel care L-a cunoscut pe Fiul („văzut” înseamnă „cunoscut” în acel context) L-a cunoscut pe Tatăl.²

Important este că întregul eveniment al întrupării – de la conceperea spirituală a lui Hristos până la înălțarea Sa – este revelator. Acest aspect este ratat adesea atunci când natura divină și umană a lui Hristos sunt puse una contra celeilalte. Dar ideea *naturii umane a lui Hristos* și rolul Lui ca revelator al naturii divine nu sunt despărțite. Ar trebui să insistăm asupra întregii unități a Persoanei lui Hristos și să vedem „în trup” ca o revelație a slavei divine. Nu este pur și simplu cazul că Hristos

² Gregory of Nazianzus, *Orations* 30.20.

a revelat slava lui Dumnezeu atunci când El a făcut miracolul întrupării. Întreaga Lui stare întrupată a fost revelație doctrinară. Acesta este un aspect pe care Hristos însuși îl subliniază.

Când ucenicii au scris despre Hristos cu precizie doctrinară în Noul Testament, ei nu au făcut altceva decât să urmeze exemplul lui Hristos. Hristos însuși a fost Cel care a insistat ca onorarea Tatălui și cinstea Fiului să fie legate inseparabil (Ioan 5:22-23). Hristos însuși a fost Cel care Și-a aruncat ascultătorii – și mai târziu cititorii lui Ioan – într-un ocean de contemplare teologică cu privire la doctrina generării veșnice când a făcut afirmația uluitoare: „Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine” (Ioan 5:26).

Ideea că Hristos este conținutul teologic al Sfintei Scripturi nu a fost o invenție izvorâtă din imaginația hiper-activă a apostolilor sau a oricui altcuiva. Hristos însuși a făcut această afirmație în termeni clari (Luca 24:27; Ioan 5:39). Nu degeaba au încercat evreii să-L ucidă cu pietre pe Isus pentru că pretindea egalitatea cu Dumnezeu; ei L-au înțeles perfect când El a pretins Numele divin al lui

Iehova (Ioan 8:58) sau când a spus într-un fel abrupt: „Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30). De-a lungul discursului Său din Ioan 14-16, Isus oferă o instruire teologică de neegalat cu privire la relațiile intra-trinitariene dintre Tatăl, Fiul și Duhul. Apoi, dacă acest lucru nu ar fi de ajuns, El le permite ucenicilor Săi să tragă cu urechea la un dialog inter-trinitarian, în care se revelează, printre altele, că omul Isus Hristos, în virtutea naturii Sale divine, este părtaș slavei veșnice cu Tatăl, o slavă mai dinainte de *lume* (Ioan 17:24).

CONCLUZIE

Doctrina despre care citim mai târziu în Noul Testament este o elaborare a doctrinei pe care Isus o dă (și doctrina *este Isus*) în Evangheliile. *El* este conținutul lor, într-un fel complet armonios cu faptul că El este propriul Său conținut în timpul slujirii Sale pământești. Altfel spus, accentul doctrinar din restul Noului Testament este o revelare a ceea ce Hristos însuși făgăduiește în Ioan 16:4b-15. Aici, El făgăduiește venirea Duhului Sfânt, care „are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va

vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare” (Ioan 16:13). Duhul Isus avea să Îl slăvească atunci când va lua ceea ce este al lui Isus și îl va declara ucenicilor Săi (Ioan 16:14).

Așadar, care este acest conținut al lui Hristos pe care Duhul îl va declara? Ce alcătuiește această informație care Îl proslăvește pe Hristos, pe care Duhul o va comunica la sosirea Sa? *Ce* este mai exact al lui Hristos aici? Răspuns: „Tot ce are Tatăl” (Ioan 16:15). Orice încercare de a înțelege astfel de afirmații încărcate de sens ca și cum ar fi lipsite de doctrină este un lucru prostesc. Isus *vrea* să ne gândim sănătos la esența divină pe care El o împărtășește cu Tatăl și cu Duhul, aici, în acest pasaj și în altele. El *vrea* ca noi să fim un popor doctinar.

Când Duhul Sfânt i-a inspirat pe apostoli să scrie numeroasele epistole care Îl înălțau pe Hristos și care Îl înălțau doctinar, Hristos împlinea această făgăduință din Ioan 16. Asta înseamnă că, atunci când punem doctrina în opoziție cu devoțiunea față de Hristos, Îl punem pe Hristos în opoziție cu El însuși. Orice contrast pe care îl vedem

între învățăturile „simple” ale lui Isus și învățăturile doctrinare ale lui Pavel este închipuit, nu real. Mai mult, învățăturile lui Hristos nu pot decât să apară în învățăturile lui Pavel, iar învățăturile lui Pavel nu sunt nimic fără învățăturile lui Hristos. Ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă.

CAPITOLUL 5.

CE ESTE EVANGHELIA?

Greg Gilbert

Au existat multe discuții în interiorul mișcării evanghelice din ultima vreme cu privire la felul în care creștinii ar trebui să definească Evanghelia – dacă ar trebui să spunem că Evanghelia este pur și simplu mesajul că păcătoșii pot fi iertați prin pocăința și credința în Hristosul răstignit, sau dacă este un concept mult mai larg. Uneori, discuțiile au ajuns să se încingă, mai ales atunci când cei dintr-o tabără au început să spună despre cealaltă tabără că sunt „reducționiști” în legătură cu Evanghelia, răspunsul taberei acuzate fiind că acuzatorii de fapt diluează Evanghelia și îndepărtează biserica de la misiunea pe care Dumnezeu i-a dat-o.

Eu cred că putem să eliminăm cel puțin o parte din confuzie dacă facem unele observații atente. Cred că cele două tabere importante din această discuție – cei care spun că Evanghelia este vestea bună că Dumnezeu îi împacă pe păcătoși cu Sine

prin moartea substitutivă a lui Isus (să-i denumim tabăra „A”) și cei care spun că Evanghelia este vestea bună că Dumnezeu înnoiește și creează din nou întreaga lume prin Hristos (tabăra „B”) – vorbesc în mare măsură despre lucruri diferite. Cu alte cuvinte, eu nu cred că A și B răspund aceleiași întrebări. Evident că ambele tabere afirmă că fiecare, la rândul ei, răspunde întrebării „Ce este Evanghelia?” Și, implicit, asta contribuie la tensiunea dintre cele două răspunsuri diferite. Dar dacă acordăm ceva mai multă atenție, eu cred că vom observa că cele două tabere de fapt răspund la două întrebări foarte diferite, dar la fel de biblice. Cele două întrebări sunt acestea:

Ce este Evanghelia? Cu alte cuvinte, care este mesajul pe care o persoană trebuie să îl creadă pentru a fi mântuită?

Ce este Evanghelia? Cu alte cuvinte, care este întreaga Veste Bună a creștinismului?

Atunci când o persoană din tabăra A pune întrebarea „Ce este Evanghelia?”, o înțelege sub forma, „Care este mesajul pe care o persoană trebuie să îl

creadă pentru a fi mântuită?”, și răspunde la întrebare prin a vorbi despre moartea lui Hristos în locul păcătoșilor, ca și despre chemarea la pocăință și credință.

Când o persoană din grupul B aude întrebarea „Ce este Evanghelia?”, ea o înțelege cu sensul de „Care este întreaga Vestă Bună a creștinismului?” și, în consecință, răspunde prin a vorbi despre planul lui Dumnezeu de a înnoi lumea prin Hristos.

Acum cred că poți înțelege de ce există această tensiune între cele două tabere. Dacă vei răspunde întrebării (1) prin a vorbi despre noua creație, oamenii vor spune pe bună dreptate că răspunsul tău este prea larg și că deplasezi crucea de la locul ei central. Atunci când oamenii din Scriptură au pus întrebarea „Ce trebuie să fac pentru a fi mântuit?”, răspunsul pe care ei l-au primit a fost să se pocăiască de păcate și să creadă în Isus – nimic despre noua creație viitoare.

Dar este la fel de adevărat că uneori (ba chiar adesea) Biblia vorbește despre „Evanghelie” în termenii noii creații. Așa că, dacă răspunzi întrebării

(2) prin a vorbi doar despre moartea lui Hristos în locul păcătoșilor și prin a spune că orice altceva este, prin definiție, ceva ce nu ține de Evanghelie, fără îndoială că ești perceput ca având o vedere prea îngustă. Este ca și cum ai spune că făgăduințe precum învierea trupească, împăcarea iudeilor și a neamurilor, Cerurile noi și Pământul cel nou, și multe altele, cumva n-ar face parte din ceea ce Biblia afirmă că este „Vestea Bună” a creștinismului.

Ceea ce noi trebuie să înțelegem este că niciuna dintre aceste două întrebări nu este greșită și nici nu este mai biblică decât cealaltă. Însăși Biblia pune aceste două întrebări și răspunde la ele. Dați-mi voie să vă arăt acum, din Scriptură, de ce cred eu că ambele întrebări pe care le-am menționat sunt legitime și biblice.

Citind Biblia, eu văd că ea pare să folosească termenul „Evanghelie” în două modalități diferite, dar puternic legate una de cealaltă. Uneori ea folosește termenul „Evanghelie” într-un sens foarte larg, adică descriind toate făgăduințele pe care Dumnezeu intenționează să le împlinească în Hristos, și incluzând aici nu doar iertarea de păcate, ci

și orice altceva care decurge din aceasta – întemeierea Împărăției, Cerurile noi și Pământul cel nou etc. Dar există altă situație în care termenul „Evanghelie” este folosit într-un sens foarte restrâns, anume pentru a descrie în mod specific iertarea de păcate prin moartea substitutivă și învierea lui Hristos. În acele pasaje, făgăduințele mai largi nu par să fie avute atât de mult în vedere.

Iată câteva dintre cele mai clare pasaje unde, cred eu, Biblia folosește termenul „Evanghelie” într-un sens restrâns:

1. *Faptele Apostolilor 10:36-43*: „El a trimis Cuvântul Său fiilor lui Israel și le-a vestit Evanghelia păcii, prin Isus Hristos, care este Domnul tuturor... Toți prorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor”.

Apostolul spune că Evanghelia pe care el o predică este Evanghelia „păcii, prin Isus Hristos”, expresie prin care el se referă specific la vestea bună că „oricine crede în El capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor”.

2. *Romani 1:16-17*: „Căci mie nu mi-e rușine de

Evangelhia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului; deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință”.

Pavel definește Evangelhia în termenii „mântuirii” și ai neprihănirii lui Dumnezeu care este descoperită prin credință. Devine clar de-a lungul restului cărții Romani că el vorbește aici despre iertarea păcatelor – îndreptățirea – care vine prin credință, nu prin fapte. Concentrarea sa în Epistola către Romani nu este pe Împărăția viitoare, ci pe felul cum omul devine parte a ei. Și asta este ceea ce el denumeste „Evangelie”.

3. 1 *Corinteni 1:17-18*: „De fapt, Hristos m-a trimis nu să botez, ci să propovăduiesc Evangelhia: nu cu înțelepciunea vorbirii, ca nu cumva crucea lui Hristos să fie făcută zadarnică. Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării, dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu”. Evangelhia

pe care Pavel a fost trimis să o predice este „propovăduirea crucii”.

4. *1 Corinteni 15:1-5*: „Vă fac cunoscută, fraților, Evanghelia pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți așa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut. V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu, că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi, că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi, și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece”.

Evanghelia pe care Pavel le-a predicat-o acestor oameni și pe care ei au primit-o consta din aceea că „Hristos a murit pentru păcatele noastre... a fost îngropat... și a înviat”. Referințele repetate la aparițiile lui Isus n-ar trebui să fie luate în considerare ca parte din „Evanghelie”, ca și cum ar trebui să îi spunem cuiva că Isus i-a apărut lui Petru, celor 12 și lui Iacov, și implicit, dacă n-am spune asta, nu le-am spus oamenilor Evanghelia. Acele referiri au ca scop să dovedească învierea ca pe un fapt real și istoric.

Dar iată și unele dintre cele mai clare pasaje despre care eu cred că Evanghelia este folosită într-un sens mai larg:

1. Matei 4:23: „Isus străbătea toată Galileea, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției și tămăduind orice boală și orice neputință care erau în norod”.

Aici se găsește prima mențiune a cuvântului „Evanghelie” din relatarea lui Matei, așa că ar trebui să ne așteptăm ca ea să contureze cumva definiția termenului. Pentru a umple de conținut expresia „Evanghelia Împărăției” pe care Isus a predicat-o, trebuie să ne uităm ceva mai devreme, la versetul 17, unde găsim prima menționare a termenului „împărăție”. Acolo, Isus predica astfel: „Pocăiți-vă, căci Împărăția Cerurilor este aproape!”

Evanghelia Împărăției, pe care Isus a predicat-o, era mesajul că a) Împărăția s-a apropiat și b) cei ce se pocăiesc pot să intre ea.

2. Marcu 1:14-15: „După ce a fost închis Ioan, Isus a venit în Galileea și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: „S-a împlinit vremea și Împărăția

lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie”.

Cu excepția primului verset din capitol, aceasta este prima utilizare a termenului în Evanghelia după Marcu. Expresia „Evanghelia lui Dumnezeu”, pe care Isus a proclamat-o, avea următoarea semnificație: „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie”.

Evanghelia lui Dumnezeu este mesajul că a) Împărăția s-a apropiat și b) cei care se pocăiesc și cred pot să intre în ea.

3. *Luca 4:18*: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să le vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să îi tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să le propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii, să le dau drumul celor apăsați”.

Acesta este pasajul vechi-testamentar din care Isus Și-a lansat lucrarea publică. Expresia „veste bună”, așa cum este folosită în Isaia 61, se referă la stabilirea, într-un cadru mult mai larg, a Împărăției

lui Dumnezeu.

4. *Faptele Apostolilor 13:32*: „Și noi vă aducem vestea aceasta bună că făgăduința făcută părinților noștri Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviind pe Isus...”

Versetul 38 arată foarte clar că Vestea Bună pe care Pavel o aducea se referea la iertarea păcatelor ce venea prin „acest Om”. Dar, de asemenea, în versetul 32, despre „vestea bună” se spune că este „făgăduința făcută părinților noștri [pe care] Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviind pe Isus...” Cu siguranță că făgăduințele făcute de Dumnezeu părinților, care se împlineau acum în Isus, includeau, dar nu erau limitate la iertarea păcatelor.

Așadar, privind cu atenție la Noul Testament, observăm că expresia „Evanghelie” este folosită atât într-o modalitate mai largă, cât și în într-una mai restrânsă. Într-un sens mai larg, precum Matei 4, Marcu, Luca 4 și Faptele Apostolilor 13, ea se referă la toate făgăduințele care ni s-au făcut. Lucrarea lui Isus nu se referă doar la iertarea păcatelor, ci și la înviere, la împăcarea

cu Dumnezeu și cu alți oameni, la sfințire, gloriificare, la Împărăția viitoare, la Cerurile noi și Pământul cel nou, și așa mai departe. Ai putea spune că, în acest caz, „Evanghelia” se referă la întreg complexul de făgăduințe ale lui Dumnezeu, asigurate prin viața și lucrarea lui Hristos. Am putea denumi acest sens mai larg al termenului, Evanghelia Împărăției. Într-un sens restrâns, așa cum vedem în Faptele Apostolilor 10, întreaga Epistolă către Romani, în 1 Corinteni 1 și 1 Corinteni 15, „Evanghelia” se referă specific la moartea ispășitoare și învierea lui Isus și la chemarea adresată tuturor oamenilor de a se pocăi și a crede în El. Am putea denumi acest sens mai restrâns ca Evanghelia Crucii.

Dați-mi voie acum să fac clare două alte lucruri.

În primul rând, folosirea mai largă a termenului „Evanghelie” o include *în mod necesar* pe cea mai restrânsă. Priviți la acele exemple din Matei și Marcu. Isus nu doar că propovăduiește despre Împărăție, cum ar spune mulți. El propovăduiește apropierea Împărăției, dar El proclamă și modalitatea de acces în ea. Priviți îndeaproape la text: Isus nu a predicat Evanghelia spunând „Împărăția Cerurilor este

aproape!” El a predicat Evanghelia spunând „Împărăția Cerurilor este aproape, pocăiți-vă și credeți!” Acest lucru este crucial, pentru că face diferența cu adevărat între Evanghelie și non-evanghelie: a propovădui inaugurarea Împărăției și a noii creații, ca și a tuturor celorlalte lucruri *fără a preciza* felul în care oamenii pot să aibă acces la ea – adică prin pocăința de păcat și prin a fi iertați prin credința în Hristos și în moartea Lui ispășitoare – înseamnă a predica o evanghelie falsă. Fără îndoială, asta ar însemna să predici o veste rea, pentru că nu le oferi oamenilor nicio speranță de a fi incluși în acea nouă creație. Evanghelia Împărăției nu constă din propovăduirea Împărăției, ci din propovăduirea unei Împărății alături de proclamarea faptului că oamenii pot să aibă acces în ea prin pocăință și credință în Hristos.

În al doilea rând, merită să observăm explicit că Noul Testament denumesc „Evanghelia” acel mesaj specific, restrâns, al iertării de păcate prin Hristos. De aceea, oamenii care argumentează spunând ceva de genul, „Dacă doar predici iertarea de păcate prin Hristos și nu incluzi și intenția lui Dumnezeu

de a crea din nou această lume, nu predici „Evanghelia”, greșesc. Atât Pavel cât și Petru – ca să menționez doar numele celor oferiți în exemplele de mai sus – par să fie suficient de mulțumiți să spună că ei au predicat „Evanghelia” atunci când le-au spus oamenilor doar despre iertarea de păcate prin moartea substitutivă a lui Isus, și doar atât.

Dacă este adevărat că Noul Testament folosește termenul „Evanghelie” atât într-un sens larg cât și într-un sens restrâns, atunci cum ar trebui să înțelegem relația dintre aceste două sensuri, dintre Evanghelia Împărăției și Evanghelia Crucii? Aceasta este următoarea noastră întrebare și, odată ce vom găsi răspunsuri la ea, cred că vom fi ajutați să devenim mai clari în mințile noastre cu privire la unele întrebări cu adevărat importante.

Așadar, ce relație există între Evanghelia Împărăției și Evanghelia Crucii? Am arătat deja că Evanghelia Împărăției include în mod necesar Evanghelia Crucii. Dar, mai specific, este Evanghelia Crucii o simplă parte a Evangheliei Împărăției, sau reprezintă ceva mai mult? Este centrală acesteia, este periferică, este esența ei, sau ce

anume? Și, având în vedere acest lucru, de ce doresc autorii Noului Testament se asocieze cuvântului „Evanghelie” acea făgăduință specifică a iertării de păcate prin credința în Hristos, și nu alte făgăduințe particulare care sunt incluse în Evanghelia mai largă? De ce nu îl vedem niciodată pe Pavel spunând, „iată Evanghelia mea: oamenii să se împace unii cu alții”?

Eu cred că putem căpăta un răspuns la toate aceste întrebări odată ce conștientizăm că Evanghelia Crucii nu este doar una din componentele Evangheliei Împărăției. Dimpotrivă, Evanghelia Crucii este calea, izvorul, chiar sămânța, dacă este să folosim acești termeni, pentru Evanghelia Împărăției. Citiți întreg Noul Testament și veți înțelege foarte repede că mesajul ei unic constă din faptul că niciun om nu poate să ajungă la acele binecuvântări mai largi, care țin de Împărăție, decât prin a fi iertat de păcate, prin moartea lui Hristos. Acesta este izvorul din care provin toate celelalte binecuvântări.

Acesta este, cred eu, motivul pentru care este perfect adecvat ca autorii biblici să denumească

acest izvor „Evanghelia”, chiar dacă ei folosesc în același timp acest termen și pentru întreg pachetul – incluzând iertarea, îndreptățirea, învierea, creația nouă și toate celelalte. Întrucât binecuvântările mai largi ale Evangheliei sunt accesate numai prin mijloacele mesajului restrâns (ispășirea, iertarea, credința și pocăința) și întrucât aceste binecuvântări sunt obținute în mod infailibil prin mijloacele mesajului restrâns, este cu totul potrivit ca autorii Noului Testament să denumească această poartă, sămânță și izvor ca fiind „Evanghelia”.

În același timp, este cu totul potrivit ca Noul Testament să denumească acest izvor „Evanghelia” și în același timp să nu amintească de niciuna dintre celelalte binecuvântări specifice pachetului mai larg prin a folosi același termen. De aceea, noi nu etichetăm reconcilierea dintre oameni ca fiind „Evanghelia”. Și nici nu denumim „Evanghelie” Cerurile noi și Pământul cel nou. Dar nu ne ferim să spunem că iertarea prin ispășire este „Evanghelia”, pentru că aceasta este izvorul și calea către toate celelalte. Și există unele implicații importante care decurg din acest lucru.

În primul rând, merită să spunem din nou: cei care argumentează că „Evanghelia” înseamnă proclamarea Împărăției, pur și simplu greșesc. Evanghelia nu înseamnă proclamarea Împărăției. Nu, ci în sensul mai larg, înseamnă proclamarea Împărăției *împreună* cu mijloacele de a intra în ea.

În al doilea rând, este greșit să spunem că Evanghelia Crucii nu este Evanghelia, sau că este mai puțin decât Evanghelia. Atâta vreme cât întrebarea este, „Care e mesajul pe care o persoană trebuie să îl creadă ca să fie mântuită?”, Evanghelia Crucii este acest mesaj, și deci Evanghelia. Isus, Pavel și Petru spun asta.¹

În al treilea rând, este de asemenea greșit să spunem că Evanghelia Împărăției este cumva o adăugire la Evanghelie, sau o distragere de la Evanghelia reală. Atâta vreme cât întrebarea este, „Care este întreaga veste bună a creștinismului?”, atunci

¹ Isus predică foarte clar Evanghelia Crucii (de exemplu în Marcu 10:45), chiar dacă El nu leagă explicit cuvântul „Evanghelie” de ea, în cuvintele Sale redată în text. Într-o notă mai generală, chiar dacă noi recunoaștem beneficiul studiilor terminologice, nu ar trebui să legăm definiția dată Evangheliei și identificarea ei în textul biblic prea strâns de cât de des apare cuvântul „Evanghelie” în text. Altfel, va trebui să spunem că Ioan nu vorbește niciodată despre Evanghelie, pentru că el nu folosește niciodată acest termen în niciuna dintre scrierile lui din Noul Testament.

Evangelhia Împărăției nu este Evangelhia + ceva, ci ea este Evangelhia. Și asta pentru că, iarăși spun, Isus, Pavel și Petru afirmă acest lucru.

În al patrulea rând, este greșit să spunem că un om este creștin doar pentru că face lucruri bune și „urmează exemplul lui Isus”. Pentru a fi creștin, pentru a fi pătaș binecuvântărilor Împărăției, este nevoie în primul rând să treci prin poartă – adică să vii la Hristos cu credință și să fii iertat de păcate, să fii beneficiarul ispășirii păcatelor tale. Bunyan vorbește în cartea sa, *Călătoria Creștinului*, despre personajele *Formalistul* și *Ipocritul*, pe care *Creștinul* le întâlnește în drumul său către Cetatea Cerească. Totuși, după câteva clipe de dialog cu aceștia, *Creștinul* realizează că ei săriseră gardul pentru a merge pe cale, în loc să treacă prin Poarta cea Strâmtă. Concluzia era că acești doi nu erau creștini, indiferent cât de bine păreau să se descurce pe drumul lor. Schimbând un pic personajele, există mulți oameni care trebuie să conștientizeze că *Dl. Ucenic-al-lui-Isus* și *Dna. Viață-Faină-în-Împărăție* nu sunt creștini, până nu vin la Isus cel răstignit, cu pocăință și credință, spre iertarea păcatelor

lor. Un om poate „trăi precum Isus” cât de mult vrea, dar dacă nu trece prin poarta strâmtă a ispășirii, credinței și pocăinței, în realitate el nu a venit la Hristos. Pur și simplu a sărit peste gard.

În al cincilea rând, eu cred că este întotdeauna greșit să spunem că necreștinii ar putea face „lucrarea Împărăției”. Un necreștin care lucrează în justiție sau în acțiuni de reconciliere la nivel uman face un lucru bun, dar aceasta nu este o lucrare a Împărăției pentru că nu este făcută în Numele Împăratului. C. S. Lewis a greșit în acest sens, fiindcă nu poți face lucruri bune în numele lui Tash și să te aștepti ca Aslan să fie fericit în legătură cu asta.

În al șaselea rând, scopul final al oricărei lucrări umanitare – indiferent dacă este făcută de un creștin sau de o biserică – trebuie să fie îndreptarea lumii înapoi către poarta îngustă. Se pot spune multe lucruri aici, dar eu cred că înțelegerea corectă a tuturor acestor lucruri poate să ofere un puternic motiv misionar și să aducă o mărturie pătrunzătoare înaintea lumii. De exemplu, atunci când renovezi atelierul unui bărbier în Numele lui Isus, trebuie să-i spui proprietarului (ca să exprim acest lucru

foarte clar, de dragul bravurii) – „Iată, fac acest lucru pentru că Îl slujesc pe Dumnezeuul căruia Îi pasă de lucruri precum frumusețea, ordinea și pacea. De fapt, Biblia spune, iar eu cred asta, că Dumnezeu va crea din nou această lume și va inaugura o Împărăție unde vopseaua nu va cădea și copacii nu vor muri. Dar (și aici ajungem la esența lucrurilor), așa cum văd lucrurile acum, nu vei putea fi parte din acea Împărăție. Și asta din cauza păcatului tău. Nu vei putea ajunge acolo decât dacă te vei pocăi și vei crede în Hristos”. Astfel îi vei spune Vestea Bună a Crucii. Dacă doar vei renova atelierul bărbierului și îi vei propovădui Împărăția viitoare, ai eșuat să propovăduiești Evanghelia. Evanghelia Împărăției înseamnă propovăduirea Împărăției *împreună* cu mijloacele de a ajunge în ea.

În al șaptelea rând, așa cum am argumentat anterior, eu cred că mulți dintre cei ce sunt parte din așa-numitele biserici emergente, cu toată insistența lor legată de cât de uimitoare și surprinzătoare este evanghelia pe care ei o propovăduiesc – au ratat în totalitate aspectul care este cu adevărat uimitor în legătură cu Evanghelia. Faptul că Isus este Împărat

și că El a inaugurat o Împărăție a dragostei și compasiunii nu este în realitate deloc uimitor. Orice evreu știa că acest lucru avea să se petreacă într-un anume moment din istorie. Ceea ce este cu totul uimitor în legătură cu Evanghelia este că Împăratul mesianic moare pentru a-Și salva poporul – că Fiul divin al omului din Daniel, că Mesia Davidic și Robul suferind din Isaia ajung să fie unul și același Om. Aceasta este, dacă vrem să mergem mai departe, modalitatea în care, în final, legăm Evanghelia Împărăției de Evanghelia Crucii. Isus nu este doar Împărat, ci este Împăratul răstignit. Prin comparație cu aceasta, ceea ce mulți dintre susținătorii bisericii emergente oferă drept o evanghelie uimitoare nu este deloc uimitoare. Este chiar plictisitoare.

În al optulea rând, tot ce am afirmat până acum ne conduce către concluzia că focalizarea evanghelistică, misionară și pastorală din această perioadă ține de Evanghelia Crucii, de acea poartă, acel izvor al Evangheliei mai largi a Împărăției. Și aceasta pentru că toate celelalte sunt lucruri ce nu pot fi căpătate și nu sunt cu adevărat o veste bună, dacă nu îi

îndreptăm pe oameni către poarta îngustă. Mai mult, trebuie să observăm că aceasta este perioada în care porunca supremă a lui Dumnezeu adresată oricărui om din lume este „Pocăiește-te și crede!” Există o singură poruncă cu adevărat inclusă în Evanghelie – fie în sensul mai larg, fie în sensul mai restrâns: Pocăiește-te și crede! Aceasta este obligația de bază a ființelor omenesti din această epocă și, de aceea, ea trebuie să fie obiectivul primordial din predicarea noastră.

CAPITOLUL 6.

CENTRALITATEA EVANGHELIEI.

UN AVERTISMENT ȘI O RECOMANDARE

Bobby Jamieson

Cum să treci dincolo de Evanghelie fără a te îndepărta de Evanghelie? Pe de altă parte, dacă Evanghelia este atât de importantă, avem oare nevoie să „trecem dincolo de Evanghelie”?

Acestea sunt două dintre întrebările tot mai des întâlnite în rândul evanghelicilor cu privire la această idee.

În articolul de față voi trata aceste două întrebări. Una include o recomandare, cealaltă un avertisment. În primul rând, trebuie să afirm că opinia mea este că această concentrare aparent crescândă a credincioșilor pe Evanghelie este o tendință excelentă. Aceste multe voci care se ridică au dreptate când ne spun că Evanghelia este esențială pentru sfințirea noastră, că aspectele indicative sunt temelia

acelor imperative și că noi, de fapt, nu trecem dincolo de Evanghelie, ci pătrundem mai adânc în ea. Toate acestea sunt argumente biblice profunde.

DOUĂ CURENTE EVANGHELICE: ESEŢIALISMUL ȘI REDUCȚIONISMUL

Dar cineva ar putea spune: „Dacă Evanghelia este atât de importantă, avem nevoie până la urmă să ,trecem dincolo’ de ea?”

Evanghelicii sunt profund esențialiști, ca să mă exprim în felul acesta. Pe baza unei varietăți de motive condiționate istoric, nouă ne place să fierbem lucrurile până nu mai rămâne decât esența, pe baza căreia trăim. Așa cum am auzit adesea spunându-se, noi avem tendința de a lucra cu două viteze, una pentru lucrurile esențiale, și cealaltă pentru lucrurile neimportante.

Dar un pericol al acestei noi mișcări este că, dacă Evanghelia ocupă categoria „esențial” (și așa ar trebui să fie!), atunci orice altceva trebuie să fie aruncat în containerul cu lucruri „neimportante”.

Din când în când, aud unele referiri mărunte la

acest lucru, exprimate prin avertismentul de a nu lăsa ca vreunul dintre aceste aspecte neimportante să eclipseze sau să umbrească ori să marginalizeze Evanghelia în viețile noastre și ale bisericilor noastre.

Astfel de avertismente sunt necesare și potrivite dar, atâta vreme cât nu creionăm un al treilea spațiu, între cele două categorii, însăși Evanghelia se va afla în pericol. Nu poți să păstrezi Evanghelia doar prin a te focaliza pe Evanghelie. Există tot felul de învățături și practici date de Dumnezeu, care sunt necesare tocmai în scopul Evangheliei, iar noi ajungem să le neglijăm în detrimentul nostru.

De exemplu, doctrina Trinității este inseparabilă de Evanghelie. Tatăl, Fiul și Duhul împlinesc fiecare roluri distincte în mântuire, ceea ce înseamnă că orice distorsionare a învățăturii privind Trinitatea este în același timp o distorsionare a Evangheliei.

Un alt exemplu: credibilitatea Scripturii constituie un fundament epistemologic categoric în favoarea Evangheliei. Credința noastră în Hristos este întemeiată pe veridicitatea și încrederea pe care

o avem în Cuvântul lui Dumnezeu.

În ceea ce privește practicile care protejează Evanghelia, dacă ne gândim la membralitatea în biserică și la disciplina bisericii, ne va fi de ajuns pentru a fi convinși de influența lor. Așa cum spunea Jonathan Leeman, membralitatea bisericească îi arată lumii cine Îl reprezintă pe Isus,¹ iar disciplina bisericii protejează Numele lui Isus.²

Membralitatea bisericii distinge grupul de oameni care aparțin Evangheliei. Ea îi arată lumii: „Aceștia sunt oamenii Evangheliei. Acesta este noul popor pe care Evanghelia îl creează”.

La rândul ei, disciplina bisericii păzește imaginea Evangheliei pe care biserica o arată înaintea lumii. Ea păzește biserica de la a prezenta o imagine falsă a Evangheliei înaintea popoarelor care o privesc. Și ea face aceasta afirmând ceea ce nu este un creștin: „Acesta nu este viața care decurge din Evanghelie”.

¹ Jonathan Leeman, *Membralitatea în biserică. Cum cunoaște lumea cine Îl reprezintă pe Isus*, Editura MAGNA GRATIA.

² Jonathan Leeman, *Disciplina bisericii. Cum protejează biserica Numele lui Isus*, Editura MAGNA GRATIA.

Mai mult, așa cum spunea cineva, disciplina bisericii este Evanghelia în acțiune.³ Hristos, Dumnezeu nu ne abandonează în păcatul nostru. Nici noi, de aceea, nu ar trebui să îi abandonăm pe membrii bisericilor noastre în păcatele lor. Dimpotrivă, trebuie să ne îndreptăm către ei cu mustrare, în dragoste, și cu oferta iertării fără plată din partea lui Hristos.

Aceste doctrine și practici, alături de multe altele, sunt strâns legate de Evanghelie. Ele sunt conectate organic la ea. Nu putem să le ignorăm fără să păgubim înțelegerea pe care o avem cu privire la Evanghelie și deopotrivă mărturia pe care o aducem pentru Evanghelie.

Așa că, iată care este avertismentul meu: nu lăsați centralitatea în Evanghelie să devină un soi de esențialism evanghelic și care să conducă la reducționism evanghelic.

Da, faceți din Evanghelie centrul vieții voastre și al vieții bisericii. Dar nu lăsați ca ea să sune ca și cum Evanghelia este singurul lucru care contează.

³ Bobby Jamieson, "Church Discipline Is Not a Dirty Chore," *9Marks*, August 21, 2014.

CREIONAREA LEGĂTURILOR

Înapoi la prima întrebare: Cum să treci dincolo de Evanghelie fără a te îndepărta de Evanghelie? Cu alte cuvinte, cum să predicăm și să practicăm aceste lucruri, fără a lăsa Evanghelia în urmă?

Iată recomandarea mea: ar trebui să facem aceasta prin a conecta constant Evanghelia de doctrina și practica noastră.

Am făcut deja acest lucru chiar în acest articol. Trinitatea, autoritatea biblică, membralitatea bisericească și disciplina bisericii sunt legate organic de Evanghelie. La fel trebuie procedat cu nenumărate alte învățături și practici cruciale pentru biserică.

Modalitatea în care un lider de biserică trece dincolo de Evanghelie, fără a se îndepărta de la Evanghelie, constă din a face acele legături organice explicite în predicarea și învățătura pe care el o dă. Concentrarea pe aceste lucruri fără a pierde din focalizarea pe Evanghelie se realizează prin trasarea legăturilor și a relațiilor între aceste lucruri și Evanghelie.

Așa trebuie să învățăm să facem lucrurile în lumina Evangheliei, fie că este vorba de învățătura

despre prezbitarii bisericii, învățătura despre creșterea copiilor, despre escatologie, despre logodnă și căsătorie, despre botez și alte lucruri – și trebuie să facem asta într-un fel care să arate cum fiecare dintre aceste lucruri este conectat la Evanghelie. În felul acesta, doctrinele și practicile noastre nu vor ajunge niciodată să intre în competiție cu Evanghelia. Dimpotrivă, își vor da mâinile cu ea.

Nu lăsa centralitatea ta în Evanghelie să devină reducăționism evanghelic. Dimpotrivă, realizează conexiunile dintre Evanghelie și orice alt lucru, inclusiv în ceea ce privește structura și viața congregației tale.

PARTEA A TREIA
CONVERTIREA ȘI
EVANGHELIZAREA

CE ESTE CONVERTIREA ȘI CE ESTE EVANGHELIZAREA?

Convertirea este schimbarea radicală a inimii și a vieții pe care Dumnezeu o înfăptuiește în poporul Său prin Duhul Lui. Evanghelizarea are loc când o persoană care le spune altora despre cum să fie împăcați cu Dumnezeu prin credința în Hristos. Evanghelizarea este adesea mijlocul prin care Dumnezeu îi convertește pe oameni.

UNDE SE GĂSEȘTE ÎN BIBLIE?

Din Lege, din Profeți și din învățătura lui Isus și a apostolilor învățăm că omul are nevoie disperată de o inimă nouă (Deut. 31:14-23, Ezech. 3:7; Marcu 7:20-23; Rom. 3:23; Efes. 2:10).

În Vechiul Testament, Dumnezeu a făgăduit că El însuși va schimba inimile copiilor Lui trimițând un Mesia care îi va răscumpăra de greșelile și păcatele lor (Isaia 53:4-5; Ier. 31:33-34).

Prin lucrarea lui Isus, a lui Mesia făgăduit și a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, toți cei pe care

Dumnezeu îi cheamă la El sunt convertiți – adică se pocăiesc, cred și sunt mântuiți (Ioan 3:5-13, 6:37-40). Această convertire nu poate fi făcută în inima omului fără ca Dumnezeu să împlinească această lucrare (Ioan 6:44).

Dumnezeu poruncește ca toți cei care au fost convertiți să meargă și să îi împărtășească lumii vestea bună a lui Isus, pentru ca și ei să poată fi mântuiți (Matei 28:19-20; Rom. 10:14-15; 2 Cor. 5:19). Aceasta este lucrarea de evanghelizare, iar evanghelizarea este mijlocul obișnuit al lui Dumnezeu prin care produce convertirea.

DE CE CONTEAZĂ?

Convertirea este importantă, pentru că noi am fost creați pentru a găsi bucuria supremă în a locui împreună cu Dumnezeu, și trebuie să fim convertiți pentru a-L cunoaște și a fi cu El. Evanghelizarea este importantă pentru că Dumnezeu ne cheamă și ne folosește ca să le împărtășim altora vestea bună, astfel încât ei să poată fi mântuiți.

CAPITOLUL 7.

CUM AR TREBUI SĂ DEFINIM EVANGHELIZAREA?¹

J. Mack Stiles

Nu cred că creștinii și-au propus să scrie cărți despre evanghelizare bazate pe principii nebiblice, dar uneori se întâmplă. Se întâmplă, pentru că există idei greșite despre componentele critice ale evanghelizării. De obicei, aceste idei greșite se bazează pe principii de marketing sau pe înțelegeri omenești despre cum să convingi pe cineva și să-l aduci în Împărăție. Asta are mai mult de-a face cu rezultatele și efectul, care este tărâmul Duhului Sfânt, decât cu credincioșia în proclamarea adevărului, care este fișa postului nostru. Dacă nu avem evanghelizarea biblică bătută în cuie, avem tendința de a petrece mult timp făcând lucruri pe care le numim evanghelizare, dar s-ar putea să nu fie deloc evanghelizare.

¹ Nota editorului: acest articol este adaptat după cartea lui Mack din seria Zidind Biserici Sănătoase, *Evanghelizarea. Întreaga biserică vorbește despre Isus* (MAGNA GRATIA, 2017).

De exemplu, o menajeră care se întâlnește cu o prietenă la cafea ar putea evangheliza, în timp ce un apologet creștin strălucitor care le vorbește miilor de oameni într-o clădire de biserică ar putea să nu facă asta. Puțini oameni văd lucrurile în acest fel, dar asta pentru că nu avem o înțelegere clară cu privire la ce anume este evanghelizarea. Apărarea credinței este un lucru foarte bun și util, dar este ușor să faci apologetică în favoarea creștinismului fără să explici Evanghelia – și nu putem evangheliza fără Evanghelie.

Iată o definiție care m-a ajutat vreme de mulți ani:

Evanghelizarea înseamnă să propovăduiești Evanghelia cu scopul de a convinge.

Destul de scurt, nu-i așa? Pariez că majoritatea oamenilor ar aștepta mult mai mult de la un termen teologic atât de important. Dar această definiție, pe cât de scurtă este ea, ne oferă o mult mai bună balanță pe care să cântărim practicile noastre evanghelistice, în loc să ne uităm la cât de mulți oameni au răspuns unei chemări.

Iată cum voi detalia definiția mea: *evangelizarea* constă din *propovăduirea* (proclamarea, predicarea, anunțarea) *Evangeliei* (mesajul de la Dumnezeu care ne conduce la mântuire) *cu scopul* (speranța, dorința, obiectivul) *de a convinge* (de a converti sau a produce convingere).

Observați că definiția nu implică un răspuns exterior imediat. Ieșirea cuiva în față la o chemare, ridicarea unei mâini sau chiar repetarea unei rugăciuni pot să ne spună că evangelizarea s-a petrecut, dar astfel de acțiuni nu este evangelizare. Observați, de asemenea, că dacă oricare dintre cele patru componente lipsește, probabil că noi orice facem altceva, dar nu evangelizare.

Există multe probleme în biserica din întreaga lume din cauză că ea denumeste evangelizare ceva ce nu este evangelizare. Așadar, clarificați ce este Evanghelia și ce se cere de la o persoană pentru a se întoarce la Hristos.

Stabiliți-vă ca obiectiv să convingeți, dar convingeți fără manipulare. Nu excludeți lucrurile care sunt dificile în legătură cu viața creștină, oricât

de ispititor ar fi acest lucru. Nu confundați răspunsul omului cu o lucrare a Duhului și, în special, nu mințiți în legătură cu rezultatele. Feriți-vă să-i etichetați pe oameni creștini fără să aveți dovezi că ei sunt cu adevărat niște ucenici convertiți ai lui Hristos.

Recunoașteți ispita de a sacrifica principiile biblice de dragul rezultatelor și a „succesului”. Uităndu-mă în jurul meu, pot observa multe practici nebiblice de evanghelizare. Evanghelia rămâne nepredicată, iar cuvintele nebiblice diluează sensul adevărat și pătrunzător al păcatului, morții și Iadului, sau îi confundă pe cei care sunt cu adevărat în căutarea adevărului cu amatorii de discursuri.

Promisiunile de sănătate și bogăție îi amăgesc pe cei mai vulnerabili: pe cei săraci, dezavantajați și bolnavi. Și multe biserici oferă o „evanghelie” fără cost, confortabilă și dătătoare de beneficii, mesaj care nu se găsește nicăieri în Scriptură. În fapt, Evanghelia este subminată și înlocuită cu ceea ce Pavel denumesc „alte evanghelii”, care nu sunt deloc Evanghelia (Gal. 1:6-7). Apelând la dorințele oamenilor, bisericile comunică faptul că atenția lor

este îndreptată către necreștini, nu asupra slavei lui Dumnezeu manifestată prin poporul Lui, care I se închină.

Așadar, foarte adesea serviciul bisericii devine o poartă către distracție în loc să cheme oamenii la închinare. Isus a dialogat cu oamenii, dar El nu i-a distrat niciodată; există o diferență uriașă aici, una care se prea poate să fi fost pierdută din vedere în biserica modernă. Slujba presantă din vânzări de anul trecut a fost înlocuită cu vânzarea abilă a „bunăstării creștine”.

Aceste lucruri sunt rezultatul ispitelor lumești care subminează evanghelizarea biblică.

Dar există un răspuns la aceste ispite lumești. Situația de astăzi nu este diferită de cea din zilele lui Pavel. Soluția este să păstrăm clară în mințile noastre evanghelizarea după principii biblice și centrată în Evanghelie. Înseamnă să învățăm cum să propovăduim Evanghelia cu integritate și să păstrăm în vedere imaginea de ansamblu a adevăratei convertirii.

CAPITOLUL 8.

UNUL DINTRE CELE MAI MURDARE CUVINTE DIN ZILELE NOASTRE: CONVERTIREA

Brad Wheeler

Recent am fost chemat la firma la care lucrez ca analist financiar pentru a face evaluarea performanțelor pe prima jumătate din an. Directorul meu regional mi s-a adresat cu toate galanteriile, vorbind despre viață și familie, moment în care am menționat în treacăt că urmează să predic în biserica locală în duminica următoare.

Ca și cum ar fi prins din zbor ideea, directorul meu a zâmbit, s-a legănat pe spate în fotoliul lui de piele și s-a lansat într-un monolog despre cât de buni consilieri financiari ar putea fi predicatorii, întrucât ei dețin o „abilitate deosebită de a manevra cuvintele și oamenii”. Predicatorii sunt „cei mai buni povestitori”, și așa mai departe.

Am notat cu tristețe părerea lui despre predica-

tori ca fiind „povestitori”, dar am dat din cap politicos și am apreciat autentic dorința lui de a-mi vorbi cu politețe. Apoi el s-a lamentat, vorbind cu tristețe despre sărmanii „predicatori” pe care îi auzise în contextul lui evreiesc. Totuși, el a continuat spunând că credea cu tărie faptul că eu mă achitam mai bine de slujba mea spre „motivarea altora să fie mai buni”, întrucât „asta este, până la urmă, tot ce trebuie să faci ca predicator”.

Nedorind să pierd oportunitatea mărturisirii Evangheliei (și poate să îl fac să renunțe la ideea că predicatorii sunt niște simpli povestitori), am încercat, chiar dacă nu foarte strălucit, să fac o analogie între ceea ce eu îmi propun în predicare și obiectivele pe care le am în slujba de consilier financiar. La serviciu, eu analizez situația financiară a unei persoane, evaluez pericolele și eventualele capcane din situația sa curentă, și apoi încerc să dirijez acel client pe un drumul către siguranță financiară. „Chiar dacă lucrarea de predicare poate fi asemănătoare”, am subliniat atunci, „eu îi ajut pe oameni să știe anumite lucruri despre Dumnezeu și despre starea lor spirituală precară, fiind separați

de El, apoi îi îndrept către Vestea Bună a Evangheliei, în Isus Hristos”.

Analogia mea n-a avut efectul scontat, sau probabil că și-a atins ținta, căci directorul meu mi-a întors imediat următoarea replică: „Nu cumva tu de fapt încerci să îi *convertești* pe oameni?”

Aș fi putut spune, bazat pe răspunsul lui, că tocmai ce depășisem măsura și îi confirmasem cea mai mare temere: eram unul dintre *acei* creștini. Știi tu, felul acela de creștini care nu respectă credințele personale ale celorlalți, care se amestecă fără sensibilitate în treburile altora și care, cu aroganță, pleacă de la prezumția că ar trebui să gândești la fel ca ei, altfel dai de bucluc.

Evident, directorul meu nu mi-a spus exact aceste lucruri, dar erau scrise toate pe fața lui. I-am spus atunci cu un zâmbet: „Sigur că da. Te surprinde asta?”

N-a știut cum să-mi răspundă, așa că, în minutele care au urmat, am încercat să-l ajut să înțeleagă că Evanghelia nu țintește doar să-i facă pe oameni să se comporte mai bine în exterior, ci ca ei să fie

născuți din nou în interior (Ioan 3). Un creștin este acela care se *pocăiește* de păcatele sale și care *crede* în Hristos (Marcu 1:14). Trist este faptul că ceea ce prietenul meu evreu considera atât de respingător nu consta din porunca lui Hristos ca el să se pocăiască și să creadă, ci că eu le predicam altor persoane acest mesaj al convertirii.

CONVERTIREA – UN CUVÂNT MURDAR?

Care este esența acestei întâmplări? Convertirea este un cuvânt murdar. Este scandalos pentru lumea pluralistă și relativistă de astăzi să lupți cu atâta îndârjire pentru un adevăr religios. Acest cuvânt este perceput ca și cum ar duhni de mândrie, aroganță, lipsă de respect, poate chiar ură și violență.

Această percepție este susținută la unison de multe dintre elitele seculare. Vedeta de televiziune Bill Maher crede că creștinismul nu poate fi explicat decât ca o „boală neurologică”.¹ Doar cei mai

¹ A se vedea http://www.worldnetdaily.com/news/article.asp?ARTICLE_ID=42906. Contextul mai larg este următorul: „Noi suntem o națiune lipsită de iluminare tocmai datorită religiei. Eu cred asta. Cred că religia îi împiedică pe oameni să gândească. Și cred că asta justifică nebuniile pe care le vedem în jurul nostru. Cred că aceste zboruri de avioane în clădiri au fost acțiuni motivate religios. Cred că religia este o boală neurologică”. În interviul dat, Maher continuă spunând: „Eu

needucați, neiluminați și necivilizați neanderthali-
eni ar putea crede și lupta pentru convertirea la cre-
dința religioasă, mai ales când vine vorba de crești-
nism. Pentru astfel de oameni, convertirea este ab-
solut acel lucru de care omul modern nu are ne-
voie.

Iar Maher pur și simplu spune ceea ce umanis-
mul secular, ca mișcare, a susținut dintotdeauna.
Ca să citez din propriul lor manifest, „teismul tra-
dițional... ideea de mântuire... bazată pe simpla
afirmare a credinței este dăunătoare, distrăgându-i
pe oameni cu speranțele false ale unui Rai de după
această viață. Mințile rezonabile caută alte modali-
tăți de supraviețuire”.² Mințile rezonabile... poți
auzi înverșunarea picurând din stilou.

Și evident că unii merg mai departe. Ei spun că
astfel de încercări de distragere a oamenilor (adică
de convertire a lor) de fapt alimentează violența.
Într-o scrisoare deschisă adresată Papei Ioan Paul

nu urăsc America. Iubesc America. Sunt doar revoltat de faptul că ea a ajuns con-
trolată de oameni precum evanghelicii, de oameni care nu cred în știință și rațiune.
Ne aflăm în secolul XXI. Îți mai spun ceva, prietene, viitorul nu le aparține evan-
ghelicilor”.

² A se vedea <http://www.americanhumanist.org/about/manifesto2.html>.

al II-lea, teologul hindus Swami Dayananda Saraswati a subliniat că „convertirea religioasă distruge comunitățile vechi de secole și incită la violență în cadrul acestora. Ea constituie violență și hrănește violența”.³

Există un sens în care agreez cu Saraswati. Convertirea forțată, făcută cu sabia – fie că este vorba despre islamul din zilele moderne, fie despre „creștinismul” din secolul al IX-lea, sub coordonarea lui Charlemagne – va incita la violență. Dar, evident, pentru Saraswati și pentru liderii academici liberali, nu este nimic mai violent, mai provocator și mai dezgustător decât să spui cu glas tare că „Iadul există și oamenii vor suferi conștient pentru o veșnicie, datorită păcatelor lor”. Iată cât de confuză este lumea în care trăim.

Evident, un creștin n-ar trebui să fie prea surprins atunci când lumea batjocorește mesajul lui (chiar dacă n-ar trebui să stârnim o opoziție non-necesară față de Evanghelie, și după aceea să ne lăudăm cu persecuția noastră ca și cum ar fi un titlu

³ A se vedea http://www.maaber.50megs.com/eighth_issue/open_letter_e.htm.

de onoare pentru creștini). Noi avem făgăduința că mesajul Crucii nu poate fi decât o nebunie pentru cei care pier. Și totuși, există un simț al deranjului în anumite cercuri creștine față de teologia „convertirii”. Rușinați de moștenirea lor, acești creștini autoprocamați încearcă să croiască o cale mai respectabilă și nouă (mai bună) pe care să mergem.

De-a lungul lunilor ce au trecut, Vaticanul și Consiliul Mondial al Bisericilor – care include peste 350 de biserici protestante, ortodoxe și de alte confesiuni – a început să lucreze la un „cod comun privind convertirile religioase”. A fost solicitată chiar și contribuția liderilor musulmani.

Faptul că diferitele părți din acest grup susțin diferite evanghelii ar trebui să ridice imediat semne de întrebare. Evident, speranța lor este „să facă deosebirea între mărturisire și prozelitism, arătând respect față de libertatea de gândire, de conștiință și față de religia altora, făcând din aceasta principala preocupare în orice discuție dintre oamenii de diferite credințe”.⁴

⁴ A se vedea declarația de presă la <http://www2.wcc-coe.org/pressreleasesen.nsf/index/pr-06-12.html>.

Concluziile specifice și recomandările acestei comisii probabil că vor fi formulate după câțiva ani, dar există anumite lucruri care sunt foarte clare aici. De exemplu, „respectul” este prețuit mai presus de orice, chiar mai presus de adevăr. Iar modalitatea în care trebuie arătat respect altora constă din a nu face prozeliți (adică să nu cauți convertirea lor) ci doar să aduci mărturie cu privire la adevărul tău, în timp ce apreciezi adevărul celorlalți.

Pe scurt, ceea ce până acum fusese înțeles ca o nevoie radicală de regenerare și convertire, a fost pus deoparte și blamat. Am putea spune că acest cod comun privitor la convertirea religioasă este, în realitate, doar un cod comun pentru *ne-convertire*.

Totuși, se pare că doctrina convertirii este atacată chiar și printre cei ce se pretind evanghelici. Acest lucru ar trebui să ne zguduie și să ne facă să-l considerăm complet illogic. Termenul „evangelic” provine din cuvântul grecesc tradus prin „veste bună”. Care este această veste bună? Este că noi, cei care suntem în vrăjmășie față de Dumnezeu prin păcatele noastre, putem acum să fim împăcați cu El pe baza morții și învierii lui Hristos, atunci

când ne pocăim de păcatele noastre și credem în Hristos. Convertirea de la felul nostru anterior de viață și gândire la creștinism este necesară. Acest lucru ar trebui să fie zdrobitor de evident.

Cu toate acestea, Brian McLaren, probabil cel mai important lider al mișcării bisericii emergente, a lansat un apel la reconsiderarea convertirii, pe care am putea să-l denumim chiar o respingere fățișă a acesteia. În lucrarea sa, *A Generous Orthodoxy*, el scria următoarele:

„Totuși, trebuie să adaug că eu nu cred că facerea de ucenici trebuie să fie egală cu facerea de convertiți la religia creștină. Poate fi mai util în multe circumstanțe, chiar dacă nu în toate, să-i ajutăm pe oameni să devină ucenici ai lui Isus și să rămână în contextele lor budiste, hinduse sau evreiești. Ai putea spune că acest lucru este dificil, și sunt de acord. Dar, cum am mai spus, nici în multe dintre contextele religioase „creștine” nu este deloc ușor să fii un ucenic al lui Isus”.⁵

⁵ Brian McLaren, *A Generous Orthodoxy: Why I Am a Missional, Evangelical, Post/Protestant, Liberal/Conservative, Mystical/Poetic, Biblical, Charismatic/Contemplative, Fundamentalist/Calvinist, Anabaptist/Anglican, Methodist, Catholic, Green, Incarnational, Depressed-yet-Hopeful, Emergent, Unfinished CHRISTIAN* (Grand Rapids: Zondervan, 2004), 293.

Ni se spune că trebuie să îmbrățișăm alte credințe „intenționat, fără să cârmim”. Ca să fim corecți, McLaren susține unicitatea creștinismului față de alte religii.⁶ Totuși, credința lui într-o „evanghelie care este universal eficace pentru întreg Pământul”, lipsa lui de disponibilitate de a „stabili limite ale lucrării mântuitoare a lui Dumnezeu” cu referire la cei neevangelizați, și credința lui că trebuie să ne așteptăm în mod continuu să „redescoperim Evanghelia” pe măsură ce ne confruntăm cu alte tradiții religioase, lucru care „ne conduce la acel loc nou, unde niciunul dintre noi n-a mai fost vreodată”, ridică semne de întrebare serioase și importante.⁷

Ca să fiu deschis, îmi este dificil să văd felul în care el ar recomanda orice lucru eminamente creștin, ca să nu mai vorbesc de lucrurile care sunt pur biblice. În final, ceea ce el propune este izbitor de

⁶ Ibid, 283 și 295.

⁷ Ibid, 124, 294, 293. În plus, atunci când a fost întrebat de exclusivitatea Evangheliei (care necesită o convertire la Hristos prin contrast cu o evanghelie „inclusivă” sau „universală”, care le oferă speranță tuturor, inclusiv celor neconvertiți în această viață), McLaren pur și simplu spune că astfel de întrebări sunt „arme de distragere în masă”. El respinge întrebarea și refuză să răspundă. Trist este că și lipsa unui răspuns este un răspuns. A se vedea *A Generous Orthodoxy*, 42.

asemănător cu lucrurile propuse de Vatican și de Consiliul Mondial al Bisericii.

CONVERTIREA – O IDEE BIBLICĂ?

Având în vedere felul în care convertirea aceasta îngustă și bigotă pare să fie portretizată în ideologia modernă, ar mai trebui să ne luptăm pentru ea, noi, cei care suntem creștini? Cu alte cuvinte, este necesară o doctrină biblică a convertirii?

Evident că da. Deși cuvântul acesta se găsește rar în Noul Testament, ideea de convertire este centrală pentru narațiunea Scripturii.

Termenii obișnuiți din limba ebraică (*shub*) și greacă (*epistrepho*) ce ilustrează convertirea sunt în mod obișnuit traduși prin „întoarcere”. Astfel, citim în Ezechiel 33:11: „Spune-le: ,Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se *întoarcă* de la calea lui și să trăiască. *Întoarceți-vă, întoarceți-vă* de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?’”

În mod asemănător, citim în Isaia 55:7: „Să se

lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se *lase* de gândurile lui, să se *întoarcă* la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeuul nostru, care nu obosește iertând”.

În Noul Testament, Pavel spune că Hristos l-a trimis la Neamuri ca să le „deschidă ochii, să se *întoarcă* de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate” (F.A. 26:18). De asemenea, el relatează felul cum cei din Tesalonic „de la idoli s-au *întors* la Dumnezeu, ca să slujească Dumnezeuului celui viu și adevărat” (1 Tes. 1:9).

Luca spune despre Ioan Botezătorul: „El îi va *întoarce* pe mulți din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeuul lor” (Luca 1:16).

Această imagine a convertirii ca „întoarcere” se regăsește de asemenea în chemarea obișnuită și repetată a lui Hristos de a-L urma, ca atunci când El spune: „Dacă voiește cineva să *vină* după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă *urmeze*” (cf. Matei 16:24; Marcu 8:34; Luca 9:23), sau „Cine nu-și ia crucea lui, și nu *vine* după Mine, nu

este vrednic de Mine” (Matei 10:38). A-L urma pe Hristos este un lucru costisitor. A-ți lua crucea înseamnă să abandonezi totul. Isus îi spune omului înrobitor de bogățiile sale: „Du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în Cer. Apoi *vino*, ia-ți crucea, și *urmează-Mă*” (Marcu 10:21). Ucenicului care dorește să-și îngroape tatăl, Isus îi poruncește: „*Vino* după Mine și lasă morții să-și îngroape morții” (Matei 8:22).

CE ESTE ȘI CE NU ESTE CONVERTIREA?

Așadar, ce anume este convertirea? Cum am putea să o descriem pe scurt?

Pocăința și credința

În primul rând, această imagine a convertirii ca întoarcere de la sine și umblare smerită după Dumnezeu, poate fi descrisă în două cuvinte – *pocăință* și *credință*. Convertirea înseamnă pocăință și credință. Prin convertire, noi ne întoarcem mințile, emoțiile și voințele de la slujirea unui idol (eul) la slujirea lui Dumnezeu. Prin credință, noi ne punem apoi încrederea în Dumnezeu și în Cuvântul

Lui, crezând asemenea lui Avraam și a tuturor sfinților lui Dumnezeu că Cel ce a făgăduit este credincios. În acest sens, convertirea și pocăința sunt legate inseparabil. Așa cum spunea un autor,

„*Pocăința*, adică abandonarea păcatului și nutrirea unei noi nădejdi, și *credința*, adică întoarcerea către Hristos cu credință și încredere, sunt legate una de alta ca și cum ar fi cele două fațete ale aceleiași monede. Cele două sunt răspunsuri *interdependente*, fiecare fiind incompletă fără cealaltă. Astfel, convertirea implică atât o pocăință care crede, cât și o credință care se pocăiește”.⁸

Radicală și costisitoare

În al doilea rând, o chemare la convertire este deopotrivă *radicală* și *costisitoare*. Ea este costisitoare pentru că necesită lepădarea de sine. A-L urma pe Hristos înseamnă să supunem toate plăcerile și dorințele pământești față de voia Lui. Noi înșine, chiar și în familiile noastre, trebuie să ocupăm locul secund în fața acestei dedicări necondiționate față de Regele nostru.

⁸ Bruce Demarest, *The Cross and Salvation* (Wheaton: Crossway Books, 1997), 263-4.

Convertirea este radicală pentru că schimbă întunericul cu lumina, idolii morți cu Dumnezeu cel viu, bogăția trecătoare a acestei vieți cu bogățiile durabile ale Cerului. Natura radicală a convertirii poate fi observată în același timp în unele dintre cele mai uimitoare convertiri prezentate în cartea Faptelor Apostolilor (Pavel în capitolul 9, Corneliu în capitolul 10, temnicerul din Filipi în capitolul 16). Chiar dacă procesul este lent și n-am putea uneori să identificăm un anume moment din timp când Domnul ne-a scos din tărâmul întunericului și ne-a adus în Împărăția luminii, asta nu înseamnă că schimbarea este mai puțin dramatică și vizibilă. Acel om nu mai este un copil al diavolului, ci a fost înfiat și este copil al lui Dumnezeu (cf. 1 Ioan 3:10).

Nu constă din simplul dialog

În al treilea rând, convertirea nu constă din *simplul dialog* sau simpla conversație. Este trist că acest lucru este adesea greșit înțeles. Dialogul este prezentat adesea ca și cum ar fi un scop în sine. Eu îmi mărturisesc experiențele creștine, tu îți mărturisești experiențele budiste, și evident că amândoi

facem acest lucru spre binele celuilalt, întrucât „toți suntem beneficiarii aceleiași îndurări, și luăm parte la același mister”.⁹

Dar nu dialogul este obiectivul nostru, ci convertirea. Evident, nicio convertire nu poate avea loc fără existența unui dialog în limitele respectului, și nicio convertire nu este posibilă dacă Dumnezeu nu inițiază schimbarea supranaturală în inimă. Desigur, noi nu plecăm de la un dialog fiind fericiți că prietenul nostru Îl respinge în continuare pe Hristos. Mai degrabă, asemenea profeților din Vechiul Testament, asemenea lui Hristos și Pavel, noi deplângem situația acelor care rămân în păcatele lor și refuză să-L urmeze pe Dumnezeu (cf. Matei 23:7).

Nu este doar o călătorie

În al patrulea rând, convertirea nu este o *călătorie*. Într-o călătorie, persoana care participă la ea poate să se rătăcească și să nu ajungă niciodată la destinație. Ar putea învăța diverse lucruri, dar să nu ajungă niciodată la vreo concluzie. Mulți oameni

⁹ Brian McLaren, *A Generous Orthodoxy*, 291.

din zilele noastre spun că această călătorie – simpla învățare, ca exercițiu intelectual – este în ea însăși suficientă.

Dar a călători nu este suficient. Trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu. Trebuie să ajungem la destinația finală, căci va veni un timp când Mirele Își va face apariția, iar cei care nu sunt alături de El vor fi lăsați în afara nunții (Matei 25:10).

Nu este opțională

În al cincilea rând, chemarea la convertire nu este nici *opțională* și nici *negociabilă*. Autorii biblici nu doar încurajează, ci poruncesc în cei mai indiscutabili termeni ca toți oamenii să se întoarcă și să Îl urmeze pe Dumnezeu, în Hristos. Observați cât de multe porunci se găsesc în versetele de mai sus și că ele sunt însoțite de avertismente corespunzătoare. Eșecul de a ne pocăi și de a ne întoarce la Dumnezeu nu este un aspect minor. În felul acesta, refuzăm viața, preferând moartea, judecata și Iadul.

Și totuși, chemarea la convertire nu este însoțită niciodată de forță fizică, de manipulare sau coerciție. Creștinii ar trebui să convingă și să acționeze

folosindu-se de cuvinte, nu de alte instrumente (2 Cor. 4:1-2). Singura lor „sabie” este Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia vieților lor. Nimic n-ar trebui să fie mai tăios sau mai eficient (cf. Evrei 4:12).

Așadar, cât de necesară este convertirea biblică? Atunci când Pavel și Barnaba s-au aflat la Listra și Derbe, oamenii au fost martori ai minunilor lor și i-au confundat cu zeii greci Zeus și Hermes. Răspunsul lui Pavel și al lui Barnaba ne ajută foarte mult în această chestiune:

„Apostolii Barnaba și Pavel, când au auzit lucrul acesta, și-au rupt hainele, au sărit în mijlocul norodului, și au strigat: „Oamenilor, de ce faceți lucrul acesta? Și noi suntem oameni de aceeași fire cu voi; noi vă aducem o veste bună, ca să vă întoarceți de la aceste lucruri deșerte la Dumnezeul cel viu, care a făcut cerul, pământul și marea, și tot ce este în ele” (F.A. 14:14-15).

Nu există niciun fel de loc pentru sincretism, nici o amestecare a Evangheliei creștine cu mitologia greacă, cu budismul, hinduismul sau cu orice altceva. Pavel și Barnaba au insistat ca toți oamenii să se întoarcă de la acești dumnezei falși și lipsiți de

putere la Dumnezeu cel viu. Ei au insistat asupra necesității absolute a convertirii radicale, din toată inima.

BENEFICIILE PENTRU CREDINCIOȘI

Convertirea stă în însăși inima creștinismului. Dacă o sacrificăm, înseamnă că sacrificăm chiar Evanghelia și vestea bună pe care ea o oferă tuturor.

Acesta ar trebui să fie cu siguranță un motiv suficient ca să apărăm o înțelegere clară și robustă a convertirii biblice. Cu voia lui Dumnezeu, vom privi acum mai mult la doctrina teologică și la implicațiile ei.

Dar trebuie să mai spunem ceva? Iată două motive pentru care o înțelegere corectă a convertirii este importantă nu doar pentru Dumnezeu și pentru cei neconvertiți din mijlocul nostru, ci și pentru bunăstarea noastră spirituală, a credincioșilor.

Smerenia

În primul rând, o înțelegere adecvată a convertirii stimulează smerenia și face ca harul să fie plin

de semnificație. Pavel scria: „Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină” (Col. 1:21-22).

Sau haideți să-l vedem pe Petru vorbind pe același subiect: „Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh” (1 Petru 3:18).

Ce eram noi? Înaintea convertirii, eram străini, pângăriți și vrăjmași ai lui Dumnezeu. Iar acesta nu este vreun limbaj metaforic sau hiperbolic. Noi ne îngrijorăm de atacuri teroriste, investim în sisteme de alarmă scumpe pentru casele noastre și ne bari-cadăm mașinile cu sisteme de protecție – toate în încercarea de a ne simți în siguranță. Dar imaginează-ți pentru o clipă ce ar însemna ca Dumnezeu Universului să fie vrăjmașul *tău*. Biblia spune că noi ne aflăm în realitate în vrăjmășie cu Dumnezeu și, mai mult, și El cu noi! (cf. Iacov 4:4)

Cum am putea să explicăm astfel durerea, agonia și mânia de la Cruce, dacă nu prin faptul că Dumnezeu stingea acolo propria mânie îndreptată către noi, vrăjmașii sfințeniei și ai dreptății Sale?

Dacă nu este necesară convertirea, atunci nici Crucea nu este.

Trebuie să predicăm Evanghelia repetat față de noi înșine, amintindu-ne cu toată smerenia ceea ce merităm și apoi bucurându-ne de harul uimitor pe care Dumnezeu l-a manifestat față de noi, împăcându-ne cu Sine prin crucea lui Hristos.

Misiunea

În al doilea rând, o înțelegere corectă a convertirii hrănește străduințele noastre misionare. Lumea se află în pericol. Se dă o bătălie spirituală pentru sufletele oamenilor. Satanei nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să vadă biserica de astăzi atrasă în lenevie prin a sugera că, până la urmă, convertirea radicală la creștinism nu este atât de necesară. „Evident”, spun vocile exclusivismului sau ale universalismului, „ar putea fi de preferat să facem apel la convertire, dar este ea oare cu adevărat necesară?”

Poate fi de preferat un bilet la clasa întâi față de unul la clasa a doua, dar indiferent de clasa la care călătoresc, călătorii ajunge la aceeași destinație, nu-i așa? Așa că trebuie să-i lăsăm pe oameni așa cum sunt”. Prin definiție, atât exclusivismul (care spune că anumiți „creștini anonimi” ar putea fi salvați prin Hristos, chiar dacă ei nu s-au pocăit conștient și nu au crezut în El), cât și universalismul (care spune că toți oamenii vor fi mântuiți), distrug mărturia biblică și imboldul nostru pentru misiunea globală.

Am face bine să ne amintim aceste cuvinte ale lui Hristos:

„Împărăția Cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care prinde tot felul de pești. După ce s-a umplut, pescarii îl scot la mal, șed jos, aleg în vase ce este bun, și aruncă afară ce este rău. Tot așa va fi și la sfârșitul veacului. Îngerii vor ieși, vor despărți pe cei răi din mijlocul celor buni, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 13:47-50).

Doar în Hristos suntem înviați și împăcați cu Dumnezeu (cf. 1 Cor. 15:23). Astfel, este absolut

necesar ca orice creștin să predice această chemare la convertire, implorându-i pe toți să se împace cu Dumnezeu prin Hristos (cf. 2 Cor. 5:17-21).

CONCLUZIE: EȘTI UNUL DINTRE ACEI CREȘTINI?

„Nu cumva tu de fapt încerci să îi *convertești* pe oameni?” Acele momente petrecute în compania șefului meu n-au fost prea confortabile. Nimeni nu vrea să mărturisească Evanghelia doar pentru a primi înapoi acea privire a morții și ororii care strigă – „tu chiar crezi acele lucruri... despre Dumnezeu... despre mine? Cum ai putea crede asta?!”

Evident că eu nu mă bucur atunci când astfel de situații își fac apariția, după cum nici alți oameni nu găsesc plăcere în așa ceva. Și totuși, Evanghelia prezintă două căi dialectic opuse de a trăi. Noi suntem mântuiți sau nemântuiți, convertiți sau neconvertiți, oi sau capre, închinători la Dumnezeu sau idolatri, copii de Dumnezeu sau copii ai celui rău, pe calea cea strâmtă sau pe calea cea largă, în întuneric sau în lumină, destinați Raiului sau condamnați la Iad. Noi respingem sau ignorăm această

doctrină cu prețul propriilor noastre veșnicii.

Robert Duncan Culver spunea foarte bine următoarele:

„Convertirea este la fel de importantă pentru experiența și lucrarea oricărui slujitor al Cuvântului și pentru orice mărturie creștină autentică, după cum este nașterea pentru un bebeluș sau oxigenul pentru foc. Fără ea, noi nu suntem nimic în Împărăția lui Dumnezeu și, așa cum Isus a spus, suntem destinați să fim aruncați din ea pentru ca, asemenea buruienilor din câmpul cu grâu de la vremea secerișului, să fim îndepărtați și arși în focul unde va fi „plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 13-36-42)”.¹⁰

Nu îți căuta scuze. Fii unul dintre *acei* creștini. Convertirea poate fi un cuvânt murdar pentru vecul acesta, dar dacă este așa, atunci este acel cuvânt murdar pe care creștinii trebuie să îl predice cu toată pasiunea și cu tot curajul.

Dincolo de asta, ce alternativă avem? Să le spunem oamenilor că această lume este suficientă? Că viețile lor egoiste, deșarte, zdrobite de dependențe

¹⁰ Robert Duncan Culver, *Systematic Theology*, (Christian Focus Publications, 2005), 700.

și lipsite de sens sunt în regulă așa cum sunt? Că a fi înnoți după chipul lui Dumnezeu nu este un lucru atât de necesar?

Nu-mi pot imagina nimic mai descurajator și mai aducător de condamnare!

CAPITOLUL 9. COMPONENTA COLECTIVĂ A CONVERTIRII

Jonathan Leeman

Dacă doctrina ta privitoare la convertire nu conține elementul colectiv, atunci îi lipsește o piesă esențială din întreg. Un Cap al legământului vine împreună cu un popor al legământului.

ÎN PRIMUL RÂND VERTICALĂ, ÎN AL DOILEA RÂND INSEPARABIL ORIZONTALĂ

Prin asta nu vrem să spunem că ar trebui să punem componenta colectivă pe primul loc. Cineva s-ar putea gândi la expresia bine-cunoscută a lui N.T. Wright despre îndreptățire ca „neavând atât de mult de-a face cu soteriologia pe cât are de-a face cu eclesiologia, nu atât de mult vizând mântuirea pe cât biserica” (*What Saint Paul Really Said*, 119). Acesta este un exemplu clar, potrivit expresiei aproape la fel de cunoscută a lui Douglas Moo, despre cum să trimiți în decor ceea ce Noul Testament

vrea să așeze în linia întâi și cum să pui în linia întâi ceea ce Noul Testament așază în decor (citată în D.A. Carson, „*Faith and Faithfulness*”).

Nu poate exista vreo reconciliere adevărată între oameni atâta vreme cât păcătoșii, la nivel individual, nu se împacă mai întâi cu Dumnezeu. Componenta orizontală este urmarea necesară a celei verticale. Eclesiologia urmează în mod necesar soteriologia. Prin aceasta vreau să spun că elementul colectiv nu poate să vină mai întâi, pentru că altfel am pierde totul.

Dar el trebuie totuși să vină. Fără îndoială, elementul colectiv trebuie să rămână în structura doctrinei convertirii. Unitatea noastră colectivă în Hristos nu este doar o implicație a convertirii, ci este parte a acesteia. A fi împăcat cu poporul lui Dumnezeu este un aspect *distinct*, dar *inseparabil* de a fi împăcat cu Dumnezeu.

Uneori, acest lucru ajunge să se piardă în sublinierea pe care noi o facem elementelor *mecanice* ale convertirii, ca atunci când discuțiile noastre doctrinare legate de convertire nu trec dincolo de

relația dintre suveranitatea divină și responsabilitatea omului, sau dintre necesitatea pocăinței și cea a credinței. Cu toate acestea, o înțelegere completă a convertirii ar trebui să includă în același timp atât lucrurile *de care* noi ne separăm cât și lucrurile *de care* ne alipim. A fi convertit implică să treci de la moarte la viață, din domeniul întunericii în domeniul luminii. Și implică să treci de la o viață individuală la viața de apartenență la un popor, de la a fi o oaie rătăcită la a aparține unei turme, de la a fi dezmembrat, la a fi membru într-un trup.

Observați afirmațiile paralele ale lui Petru:

„Pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare” (1 Petru 2:10).

Primirea îndurării (împăcarea pe verticală) este simultană cu a deveni parte dintr-un popor (împăcarea pe orizontală). Dumnezeu are îndurare față de noi prin faptul că ne iartă păcatele, iar consecința necesară a acestui fapt constă din includerea noastră în poporul Său.

NATURA COLECTIVĂ A LEGĂMINTELOR

Fără îndoială, elementul colectiv al convertirii noastre poate fi observat atunci când ne uităm chiar și la structurarea Bibliei în legăminte. Este adevărat că toate legămintele Vechiului Testament își găsesc împlinirea în Sămânța (la singular) lui Avraam. Isus este noul Israel. Totuși, este la fel de adevărat că oricine este unit cu Hristos prin noul legământ devine în același timp parte a Israelului lui Dumnezeu și sămânța (la plural) lui Avraam (Gal. 3:29; 6:16).

Cu alte cuvinte, un Cap al legământului aduce cu El, prin definiție, un popor al legământului (v. Rom. 5:12). Așadar, a aparține noului legământ înseamnă să aparții și unui popor.

Deloc surprinzător, făgăduințele Vechiului Testament cu privire la noul legământ sunt adresate unui popor: „Niciunul nu îl va mai învăța pe aproapele, sau pe fratele său, zicând: ,Cunoaște-L pe Domnul!’ Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de

păcatul lor” (Ier. 31:34). Noul legământ făgăduiește iertarea (pe verticală) și o comunitate fraților (pe orizontală).

VERTICAL ȘI ORIZONTAL ÎN EFESENI 2

Întreg subiectul ne este prezentat într-un fel minunat în Efeseni 2. Versetele 1 până la 10 explică iertarea și reconcilierea noastră pe verticală cu Dumnezeu: „Prin har ați fost mântuiți”. Versetele 11 până la 20 ne prezintă apoi componenta orizontală: „Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea” (Efes. 2:14).

Observați că acțiunea versetului 14 este prezentată la timpul trecut. Hristos a făcut *deja* una din iudeu și grec. Nu există imperative în acest verset. Pavel nu le poruncește cititorilor lui să caute unitatea. Dimpotrivă, el vorbește despre o realitate prezentă. Cei credincioși *sunt* așa datorită a ceea ce Dumnezeu *a făcut*, iar Dumnezeu a înfăptuit acel lucru exact în același loc unde El a realizat reconcilierea pe verticală – la crucea lui Hristos (observați de asemenea relația dintre indicativ și

imperativ în Efeseni 4:1-6).

În virtutea noului legământ al lui Hristos, unitatea colectivă îi aparține componentei indicative a convertirii. A fi convertit înseamnă să fii făcut membru în trupul lui Hristos. Noua noastră identitate conține un element eclesial. Hristos ne-a făcut persoane eclesiale.

Iată o modalitate ușoară prin care poți înțelege acest lucru. Atunci când mama și tata merg la orfelinat să adopte un fiu, ei îl aduc acasă și îl plasează la masa familiei, alături de ceilalți copii, care îi sunt acum frați și surori. A fi fiu nu este același lucru cu a fi frate. Calitatea de fiu vine mai întâi. Cu toate acestea, calitatea de frate este implicația necesară a celei de fiu. Asta înseamnă că putem spune că, iată, convertirea te obligă să faci parte dintr-o fotografie de familie.

APLICAȚIA PERSONALĂ: ALĂTURĂ-TE UNEI BISERICI!

Care este aplicația pe care să o facem în viețile noastre? Simplu: alătură-te unei biserici!

Ai fost făcut neprihănit, așa că fii neprihănit. Ai fost făcut membru al trupului Său, așa că alătură-te unui trup real. Ai fost făcut una, așa că fii una cu un grup real de creștini.

APLICAȚIA COLECTIVĂ: ÎNȚELEGE CORECT ASPECTELE MECANICE ALE CONVERTIRII!

Ce semnificație are acest lucru pentru bisericile noastre? Înseamnă că, în doctrina noastră, înțelegerea corectă a aspectelor mecanice ale mântuirii, menționate mai sus, este extrem de importantă.

Avem nevoie de convingeri puternice cu privire la suveranitatea lui Dumnezeu și responsabilitatea omului, cu privire la pocăință și credință.

Dezechilibrele în aceste învățături vor conduce la o biserică dezechilibrată și greșită. Ceea ce vei pune în oala convertirii va deveni supă bisericii.

Dacă doctrina pe care o ai în ce privește convertirea este lipsită de o concepție puternică privitoare la *suveranitatea lui Dumnezeu*, predicarea și evanghelizarea pe care le vei practica vor risca să devină manipulare și vor căuta să placă omului. Abordarea pe

care o vei avea cu privire la conducerea bisericii va deveni, foarte probabil, pragmatică. Vei risca să te epuizezi pe tine și congregația ta cu un program copleșitor. Practicile voastre cu privire la membralitate vor fi bazate pe drepturi sau beneficii, asemenea unui club. Practica dării de socoteală și a disciplinei bisericii cel mai probabil vor dispărea. Însăși sfințenia va fi pusă sub semnul întrebării. Și lista continuă.

Dacă doctrinei convertirii îi va lipsi o concepție puternică asupra *responsabilității omului*, cel mai probabil vei ajunge să îți administrezi mediocru darurile, ca și darurile celorlalți membri ai bisericii. Cel mai probabil vei fi ispitit la lenevie în ce privește evanghelizarea și chiar în pregătirea predicilor. Vei comunica tot mai puțină dragoste și compasiune față de cei răniți. Ai putea fi perceput de ceilalți ca un om sever sau aspru. Ai putea suferi de pe urma unei vieți slabe de rugăciune și astfel să te lipsești de toate binecuvântările care altfel ar putea fi ale tale. Vei pune însăși dragostea sub semnul întrebării. Și lista continuă.

Dacă doctrina convertirii este vitregită de o concepție puternică asupra *pocăinței*, vei fi grabnic în

oferirea siguranței mântuirii și lent în a le cere oamenilor să socotească prețul uceniciei față de Hristos. Cel mai probabil vei tolera lumescul și dezbinările din biserică, iar membrii bisericii tale ar putea să tolereze aceste lucruri, pentru că mulți dintre ei vor rămâne superficiali în credință. Nominalismul va fi de asemenea mult mai comun, pentru că harul va fi perceput ca fiind ieftin. În general, biserica va găsi plăcere în a cânta despre Hristos ca Mântuitor, dar nu atât de mult despre Hristos ca Domn și, de aceea, nu va arăta foarte diferită de lume.

Dacă doctrinei convertirii pe care o predici îi lipsește o concepție puternică privitoare la *credință*, vei avea o biserică plină de legaliști anxioși, auto-neprihăniți și care vor dori să placă omului. Cu cât acești membri auto-disciplinați vor avea o părere mai bună despre ei înșiși, cu atât mai mult membrii mai puțin disciplinați se vor ascunde în tăcere în păcatele lor tainice și vor învăța constant cum să îi condamne pe alții și pe sine. Transparența va fi rară, iar ipocrizia foarte răspândită. Cei din exterior și fiii rătăcitori nu vor simți căldura și compasiunea harului adevărat. Preferințele culturale vor

fi confundate cu Legea lui Dumnezeu. Bisericii îi va plăcea să cânte despre poruncile lui Hristos, Împăratul, dar nu la fel de mult despre Mielul cel în-sângerat, un Miel junghiat pentru ei.

Evident, exagerez aceste descrieri. Lucrurile nu se petrec exact în această secvență. Dar ideea de bază în toate aceste exemple scoate în evidență legătura strânsă dintre convertire și biserică. Dacă convertirea implică în mod necesar un element colectiv sau, mai concret, dacă convertirile individuale produc în mod necesar un popor unit, atunci orice lucru pe care îl vei așeza ca definitiv în doctrina convertirii pe care o vei predica va afecta dramatic felul de biserică pe care îl vei obține.

Vrei o biserică sănătoasă? Atunci străduiește-te să înțelegi corect doctrina convertirii, predicându-i congregației tale toate fațetele ei biblice. Mai mult, asigură-te că structurile și programele bisericii tale sunt în consonanță cu această doctrină puternică și cu multele ei fațete.

CAPITOLUL 10.

LEGĂTURA DINTRE EVANGHELIZARE ȘI BISERICĂ

Jonathan Leeman

Este oare evanghelizarea un sport individual sau unul de echipă? În realitate, și unul și altul.

Gândește-te la pescuit. Există momente când te-ai putea strecura până pe malul mării de unul singur, când ți-ai putea umezi picioarele în apa acesteia și ți-ai lansa undița. Dar întreabă-i pe bărbații care merg pe mare cu o ambarcațiune de pescuit, ce simt ei când tractează o tonă de pești macrou care se zbat pe măsură ce sunt scoși din apa mării. Acești pescari au nevoie disperată unul de celălalt.

Asemănarea aceasta cu pescuitul nu prezintă chiar tot ce am vrea să spunem în legătură cu relația dintre evanghelizare și biserica locală, dar ea este biblică și este un punct de plecare. Isus le-a spus ucenicilor să Îl urmeze, pentru că El avea să îi facă pes-

cari de oameni, apoi i-a trimis doi câte doi să predice înaintea oamenilor, chemându-i la pocăință (Marcu 1:17; 6:7, 13). Asemenea pescarilor de pe vas, avem nevoie de biserică pentru a face lucrarea de evanghelizare.

Totuși, există o imagine mai de ansamblu în care să privim pentru a vedea relația dintre evanghelizare și biserica locală. Gândește-te la primele capitole din cartea Faptelor Apostolilor, unde apostolii au propovăduit învierea, iar în spatele lor era biserica, trăind împreună și împărțind toate lucrurile în comun: „Ei Îl lăudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți” (F.A. 2:47; și 5:13). Viața bisericii, existând acolo ca un avanpost al proclamării Evangheliei, slujea drept mărturie a Evangheliei. Acest lucru i-a făcut pe mulți oameni din Ierusalim să-i privească cu admirație pe sfinți și a condus la mai multe convertiri.

Avea cumva Petru în minte aceste zile timpurii din Ierusalim, atunci când, mai târziu, a descris biserica drept un popor, o preoție și o națiune care

aduce laude Aceluia care ne-a chemat de la întuneric, ca să trăim vieți atât de deosebite, încât păgânii să vadă faptele noastre bune și „să-L slăvească pe Dumnezeu”? (1 Petru 2:9, 12)

Atât în primele capitole din Faptele Apostolilor, cât și în 1 Petru 2, poți observa biserica ilustrată ca un stup de albine, ca un conglomerat ocupat de albine, care produc acea miere dulce și unde există un „du-te – vino” continuu al albinelor lucrătoare. Stupul este esențial pentru lucrarea individuală albinelor și parte a acestei lucrări. Dar ce ar putea să ne spună acest lucru despre relația dintre evanghelizare și biserică? Nicio analogie nu merge până la capăt și nu cuprinde totul. Haideți să vedem dacă am putea sumariza relația dintre biserică și evanghelizare, așa cum este ilustrată în Biblie, în patru afirmații sistematice, apoi să vedem ce lecții practice pot să decurgă din acestea pentru biserici.

1. EVANGHELIZAREA ÎNDREAPTĂ ATENȚIA CĂTRE DUMNEZEU, NU CĂTRE BISERICĂ.

Dacă ai încerca să convingi pe cineva să se alăture clubului tău, i-ai îndrepta atenția către toate

beneficiile care decurg din calitatea de membru în acel club: colegi distractivi, campionatul anual de tenis de masă și așa mai departe. Dar lucrurile nu funcționează așa în ce privește evanghelizarea și biserica.

Evanghelizarea îndreaptă atenția către Dumnezeu, nu către biserică. Aceasta este prima afirmație.

Pavel le spunea corintenilor că Hristos i-a fost dat lui (și lor) ca o „slujbă a împăcării” și ca un „mesaj al împăcării”. El (și ei) erau „trimiși împuterniciți ai lui Hristos”. Și acest mesaj este simplu: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Cor. 5:18-21).

Vestea Bună a evanghelistului nu este, „Împăcați-vă cu alți oameni!”, chiar dacă Vestea Bună va conduce și la împăcarea aceasta. Dimpotrivă, Vestea Bună a evanghelistului se referă la cum poate un om să fie împăcat cu Dumnezeu. Toate celelalte decurg din acest mesaj.

2. BISERICA ESTE UN REZULTAT AL EVANGHELIZĂRII

În același fel, primul rezultat al evanghelizării

este împăcarea cu Dumnezeu. Dar există un al doilea rezultat: împăcarea cu poporul lui Dumnezeu, biserica.

Dacă doctrina convertirii, în gândirea ta, ratează să conțină elementul de comunitate, atunci îi lipsește o piesă esențială. Un Reprezentant și Cap al legământului trebuie să aibă un popor al legământului. Unitatea noastră de grup în Hristos nu este doar o implicație a convertirii, ci este parte a acesteia. A fi împăcat cu poporul lui Hristos este un lucru deosebit, dar inseparabil de împăcarea cu Dumnezeu.

Toate acestea sunt prezentate într-un fel minunat în Efeseni 2. Versetele 1 până la 10 explică iertarea și împăcarea noastră pe verticală, cu Dumnezeu: „Prin har ați fost mântuiți”. Versetele 11 până la 22 prezintă apoi împăcarea pe orizontală: „Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea” (Efes. 2:14). Observați că acțiunea din versetul 14 este prezentată la timpul trecut. Hristos a făcut deja una din Evrei și Neamuri. Ei sunt ceea ce sunt datorită a ceea ce Dumnezeu a făcut, și Dumnezeu a făcut acest lucru în exact același loc în care El a împlinit împăcarea

pe verticală – la crucea lui Hristos (v. și Efes. 4:1-6).

Pe scurt, noi suntem mântuiți într-un popor.

Primele capitole din Faptele Apostolilor demonstrează felul în care acest lucru arată în practică: „Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete” (F.A. 2:41; v. și 2:47; 4:4; 6:7). Oamenii își pun încrederea în Hristos și sunt adăugați „numărului” bisericii din Ierusalim. Ei sunt socotiți. Numele lor sunt adăugate. Dacă ar fi avut aparate de fotografiat, fără îndoială că fotografie după fotografie s-ar fi adăugat în registrul bisericii!

Viața de om convertit este o viață creionată congregațional. Creștinii aparțin bisericilor și acesta este locul unde evangheliștii îi vor trimite pe oameni.

3. EVANGHELIZAREA ESTE LUCRAREA BISERICII

În al treilea rând, evanghelizarea este lucrarea bisericii. Odată ce un om este împăcat cu Dumnezeu

și (de aceea) cu poporul lui Dumnezeu, el primește o nouă slujbă: să le împărtășească Evanghelia altora. Isus spune: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni” (Marcu 1:17; vezi și Matei 28:19). Orice creștin și membru al bisericii, cu alte cuvinte, are însărcinarea de a mărturisi Evanghelia.

Primele capitole ale cărții Faptelor Apostolilor subliniază predicarea făcută de către apostoli, dar atunci când persecuția s-a dezlănțuit în Ierusalim iar biserica s-a răspândit, „cei ce se împrăștiaseră, mergeau din loc în loc, și propovăduiau Cuvântul” (F.A. 8:4).

Bisericile locale există pentru a se închina lui Dumnezeu și pentru a mărturisi Vestea Bună a lui Isus Hristos.

Iată de ce predicatorii predică, iar membrii învață. În fapt, Isus i-a dat bisericii pe așa-numiții evangheliști, păstori și învățători, cu scopul de a-i echipa pe membri să facă lucrarea (Efes. 4:11), o lucrare care sigur include evanghelizarea.

Noi lucrăm împreună pentru a trage peștele în barcă.

4. BISERICA ESTE UN MARTOR ÎN EVANGHELIZARE

Viața unor oameni convertiți, adunați împreună în congregații, ar trebui de asemenea să încurajeze răspândirea Evangheliei care i-a mântuit. Ray Ortlund scria că „doctrina Evangheliei creează o cultură a Evangheliei”. Iar acea cultură, întruchipată în bisericile noastre, ar trebui să fie atractivă pentru cei din afară, cel puțin pentru o parte a acestora (v. 2 Cor. 2:15-16).

Acest lucru ne conduce înapoi la imaginea bisericii ca un stup de albine plin de miere și zumzet. Vedem acest lucru în Faptele Apostolilor și 1 Petru 2. Îl vedem de asemenea în Matei 5, acolo unde Isus vorbește despre biserică și spunând că ea este sare și luminează (v. 13-16). Acest lucru este zugrăvit remarcabil în Ioan 13, unde Isus observa: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34-35). Faptele noastre bune, făcute față de cei din afară, alături de dragostea față de membrii din biserică, îndreaptă

atenția vecinilor și colegilor noștri către Isus!

Ca urmare a tuturor acestor lucruri, putem spune că biserica locală este un martor în evanghelizare. Viața bisericii este un argument în favoarea Evangheliei.

Credincioșii care trăiesc în comunitate, unul lângă celălalt, sunt o mărturie a puterii lui Dumnezeu în mântuire.

Stând săptămână de săptămână alături, sub predicarea Cuvântului lui Dumnezeu, și pe măsură ce Duhul ne face tot mai asemănători chipului lui Hristos, puțin câte puțin, noi exemplificăm ceea ce poate face Evanghelia în noi atât la nivel individual, cât și de congregație.

Puțin câte puțin, noi devenim un nou om, umblând după modelul Aceluia care este cel dintâi din noua zidire (Col. 1:15).

Iar această nouă umanitate slujește ca un martor minunat sau ca o întruchipare publică în evanghelizarea noastră. Ea oferă o cultură contrastantă față de cea a lumii acesteia.

APLICAȚII PRACTICE

Care sunt câteva dintre lecțiile practice pe care le putem extrage din aceste patru principii sistematice? Adesea, păstorii încearcă să întărească lucrarea evanghelistică a unei biserici prin a-i îndemna pe oameni să mărturisească Evanghelia. Sigur, aceasta este o piesă. Dar este la fel de critic să creștem biserica în a fi o cultură contrastantă, care acționează ca un martor atractiv pentru evanghelizare.

1) Evanghelizarea ar trebui să conducă la botez și membralitate.

Bisericile nu fac evanghelizare și apoi îi lasă pe noii convertiți să se descurce de unii singuri. Ele nici n-ar trebui să evanghelizeze, să boteze și apoi, cândva mai târziu, să se gândească să aducă pe cineva în postura de membru al bisericii. Cu excepția circumstanțelor speciale (de exemplu famenul etiopian), bisericile ar trebui să facă ceea ce biserica din Ierusalim a făcut: să-i boteze pe oameni și să-i socotească membri (F.A. 2:42). La urma urmei, botezul este semnul autorizat și de grup prin care o

biserică confirmă oficial pe cineva ca fiind credincios. Această confirmare ar trebui apoi să fie protejată și hrănită prin supravegherea constantă ce are loc prin membralitate și prin Cina Domnului. Noi nu-i lăsăm pe peștii prinși în afara năvodului, ci îi aducem în barcă.

2) Învăță-i pe membri să își contopească viețile în mod reciproc.

Pentru a întări puterea mărturiei bisericii, membrilor ar trebui să li se amintească în mod constant, prin predicarea Cuvântului și prin celebrarea Cinei Domnului, faptul că suntem un singur trup (de ex. 1 Cor. 10:16-17; 1 Cor. 12).

Cu greu ar trebui să treacă o duminică fără ca membrilor să li se amintească să construiască relații unii cu ceilalți așa încât să poată fi încurajați, să se zidească, să se întărească, să își spună adevărul, să se avertizeze și să se iubească unul pe celălalt (de ex. Rom. 12:9-13; Efes. 4:11-32). Ei ar trebui îndemnați să practice ospitalitatea (Rom. 12:13; 1 Petru 4:9). Toate acestea creează o mărturie atractivă a Evangheliei înaintea oamenilor.

3) Învață-i pe membrii bisericii să se sacrifice unul pentru celălalt.

Chiar mai specific, creștinii ar trebui să se gândească la felul în care ei ar putea să se sacrifice mai mult unul pentru celălalt, fie financiar, fie în orice alt fel (de ex. F.A. 2:42-46; 2 Cor. 8-9; 1 Petru 4:10). Mai ales într-o societate consumeristă, exemplul generozității dintre credincioși constituie un puternic contrast cultural. Amintiți-vă că Isus le-a spus creștinilor să se iubească unul pe altul așa cum El ne-a iubit (Ioan 13:34) – mai presus de orice, cu o dragoste jertfitoare.

4) Practică disciplina Bisericii.

Ipocrișii și ereticii din mijlocul nostru compromit mărturia bisericii. Atunci când membrii bisericii dintr-o comunitate sunt cunoscuți ca mincinoși, bârfitori sau curvari, lucrarea evanghelistică a acelei biserici nu va merge bine. Asta nu înseamnă că biserica ar trebui să disciplineze pe fiecare sfânt care se luptă cu păcatul. Atunci n-ar mai exista nicio biserică. Dimpotrivă, bisericile trebuie să confrunte și să disciplineze păcatul față de care nu

există pocăință. Ironic, acest lucru slujește la evanghelizarea membrului care nu se pocăiește (v. 1 Cor. 5:4), ca și la oferirea unei mărturii înaintea comunității în care se află biserica (v. 1 Cor. 5:1-2).

5) Echipează-i pe membrii bisericii să știe cum să mărturisească Evanghelia.

Liderii bisericii ar trebui să caute modalități variate pentru a se asigura că fiecare membru poate să explice elementele de bază ale credinței. Acest lucru poate fi făcut de la amvon, din sala de clasă a școlii duminicale, în cadrul interviurilor pentru acceptarea ca membru sau în orice alt fel.

6) Încurajează-i pe membri să trăiască vieți care îi binecuvântează pe cei din afară.

Din fericire, membrii bisericii sunt cunoscuți ca oameni blânzi, prietenoși și gata să întindă o mână de ajutor. Noi ar trebui să fim gata să sărim în ajutor pentru a curăța frunzele din grădina vecinului, pentru a-i oferi ajutorul unui coleg de birou, pentru a apăra o victimă a abuzului; gata să ne străduim să păstrăm slujbelor angajaților ce lucrează din greu în perioade dificile, gata să îi binecuvântăm pe toți în

orice mod posibil. Faptele bune ar trebui să împodobească cuvintele noastre evanghelistice.

7) Invită-i pe oameni la adunările oficiale și la cele mai de casă ale bisericii.

S-ar putea relata nenumărate situații ale felului cum necredincioșii au auzit Evanghelia și apoi au observat biserica în mișcare, atât în adunările oficiale cât și în cele de casă, și astfel au ajuns la credință.

Viața de grup a bisericii i-a convins. Le-a îndreptat atenția către ceva ce n-au mai văzut niciodată în familiile lor, în școlile lor sau la locurile de muncă.

Cu alte cuvinte, invitarea celor din afară să participe la viața bisericii trebuie să constituie în mod sigur o componentă a evanghelizării noastre.

8) Fii un exemplu în evanghelizare.

Oriunde prezbiterii bisericii sunt cunoscuți pentru implicarea lor în evanghelizare, poți să te aștepti să vezi o biserică evanghelistică. Acolo unde ei nu fac acest lucru, nu te aștepta la așa ceva.

9) Prezintă lucrarea de evanghelizare și mărturiile de convertire.

Liderii bisericii ar trebui să adauge relatări ale discuțiilor evanghelistice în predicile și lecțiile lor. Membrii bisericii ar trebui să împărtășească cereri de rugăciune în legătură cu oportunitățile evanghelistice. Candidații la botez ar trebui să primească șansa să-și prezinte experiența convertirii. Lucruri ca acestea ajută la a face din evanghelizare o parte „normală” a vieții creștine și a experienței bisericii.

10) Laudă-te cu biserica ta.

Uneori, apostolul Pavel s-a lăudat cu bisericile lui ca un fel de a se lăuda cu Hristos (v. 2 Cor. 9:2; 2 Tes. 1:4; cf. Fil. 2:16). Într-un fel asemănător, creștinii ar trebui să caute modalități de a vorbi pozitiv și mulțumitor – nu într-un fel mândru și deranjant – despre bisericile lor atunci când stau de vorbă cu prietenii lor necreștini. Când un coleg te întreabă cum îți petreci sfârșitul de săptămână, menționează felul în care biserica ta v-a binecuvântat cu o celebrare frumoasă a faptului că soția ta a rămas însărcinată. Menționează ceva încurajator pe care predicatorul l-a spus duminică. Menționează ceva despre lucrarea pe care congregația ta o

face la adăpostul pentru săraci, atunci când subiectul oamenilor străzii își face loc în discuțiile voastre. Pentru a face acest lucru bine, evident, este nevoie de practică.

ÎNCHEIERE

Relaționarea corectă a bisericii și evanghelizării în gândirea și practica noastră cere mai mult decât să îi îndemnăm pe oameni să evanghelizeze. Ea implică să ne ocupăm de chestiuni precum conducerea și teologia bisericii, membralitatea și disciplina. Ea cere zidirea unei biserici sănătoase care stă sub predicarea Cuvântului lui Dumnezeu și cunoașterea însărcinării pe care El i-a dat-o bisericii.

Aceasta implică existența unor lideri evlavioși care predică și sunt ei înșiși exemple. Și implică membri care Îl iubesc pe Isus și care, tot mai mult, nu pot să nu Îi cânte laude Aceluia care i-a adus de la moarte la viață – în interiorul și în exteriorul clădirii bisericii.

CAPITOLUL 11.

PROBLEMA PROGRAMELOR EVANGHELISTICE

J. Mack Stiles

Nu-ți trebuie mult efort pentru a-i convinge pe mulți creștini că evanghelizarea în comunitate este ceea ce trebuie să facem. Nu este nici măcar dificil să găsești oameni care să se alăture într-o lucrare evanghelistică.

Dar, în mod uzual, atunci când ne gândim la evanghelizarea în comunitate, ne gândim la programe evanghelistice, ceea ce nu este tocmai același lucru. Prin „program” mă refer la acel eveniment mare și ocazional la care este invitat un vorbitor foarte cunoscut sau care are un subiect incitant. La un anume moment în decursul evenimentului, se face o prezentare a Evangheliei. Sau poate că programul este conceput în așa fel încât să îi țintească pe eventualii căutători, cum ar fi un proiect de slujire socială sau un program de sport, acestea fiind

concepute cu speranța că ar putea deschide o ușă pentru o conversație spirituală.

Dumnezeu poate folosi programele. Cunoscom oameni care au venit la credință în timpul unor evenimente evanghelistice. Ca să nu existe dubii, eu adesea promovez și vorbesc la programe evanghelistice. Dar eu nu cred că programele sunt cea mai eficientă și nici măcar principala cale prin care noi ar trebui să facem evanghelizare.

Așadar, atunci când privești rece la programe, lucrurile pur și simplu nu se aliniază. De exemplu, există un efect economic invers al acestora: cu cât sunt cheltuiți mai mulți bani pe programe, cu atât mai puține sunt roadele evanghelizării. Așadar, de exemplu, atunci când oamenii sub vârsta de 21 de ani (când majoritatea vin la credință) sunt întrebați cum au ajuns să fie născuți din nou, doar 1% au spus că acest lucru s-a petrecut prin intermediul emisiunilor TV sau a altor programe media, în timp ce 43% au spus că au venit la credință printr-un prieten sau un membru de familie. Gândește-te doar la comparația costului dintre o ceașcă de cafea și cel pentru producerea unei emisiuni TV. Sau

gândește-te la efect: mamele conduc mai mulți oameni la Isus decât o fac programele.

Deși poate părea ciudat, se pare că programele evanghelistice fac alte lucruri mai bine decât evanghelizarea: ei produc o comunitate printre creștini, care ia parte la acestea, îi încurajează pe credincioși să fie curajoși pentru Hristos și pot să facă bisericile capabile să pătrundă în noi zone de lucrare.

Totuși, noi dăm impresia că avem o sete nestăvilită după programe care să facă evanghelizare. De ce? Programele sunt ca zahărul. Ele sunt gustoase, chiar creează dependență. Totuși, acestea pot să fure de la noi dorința după mâncarea mai sănătoasă. Chiar dacă zahărul furnizează un plus rapid de energie, în timp el te face să fii molcom, iar o dietă constantă cu zahăr te va ucide.

O dietă strictă formată din programe evanghelistice va produce o evanghelizare subnutrită. Întocmai cum consumul de zahăr poate să ne facă să ne simțim ca și cum am mâncat, când de fapt nu am mâncat, programele pot adesea să ne facă să ne simțim ca și cum am făcut evanghelizare, când, în

realitate, nu am făcut asta. De aceea, ar trebui să avem un sentiment sănătos de îngrijorare față de programe. Ar trebui să le folosim strategic, dar cu moderație, amintindu-ne că Dumnezeu nu a trimis un eveniment în lume, ci L-a trimis pe Fiul Său.

Ce ar trebui să facem? Noi vrem să facem evangelizare în comunitate. Tânjim să îi vedem pe prietenii noștri alături de noi, atunci când ne mărturisim credința. Dar, în același timp, vedem limitările, chiar pericolele legate de programe. Există oare alternative?

Aș vrea să construiesc un argument în favoarea unui lucru complet diferit, ceva care este atât comun cât și personal: o cultură a evanghelizării centrată pe biserica locală.

BISERICA ȘI EVANGHELIZAREA

Isus a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35). Un pic mai târziu, în aceeași scenă, fiind alături de ucenicii Lui, El S-a

rugat ca ei să fie uniți: „Și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17:20-21). Înțelegeți lucrul acesta: Isus spune că dragostea pe care o avem unul pentru celălalt în biserică este o modalitate de confirmare a faptului că suntem convertiți cu adevărat. Iar atunci când suntem uniți în Trup, noi arătăm înaintea lumii că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Dragostea confirmă ucenicia noastră. Unitatea confirmă dumnezeirea lui Hristos. Ce mărturie puternică!

Există multe pasaje care caracterizează și conturează eforturile noastre evanghelistice, dar aceste versete constituie fundamentul biblic care ne arată că biserica este chemată să fie o cultură a evanghelizării.

Aceasta înseamnă că biserica locală este Evanghelia vizibilă. Dacă ar fi să ilustrăm Evanghelia în dragostea noastră reciprocă, acest lucru trebuie să aibă loc într-o congregație locală, în care oamenii

au ajuns să se unească într-un legământ al dragostei, pentru a fi o biserică. Nu avem de-a face cu o dragoste abstractă, ci cu o dragoste reală, pentru oameni reali, aflați într-o lume reală. N-aș putea să vă spun cât de des am auzit din partea necredincioșilor că biserica li se părea stranie, dar ceea ce i-a atras în părtășie a fost dragostea manifestată între membrii ei.

Dar Evanghelia nu este ilustrată doar prin dragostea noastră. Te-ai gândit vreodată la cât de multe învățături biblice a așezat Dumnezeu în această țesătură a bisericii și care, dacă ar fi împlinite corect, ar sluji drept propovăduiri ale Evangheliei?

În dorința noastră de a promova o cultură sănătoasă a evanghelizării, noi nu recreăm biserica pentru asta. Dimpotrivă, le permitem lucrurilor pe care Dumnezeu le-a zidit deja în cadrul bisericii să propovăduiască Evanghelia. Isus nu a uitat de Evanghelie atunci când El Și-a zidit biserica.

De exemplu, botezul simbolizează moartea, îngroparea și învierea lui Isus. El arată felul în care

moartea Lui este moartea noastră și viața Lui viața noastră. Cina Domnului proclamă moartea lui Hristos până când El Se va întoarce și ne îndeamnă să ne mărturisim păcatele și să experimentăm iertarea din nou. Atunci când ne rugăm, ne rugăm adevărurile lui Dumnezeu. Atunci când cântăm, cântăm lucrurile mărețe pe care Dumnezeu le-a făcut pentru noi, prin Evanghelie. Atunci când dăruim financiar, dăruim pentru înaintarea mesajului Evangheliei. Și, desigur, predicarea Cuvântului înalță Evanghelia.

În fapt, predicarea Cuvântului este ceea ce formează biserica, acesta fiind punctul de plecare. Apoi, odată formată, biserica primește responsabilitatea de a face ucenici, care sunt trimiși apoi să predice Evanghelia pentru a forma noi biserici. Acest ciclu s-a petrecut începând din momentul în care Isus S-a înălțat la Cer, și va continua până când El Se va întoarce.

O cultură a evanghelizării este rădăcina, nu acoperișul. Într-o cultură a evanghelizării, oamenii înțeleg că principala îndatorire a bisericii este să fie biserică. Putem vedea că practicile bisericii sunt o

mărturie în și prin ele însele și cu siguranță că biserica susține și se roagă pentru oportunități evanghelistice, dar rolul ei nu este să deruleze programe. Biserica ar trebui să cultive o cultură a evanghelizării. Membrii sunt trimiși din biserică pentru a face evanghelizare. Știu că acest lucru poate părea un pic ciudat, dar el este cu adevărat important. Dacă nu înțelegi corect acest lucru, poți să subminezi biserica – și să fii mânios, dar greșit, pe conducerea bisericii.

Astfel, într-o cultură sănătoasă a evanghelizării, se înțelege că există o prioritate diferită acordată bisericii față de cea acordată individului. Noi avem nevoie de biserici care să trăiască Evanghelia în felul în care Biblia descrie acest lucru, și avem deopotrivă nevoie de creștini prietenoși cu cei necredincioși, nu invers. Aceasta înseamnă că un anume lucru pe care tu ar trebui să îl faci în evanghelizarea personală ar putea să nu fie cel mai bun lucru pe care biserica să îl facă, în calitate de comunitate de credincioși.

Într-o cultură a evanghelizării, obiectivul tuturor credincioșilor este să mărturisească, să se roage

și să fructifice oportunitățile evanghelistice – nu doar păstorul și prezbiterii. Responsabilitatea noastră este să fim martori credincioși – împreună.

Cred că, dacă membrii ar petrece jumătate din timpul pe care l-au petrecut cu programe, folosindu-l în discuții evanghelistice prietenoase cu vecinii, colegii de muncă sau colegii studenți, ar vedea un răspuns mai bun față de Evanghelie și s-ar ajunge chiar cu Evanghelia la mai multe persoane. Dacă te gândești bine, nu există niciun fel în care ai putea să îi înghesui vreodată în clădirea bisericii tale pe toți necreștinii cu care se află în contact membrii bisericii tale – indiferent cât de mare ar fi clădirea.

Adevărul este că majoritatea oamenilor ajung la credință prin influența membrilor de familie, a grupurilor de studiu biblic sau a conversațiilor cu un prieten, după serviciul de închinare al bisericii: creștinii vorbesc intenționat despre Evanghelie.

PARTEA A PATRA
MEMBRALITATEA ÎN BISERICĂ

CE ESTE MEMBRALITATEA ÎN BISERICĂ?

Conform Bibliei, membralitatea în biserică este un angajament pe care fiecare creștin ar trebui să și-l asume, prin care să participe, să iubească, să slujească și să se supună unei biserici locale.

UNDE SE GĂSEȘTE ÎN BIBLIE?

De-a lungul Vechiului Testament, Dumnezeu a făcut o deosebire clară între poporul Său și lume. Apostolii din Noul Testament insistă și ei asupra aceleiași deosebiri (Lev. 13:46, Num. 5:3, Deut. 7:3; 2 Cor. 6:14-7:1).

Isus ne-a învățat că intrarea în Împărăția lui Dumnezeu implică a fi legat de biserica „de pe Pământ”, adică biserica locală (Matei 16:16-19; 18:17-19).

Prima biserică a început la Cincizecime, când oamenii au fost botezați și „adăugați la numărul lor” (F.A. 2:41). După botez, participarea la Cina Domnului arăta cine făcea parte din trupul lui

Hristos (1 Cor. 10:17).

Majoritatea epistolelor sunt adresate unui număr cunoscut de oameni, cum ar fi „bisericii lui Dumnezeu care este în Corint” și „bisericii din Galatia”. Acestea nu sunt mulțimi aleatorii de oameni, ci grupuri clar identificate de indivizi care s-au identificat ca acele biserici.

Noul Testament se referă explicit la unii oameni care sunt „înăuntrul” bisericii și la alții că sunt „în afara bisericii”. De asemenea, el vorbește despre „îndepărtarea” unora din biserică și despre o pedeapsă aplicată de majoritatea membrilor (1 Cor. 5:2, 12-13; 2 Cor. 2:6).

Noul Testament conține zeci de porunci de genul „unii altora”, care completează înțelegerea noastră despre cum ar trebui să arate practic membralitatea în biserică.

DE CE ESTE IMPORTANTĂ MEMBRALITATEA?

Membralitatea biblică în biserică este importantă pentru că, prin biserică, Dumnezeu dă mărturie despre Sine și Își arată slava înaintea lumii.

Așadar, când se află printre membrii bisericii, necreștinii ar trebui să vadă în viețile poporului schimbat al lui Dumnezeu că Dumnezeu este sfânt și plin de har, și că Evanghelia Lui este puternică pentru a-i mântui și transforma pe păcătoși.

CAPITOLUL 12.

MEMBRALITATEA ÎN BISERICĂ ESTE O SLUJBĂ ȘI O SARCINĂ¹

Jonathan Leeman

Creștinii au o lungă tradiție de a se referi la prezbiteri și diaconi ca la „slujitori” ai bisericii. Nomenclatura recunoaște pe bună dreptate rolul și responsabilitățile pe care Scriptura le conferă liderilor noștri. De asemenea, ea ne îndreaptă către cinstea cuvenită păstorilor (1 Tim. 5:17). Oamenii arată respect față de slujitorii oficiali, nu-i așa?

Nu vreau să minimalizez nimic din toate acestea.

Dar... membralitatea în biserică este și ea o slujbă. Este o slujbă care vine cu autoritate și responsabilitate. Putem spune despre un locotenent că este „ofițer” fără a diminua onoarea cuvenită unui general.

¹ Nota autorului: dacă vrei să explorezi mai multe pe această temă, îți recomand acest ghid foarte condensate, *Understanding the Congregation's Authority* (B&H). Pentru o analiză mai academică, îți recomand cartea *Don't Fire Your Church Members* (B&H Academic).

Ceea ce este în joc aici nu este doar ceva de natură academică, ci și lucruri pastorale și biblice. Foarte mulți creștini din zilele noastre își văd relația cu biserica locală într-o notă consumeristă, de parcă bisericile ar fi ca niște benzinării. Conduci în zonă o dată pe săptămână, căutând să-ți umpli rezervorul spiritual. Găsești stația cu cele mai mici prețuri și opțiunea de spălătorie auto. Poate că te alături programului de oferte. Membralitatea în biserică este acel program de oferte. Loialitatea față de brandul potrivit aduce beneficii suplimentare.

Oamenii spun adesea că „membralitatea bisericească nu se găsește în Biblie”, și spun asta pentru că ei au în minte ceva programatic, cam ce am descris mai devreme. Și pe jumătate au dreptate: așa ceva nu se găsește în Biblie. Dar lor le lipsește ceea ce se află în Biblie. Acolo, membralitatea în biserică este o slujbă. Biblia îți cere să te prezinți la slujbă, să slujești (Evrei 10:24-25). Ai o autoritate de exercitat, sarcini de îndeplinit, privilegii de care să te bucuri, o reputație comună de protejat, riscuri de îndurat și foloase de împărțit. În orice caz, trebuie să ne gândim mai puțin la asta cu mentalitate de consumatori, și

mai mult cu mentalitate de proprietari. Te-ai înrolat aici, așa că te-ai ales cu o miză anume.

CE ESTE O SLUJBĂ?

Prezbiterianul Charles Hodge a definit slujba în felul acesta:

Lucrarea este propriu-zis o slujbă, pentru că este ceva ce nu poate fi asumat de nimeni după bunul lui plac. Un om trebuie să fie rânduit pentru aceasta de către o autoritate competentă. Asta nu implică doar dreptul, ci și obligația de a exercita anumite funcții sau de a îndeplini anumite îndatoriri, și conferă anumite puteri sau prerogative, pe care alți oameni sunt obligați să le recunoască și să le respecte.²

La fel este în cazul fiecărui membru al bisericii. Nu toți oamenii pot fi membri în biserică, ci doar cei care se pocăiesc, cred și sunt botezați. Niciun om nu deține autoritatea de a se face singur membru al bisericii, ci biserica însăși trebuie să facă asta.

Și niciun membru nu este lipsit de funcții, îndatoriri, puteri sau prerogative. Fiecare membru are

² Charles Hodge, *Discussions in Church Polity* (1878; repr., New York: Westminster Publishing House, 2001), 346.

aceste lucruri, iar ceilalți trebuie să i le recunoască și să le respecte.

DE UNDE A VENIT ACEASTĂ SLUJBĂ?

Iată partea interesantă din punct de vedere biblic: slujba de membru al bisericii este versiunea din noul legământ a slujbei oricărui om obișnuit provenit din Adam, slujbă ce ne-a fost rânduită de Hristos.

Dumnezeu l-a pus pe Adam să lucreze ca preot-rege și l-a însărcinat să vegheze asupra grădinii și să o lucreze. „Extinde grădina, Adam. Ascultă de cuvintele Mele. Și ține șerpii mincinoși afară, căci Grădina este locul unde locuiesc Eu, Domnul”.

Când Adam a eșuat, slujba de preot-rege i-a revenit lui Noe, apoi lui Avraam și, în cele din urmă, poporului Israel. Astfel, slujba a devenit colectivă, printr-o „împărăție de preoți” (Exod 19:6). În același timp, Dumnezeu a pus deoparte o categorie de preoți și una de regi, pentru a le clarifica responsabilitățile. Slujba preotului, asemenea celei a lui Adam în Grădină, era să „lucreze” și să „vegheze”

la treburile cortului sau templului, păstrându-l consacrat Domnului (Num. 3:7-8; 8:26; 18:5-6). Ei au fost însărcinați să numească lucrurile ca fiind curate și necurate, sfinte și nesfinte. Între timp, lucrarea regelui era de a stabili ordinea și guvernarea în timp ce împlinea Legea lui Dumnezeu (v. Deut. 17:14-20).

Când Israelul a eșuat în slujba lui comună, și regii și preoții în slujbele lor individuale, profeții au făgăduit că funcțiile speciale de mijlocire ale preotului și regelui vor fi „democratizate” din nou (Ier. 31:33-34). Hristos avea să vină ca Preot și Rege perfect, al doilea Adam reprezentativ, și, prin noul legământ în sângele Lui, să rânduiască un popor al noului legământ:

- O rasă aleasă – noii Adam
- O preoție împărătească – o democrație de preoți-regi
- Un popor sfânt – un nou Israel
- Un popor al lui Dumnezeu (1 Petru 2:9).

Acești preoți trebuie să aducă jertfe de supunere

în toată viața lor, acțiunile lor zilnice slujind ca mărturie a mijlocirii înaintea lumii (v. Rom. 12:1-2; 1 Petru 2:5). Cu toate acestea, ei formează și templul în care Dumnezeu locuiește, așa cum El a locuit în Grădină și în Cortul întâlnirii (1 Cor. 3:16-17), ceea ce înseamnă că ei au o obligație preoțească unul față de altul: să se asigure că nu sunt înjugați nepotrivit, să iasă și să fie despărțiți de ce este necurat, să nu se atingă de nimic necurat, astfel încât sfințenia să se desăvârșească (2 Cor. 6:14-7:1). În acest sens, ei folosesc cheile Împărăției într-un fel preoțesc. Acest lucru le permite să păstreze clară linia de demarcație între interiorul și exteriorul poporului lui Dumnezeu (Matei 16:19; 18:15-20).

Între timp, fiecărui membru al bisericii i s-a dat o sarcină regală: să facă ucenici și să fie ambasador al împăcării, aducând domeniul inimilor în supunere față de Dumnezeu (Matei 28:18-20; 2 Cor. 5:18-20).

Ce este membralitatea în biserică? Este îndeplinirea slujbei lui Adam, datorită includerii noastre în Hristos. Este recunoașterea publică a faptului că am pășit în slujba de preot-rege. „Extinde biserica,

membru al bisericii. Ascultă de cuvintele Mele. Dă o mărturie despre Mine prin toată viața ta. Și să nu recunoști șerpii mincinoși ca parte din trup, deoarece biserica este locul în care locuiesc Eu, Domnul”.

Irineu a exprimat succint acest adevăr la nici o sută de ani după ce Noul Testament a fost scris: „Toți cei neprihăniți au rânduiala preotească [*sacerdotali ordinem*]” (*Against Heresies*).

După aproape două mii de ani, Herman Bavinck a spus ceva asemănător: „Așa cum toți credincioșii au un dar, la fel toți dețin o slujbă. Nu doar în biserică, asemenea unui trup, ci și în biserică, gândindu-ne la ea ca instituție, astfel că ei au o chemare și o sarcină încredințată de Domnul” (*Reformed Dogmatics*, 4.375).

CARE ESTE SARCINA MEMBRULUI BISERICII?

Acesta este fundalul biblico-teologic. Astfel, mai concret, care este autoritatea și lucrarea fiecărui membru al bisericii? Lucrarea noastră este de a împărtăși și de a proteja Evanghelia, și de a-i confirma și supraveghea pe cei ce pretind credința în

Evanghelie – membrii bisericii.

Gândește-te la „mirarea” lui Pavel din Galateni 1: „Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evanghelie” (v. 6). El nu îi muștră aici pe păstori, ci pe membri, și le spune să îi respingă chiar și pe apostolii sau îngerii care vestesc o evanghelie falsă. Era deci de așteptat ca ei să apere Evanghelia.

Sau gândește-te la mirarea lui Pavel din 1 Corintheni 5: corintenii acceptau păcatul „acela, care nici chiar la păgâni nu se pomenește” (v. 1). „Să fi dat afară din mijlocul vostru” pe acela care a făcut asta, îi spune el întregii biserici (1 Cor. 5:2). El descrie chiar cum ar trebui să se petreacă acest lucru – nu joi seara, în spatele ușilor închise ale unei întâlniri a prezbiterilor, ci când întreaga biserică s-a strâns și au putut acționa împreună: „În Numele Domnului Isus, voi și duhul meu, fiind adunați laolaltă, prin puterea Domnului nostru Isus, am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus” (v. 4-5). De fapt, puterea Domnului Isus este acolo atunci când ei sunt strânși în

Numele Lui. Cu această putere, ei ar fi trebuit să protejeze Evanghelia *prin* excluderea aceluia om din calitatea de membru.

Fiecare membru al unei biserici ar trebui să recunoască aceasta: „Este responsabilitatea mea să protejez Evanghelia și să primesc și să exclud membri. Isus mi-a dat această responsabilitate”. Pentru a folosi din nou jargonul din mediul de afaceri, cu toții suntem proprietari. Cu toții avem o parte din pierderi și profituri.

Prin urmare, păstorii care exclud membrii bisericii din această slujbă, fie prin structura oficială a bisericii, fie prin transformarea lor în consumatori, subminează sentimentul de incluziune și proprietate al membrilor. Ei cultivă nepăsarea, nominalismul și, în cele din urmă, liberalismul teologic. Ucide membralitatea bisericii astăzi, și te poți aștepta mâine la compromisuri la adresa Bibliei.

Desigur, îndatorirea de aici înseamnă mai mult decât să te prezinți la întâlnirile membrilor bisericii și să votezi pentru acceptarea de noi membri. Slujba membrului bisericii durează toate cele șapte

zile. Lucrarea noastră este să Îl reprezentăm pe Isus și să protejăm Evanghelia Lui în viețile de zi cu zi ale celorlalți.

Așa că trebuie să studiem și să slujim pentru a cunoaște Evanghelia din ce în ce mai bine. Trebuie să studiem implicațiile Evangheliei și să analizăm felul în care acestea se leagă de pocăință. Mai mult, trebuie să slujim pentru a cunoaște și a fi cunoscuți de ceilalți membri șapte zile pe săptămână. Nu putem confirma și supraveghea membri pe care nu îi cunoaștem, nu într-un fel integru. Noi încercăm să începem prin a-i include pe cât mai mulți dintre membrii bisericii în ritmul obișnuit al vieților noastre. Acesta nu este un program de fidelitate pentru benzinării, ca și cum completezi un formular, după care pleci.

CARE ESTE SARCINA PĂSTORULUI?

Ce să spunem atunci despre slujba păstorului?
Care este sarcina lui?

Efeseni 4 ne învață că este sarcina păstorilor să-i echipeze pe sfinți pentru lucrarea de zidire a bisericii

(v. 11-16). Observă cele două sarcini din acest pasaj. Prima slujbă este a păstorilor: ei îi echipează pe sfinți. Slujba a doua este a membrilor: lucrarea de zidire a trupului lui Hristos.

De aceea, adunarea săptămânală a bisericii este un timp de echipare pentru slujire. Este ca atunci când cei din biroul pastoral îi echipează pe cei din biroul de membru pentru a cunoaște Evanghelia, pentru a trăi după Evanghelie, pentru a proteja mărturia bisericii despre Evanghelie și pentru a extinde acoperirea Evangheliei în viețile celorlalți și printre cei din afară. Dacă Isus îi însărcinează pe membri să se confirme și să se zidească unii pe alții în Evanghelie, el îi însărcinează pe păstori să-i instruiască pe membri cum să facă acest lucru. Dacă păstorii nu își fac treaba foarte bine, nici membrii nu o vor face.

Ce obții când pui împreună biroul păstorului cu al membrului? Programul de ucenicizare al lui Isus.

CONCLUZIE

Când cineva vrea să se alăture bisericii în care eu păstoresc, îi voi spune ceva de genul următor în

discuția pentru membralitate:

Prietene, alăturându-te acestei biserici, vei deveni responsabil împreună cu noi dacă această congregație continuă sau nu să proclame Evanghelia cu credincioșie. Asta înseamnă că vei deveni responsabil atât pentru ceea ce învață această biserică, cât și pentru dacă viața membrilor ei rămâne sau nu credincioasă Evangheliei. Și într-o zi vei sta înaintea lui Dumnezeu și vei da socoteală pentru felul în care ți-ai îndeplinit această responsabilitate. Avem nevoie de mai multe mâini pentru seceriș, așa că sperăm că te vei alătura nouă în această lucrare.

La urma urmei, discuția pentru membralitate este ca un interviu de angajare. Vreau să mă asigur că știi asta. Vreau să mă asigur că ești pregătit pentru această sarcină.

CAPITOLUL 13.

MEMBRALITATEA CU SENS ȘI PĂSTORIREA SFINȚILOR

Jason Seville

Să începem cu o pildă:

Un om avea o sută de oi, iar una dintre ele se rătăcise. În timp ce le-a lăsat pe cele nouăzeci și nouă ca să plece în căutarea celei rătăcite, omul s-a oprit și s-a gândit pentru o clipă: *Stai puțin, poate că am avut nouăzeci și nouă la început. Și așa s-a întors și și-a văzut de treburile lui. Sfârșit.*

Membralitatea cu sens în biserică este esențială pentru slujba de păstorire, deoarece ea îi dă formă turmei și le permite păstorilor să știe de cine sunt responsabili să aibă grijă. Apartenența la biserică nu este doar un instrument util în mulțimea de instrumente pastorale, ci este centura de scule în sine. Cu alte cuvinte, membralitatea cu sens nu

există *alături* de lucruri precum rugăciunea, darea de socoteală, aplicarea predicilor și ucenicizarea, ca o modalitate de a păstori; mai degrabă membralitatea cu sens este ceea ce face posibile toate aceste lucruri.

Gândiți-vă la următoarele zece modalități în care membralitatea cu sens le-a permis prezbiterilor din biserica mea să păstorească biserica noastră, congregația noastră.

1. MEMBRALITATEA CU SENS IDENTIFICĂ PERSOANELE PE CARE SUNTEM RESPONSABIL SĂ LE PĂSTORIM

Nu poți păstori o masă nebuloasă de oameni. Ai putea spune că poți păstori *o parte* din acea masă. Dar cu siguranță că vor exista oameni la marginea ei, care trec neobservați și neîngrijiți. Membralitatea cu sens ne ajută să păstorum prin identificarea exactă a persoanelor pe care suntem chemați să le supraveghem, astfel încât turma lui Dumnezeu să primească îngrijirea de care are nevoie.

Membralitatea cu sens face din păstorie o sarcină *personală*. O listă de nume pe o hârtie nu face

membrăritatea să aibă sens. Importanța pentru păstorire vine din ceea ce știm despre fiecare dintre aceste nume. Pe măsură ce oamenii devin membri, auzim mărturii ale convertirii și ajungem să știm unde s-au luptat și cum a arătat pocăința în viața lor. Primim cu regularitate cereri de rugăciune și ne informăm pentru a vedea cum se mai descurcă membrii noștri. Păstoria a fost ajutată mult prin faptul că știm ce oi anume suntem rânduiți să păstoria și ce lucruri specifice cunoaștem despre acele oi.

2. MEMBRALITATEA CU SENS OFERĂ O LISTĂ DE RUGĂCIUNI

Păstoria ar trebui să înțeleagă că una dintre responsabilitățile lor principale este să se roage pentru congregația lor. Desigur, noi ne rugăm mai mult de atât – pentru vizitatori, pentru necreștinii care vin la biserica noastră, pentru alte biserici din orașul nostru, și așa mai departe – dar avem responsabilitatea și privilegiul unic de a ne ruga pentru cei aflați în grija noastră.

O membrăritate definită ne permite să ne rugăm

sistematic pentru întreaga noastră turmă. Asistentul meu pastoral strânge cererile de rugăciune din secțiunea registrului nostru de membri, și ne rugăm pentru fiecare persoană pe rând. Această practică încurajează reciproc deopotrivă prezbiterii și membrii bisericii. Ea le dezvăluie prezbiterilor unde există nevoi, bucurii, lupte și ocazii de a sluji. Ea le reamintește membrilor noștri că ne pasă de ei, că ne rugăm pentru ei și că suntem disponibili să ajutăm.

3. MEMBRALITATEA CU SENS NE CONCENTREAZĂ EFORTURILE DE UCENICIZARE

Deși putem proclama Cuvântul lui Dumnezeu și ne putem ruga mult pentru toți cei care participă la serviciile noastre de duminică, nu îi putem uceniciza intențional pe absolut toți la nivel individual. Cu toate acestea, membralitatea cu sens ne concentrează eforturile de ucenicizare astfel încât prezbiterii noștri să nu-și cheltuie toate energiile pe oameni care ar putea fi doar în trecere. Asta nu înseamnă că nu sfătuim pe cineva sau că nu investim niciodată în cineva care nu este membru. Dar

membrăritatea ne permite să investim resurse în echiparea sfinților care sunt cu adevărat în legământ cu biserica noastră locală.

4. MEMBRĂRITATEA CU SENS NI-I SEMNĂLEAZĂ PE CEI CARE AR PUTEA FI ÎN PERICOL

Așa cum ilustrează pilda de mai devreme, fără o membrăritate cu sens, este mult mai ușor pentru oricine să rățăcească și să dea de bucluc. Dacă cineva îmi vizitează biserica și apoi dispare, eu pot presupune că s-a dus în altă biserică sau că a fost un fel de turist temporar în orașul nostru. Sau poate că era doar un necreștin curios care a roit pe lângă biserica noastră pentru o săptămână. Dar dacă un membru dispare, el apare destul de repede pe radarul nostru repede și putem verifica și vedea care este situația lui. Prin membrăritatea cu sens, este clar când cineva începe să negligeze adunarea (Evrei 10:25).

5. MEMBRĂRITATEA CU SENS NE AMINTEȘTE CĂ SIGURANȚA ESTE UN LUCRU COMUNITAR

Faptul că avem membrăritate întărește pentru biserica noastră realitatea că viața creștină nu este

menită să fie trăită izolat. Avem nevoie unii de alții. Și niciunul dintre noi nu are autoritatea – sau distanța de înșelăciunea păcatului – de a spune că umblă într-o manieră demnă de chemarea noastră (Efes. 4:1).

Siguranța noastră va veni pe măsură ce suntem îndemnați de frați și surori în fiecare zi până ce ajungem în slavă (Evrei 3:13). Păstoria este îmbunătățită și susținută când biserica își face lucrarea comunitară de a conferi siguranță.

6. MEMBRALITATEA CU SENS MODELEAZĂ APLICAREA PREDICII

Când știm cine suntem „noi”, avem parte de beneficiul foarte practic de a direcționa aplicarea predicii către un anumit grup de oameni. Păstoria nu se poate *limita* la lucrarea de la amvon, dar nici nu poate fi concepută separat de predicarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Ca păstori, noi ne scriem predicile cu registrul de membri deschis, luând în considerare modalitățile în care un anumit text biblic va interacționa cu membrii noștri.

7. MEMBRALITATEA CU SENS SUSȚINE SLUJIREA ÎN BISERICĂ

Membrii bisericii au privilegiul și responsabilitatea de a sluji în biserică. Astfel, membralitatea cu sens încurajează oamenii să slujească și le oferă diaconilor noștri și altor lideri o comunitate de slujitori din care să obțină ajutor. Păstorirea care are loc prin grupuri mici, lucrarea copiilor, ospitalitatea, ucenicizarea și alte lucrări ale bisericii – toate sunt ajutate de membralitatea serioasă.

8. MEMBRALITATEA CU SENS MULTIPLICĂ LUCRAREA DE PĂSTORIRE

Toți membrii noștri și-au declarat public credința în Hristos prin botez, au depus mărturie despre modul în care au ajuns la credința mântuitoare în Hristos și și-au exprimat clar înțelegerea Evangheliei și a puterii ei în viața lor. Astfel, atunci când cineva vrea să afle mai multe despre Isus într-o duminică dimineața, sau când vrea să ne rugăm pentru el ori vrea să vorbească cu cineva despre modul în care Evanghelia îi poate influența viața, eu pot să-l îndrum către aproape orice membru al bisericii

noastre, și pot face asta cu mare încredere.

Ca păstori, nu trebuie să fim „oamenii cu toate răspunsurile”, care fac singuri lucrarea Evangheliei. Nu, ci *biserica* este cea echipată pentru a face lucrarea de slujire (Efes. 4:1-16). Când ne asigurăm că membrii noștri înțeleg Evanghelia și au o profesiune credibilă de credință, asta le ușurează povara prezbiterilor, lăsând biserica să facă lucrarea pe care trebuie să o facă.

9. MEMBRALITATEA CU SENS AJUTĂ ISPRĂVNICIA FINANCIARĂ

Membrii bisericii au responsabilitatea și privilegiul de a sprijini financiar lucrarea bisericii locale în care li se slujește prin Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă un creștin nu este provocat niciodată să se alăture unei anumite biserici locale, unde ar trebui să-și dăruiască banii? Dacă un creștin sare din biserică în biserică, ce prezbiteri ar trebui să considere el ca fiind vrednici de dublă cinste? Iar dacă o biserică le permite oamenilor să vină și să plece după bunul plac, fără niciun angajament formal, cum ar trebui să stabilească prezbiterii și diaconii un buget

pentru funcționarea sănătoasă și pentru misiunea bisericii?

Toate acestea au un impact asupra lucrării pastorale mai mult decât ți-ai putea închipui. În felul acesta, biserica poate cumpăra sau închiria un spațiu adecvat pentru închinare, pentru consiliere, cursuri și studiu pastoral. Păstorii pot primi salarii pentru a putea acorda atenția cuvenită în slujirea Cuvântului și în rugăciune. Pot fi alocați bani și resurse pentru a-i ajuta pe cei nevoiași. O astfel de administrare financiară – și capacitatea de păstorie care vine odată cu ea – este slăbită într-o biserică fără o membralitate tratată serios.

10. MEMBRALITATEA CU SENS EXTINDE GRIJA PASTORALĂ LA OILE CARE PLEACĂ

Membralitatea intențională, prin legământ, de la biserica noastră ne ajută să fim alături de membrii bisericii când ei pleacă – fie că este vorba de cazul nefericit al disciplinei bisericii, de cazul dulce-amar al relocării sau de cel mai interesant al misiunii sau al plantării de biserici. În primul rând, noi știm că ei pleacă *de la noi* pentru că știm că ei sunt

dintre noi. Nu poți păstori pe cineva într-un nou sezon al vieții dacă nu ai știut niciodată că acea persoană se consideră parte din biserica ta. În al doilea rând, putem păstori pe cineva proclamându-i Evanghelia și chemând acel om cu dragoste la pocăință, ca în cazurile de disciplină a bisericii, sau rugându-ne și ajutându-l pe membrul care se mută să găsească o altă biserică unde se predică Evanghelia, ca în cazurile în care acel membru se mută în altă parte.

Am putea spune mai multe lucruri în acest sens. Aceste zece modalități nu fac decât să zgârie un pic la suprafața mării binecuvântări pe care membralitatea bisericească serioasă le-au adus pentru mine și colegii mei prezbiteri. Și mă rog să experimentezi aceleași beneficii în biserica ta locală.

PARTEA A CINCEA
DISCIPLINA BISERICII

CE ESTE DISCIPLINA BISERICII?

Disciplina bisericii este lucrarea de corectare a păcatului în viața trupului bisericii.

Acest lucru se poate face într-un cadru personal și informal. În rare ocazii, ea poate include, de asemenea, un pas final de excludere a unui pretins creștin dintre membrii bisericii și de la participarea la Cina Domnului, ca urmare a trăirii într-un păcat grav, de care nu vrea să se pocăiască (v. Matei 18:15-20, 1 Cor. 5:1-13).

UNDE SE GĂSEȘTE ÎN BIBLIE?

Noul Testament poruncește disciplina corectivă în pasaje precum Matei 18:15-17, 1 Corinteni 5:1-13, 2 Corinteni 2:6 și 2 Tesaloniceni 3:6-15.

Noul Testament detaliază, de asemenea, disciplina formativă (eforturile noastre de a crește împreună în sfințenie) în nenumărate pasaje care vorbesc despre urmărirea sfințeniei și despre zidirea unii altora în credință, cum ar fi Efeseni 4:11-32 și Filipeni 2:1-18.

DE CE ESTE IMPORTANTĂ?

Disciplina este ca aracul care ajută un copac să crească în poziție verticală, ca setul suplimentar de roți de bicicletă sau ca orele nesfârșite de practică ale muzicianului. Fără disciplină, nu vom crește așa cum Dumnezeu vrea să creștem. Prin disciplină, prin harul lui Dumnezeu, aducem roadele aducătoare de pace ale neprihănirii (Evrei 12:5-11).

CAPITOLUL 14.

PRINCIPIILE DISCIPLINEI BISERICII

Jonathan Leeman

Ce ai crede despre un antrenor care își instruește jucătorii, dar niciodată nu-i supune la vreun test? Sau despre un profesor de matematică ce explică lecția, dar nu corectează niciodată greșelile elevilor lui? Ori despre un doctor care vorbește despre sănătate, dar care ignoră cancerul din pacienții lui?

Probabil că ai spune că toți aceștia își fac treaba doar pe jumătate. Antrenamentul atleților necesită instruire *și* efort. Educația presupune explicare *și* corectare. Medicina presupune încurajarea sănătății *și* lupta împotriva bolilor. Corect?

Bine, acum ce ai crede despre o biserică unde se predică și se ucenicizează, dar unde nu se practică disciplina bisericii? Are vreo logică? Presupun că o astfel de atitudine sună logic pentru multe biserici, pentru că toate bisericile predică ceva și practică o

oarecare formă de ucenicizare, dar foarte puține mai practică disciplina bisericii. Problema constă în faptul că facerea de ucenici, în lipsa disciplinei, este la fel de logică pe cât este atitudinea unui doctor care ignoră tumorile din trupurile pacienților lor.

Înțeleg reținerea unora cu privire la practica disciplinei bisericii. Aceasta este o chestiune dificilă dintr-o mulțime de motive. Totuși, această reținere de a practica disciplina bisericii, o reținere pe care cel mai probabil mulți dintre noi o simt, poate sugera faptul că ne credem mai înțelepți și mai iubitori decât Dumnezeu. La urma urmei, Dumnezeu „pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește” (Evrei 12:6). Știm noi oare mai bine decât Dumnezeu?

Dumnezeu îi disciplinează pe copiii Lui spre binele vieților lor, spre creșterea și sănătatea lor spirituală: „Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfînțeniei Lui” (Evrei 12:10). Da, disciplina este dureroasă, dar aduce rezultate benefice: „Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de

bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii” (Evrei 12:11). Un belșug de neprihănire și pace! Iată o imagine frumoasă.

În ultimă instanță, disciplina bisericii conduce la creșterea acesteia, la fel cum altoirea unui trandafir produce mai mulți trandafiri. Altfel spus, disciplina bisericii este un aspect al ucenicizării creștine. De altfel, ambele cuvinte sunt preluate din domeniul educației, care implică învățarea și corecția. Deloc surprinzător, există o practică veche de secole care este denumită prin expresiile „disciplina formativă” și „disciplina corectivă”.

În acest articol, scopul meu este să introduc cititorul în elementele de bază ale disciplinei corective a bisericii – acele „ce”, „când”, „cum” și, în câteva cuvinte, „de ce” ale disciplinei bisericii.

CE ESTE DISCIPLINA BISERICII?

Ce este disciplina corectivă a bisericii? Disciplina bisericii este procesul de corectare a păcatului în viața congregației și a membrilor acesteia. Acest

lucru poate însemna corectarea păcatului printr-un cuvânt de mustrare, adresat personal. Poate însemna corectarea păcatului prin îndepărtarea formală a unei anumite persoane din calitatea de membru. Disciplina bisericii poate fi făcută într-o mulțime de modalități, dar obiectivul este întotdeauna acela de a corecta încălcarea poruncilor lui Dumnezeu de către copiii Lui.

Nu retributivă, ci profetică, anticipativă și cu scop de remediere

Această corectare a păcatului nu este acțiune retributivă; ea nu pune în aplicare, în sine, dreptatea lui Dumnezeu. Dimpotrivă, ea are caracter de remediu, profetic și proleptic. Prin *remediu* mă refer la faptul că ea are ca scop ajutarea celui creștin și a congregației să crească în evlavie – în asemănarea cu Dumnezeu. Dacă un membru al bisericii s-a dedat la bârfă sau batjocuri, un alt membru ar trebui să corecteze păcatul, așa încât bârfitorul să se oprească din practica lui și, în loc, să folosească vorbe de dragoste. Dumnezeu nu folosește cuvintele Lui pentru a face rău și, de aceea, copiii Lui ar trebui să Îl imite.

Când spun că disciplina bisericii este *profetică*, mă refer la faptul că ea face să strălucească lumina adevărului lui Dumnezeu în fața erorii și a păcatului. Ea dă pe față cancerul din viața unui individ sau a unui trup local, așa încât acesta să fie extirpat. De exemplu, bârfeii îi place să poarte masca „preocupării evlavioase”. Bârfitorul ar putea să creadă că acele cuvinte pe care le folosește sunt rezonabile, ba chiar expresia grijii lui față de persoana pe care o bârfește. Totuși, disciplina bisericii scoate la iveală păcatul așa cum este el. Ea scoate la lumină păcatul înaintea păcătosului și a oricărei alte persoane care este implicată, așa încât toți să învețe și să tragă foloase.

Când spune că disciplina bisericii este *anticipativă*, mă refer la faptul că ea este o imagine în miniatură, din prezent, a judecății viitoare, așa încât constituie avertismentul unei judecăți mai mari, care va avea loc în viitor (ex. 1 Cor. 5:5). Un astfel de avertisment este nul atâta vreme cât nu este îmbibat cu har. Să presupunem că un profesor le dă note exagerate la teste unor elevi, de-a lungul semestrului, de teama ca nu cumva să-i descurajeze,

însă tot ceea ce produce este eșecul acestora la sfârșitul semestrului. Acest gest n-ar avea niciun pic de har în el! În același fel, disciplina bisericii este o modalitate iubitoare de a-i spune unui individ prins în păcat: „Fii atent, o pedeapsă mai mare va veni asupra ta dacă vei continua pe această cale. Te rog, întoarce-te acum.”

Nu trebuie să ne surprindă că oamenilor nu le place disciplina. Ea este dificilă. Dar cât de plin de îndurare este Dumnezeu când îi avertizează pe copiii Lui de judecata mare care vine, prin comparație cu măruntele acte de disciplină administrate de El acum!

Fundamente biblice și teologice

În spatele disciplinei bisericii se găsește unul dintre proiectele grandioase ale istoriei răscumpărării – proiectul restaurării poporului decăzut al lui Dumnezeu în acea stare în care acesta să reflecte din nou chipul lui Dumnezeu, manifestând stăpânirea Lui binevoitoare și aducătoare de viață în creație (Gen. 1:26-28; 3:1-6).

Adam și Eva fuseseră chemați să reflecte chipul

lui Dumnezeu. La fel și poporul Israel. Totuși, Adam și Eva au ratat să ilustreze stăpânirea lui Dumnezeu, fiind împinși să se răzvrătească din dorința de a stăpâni după regulile lor, ceea ce a condus la exilul lor din grădina Eden, locul prezenței lui Dumnezeu. Același eșec al poporului Israel de a păzi Legea lui Dumnezeu și de a reflecta caracterul lui Dumnezeu înaintea popoarelor a condus la un alt exil.

Fiind făpturi create după chipul lui Dumnezeu, acțiunile noastre vorbesc intrinsec despre El, ca niște oglinzi care reprezintă obiectul înaintea cărorora se află. Problema este că omenirea decăzută distorsionează chipul lui Dumnezeu, asemenea oglinzilor care amăgesc. De exemplu, întrucât omenirea decăzută spune minciuni, lumea a concluzionat că nici cuvintele lui Dumnezeu nu mai pot fi crezute.

De aceea, spune lumea aceasta, și Dumnezeu trebuie să fie un mincinos. Așa cum este creatura, așa trebuie să fie și Creatorul ei.

Din fericire, un Fiu al lui Adam, un Fiu al lui

Israel, a păzit perfect Legea lui Dumnezeu, același singurul Fiu pe care Pavel avea să-L descrie ca fiind „chipul Dumnezeului celui nevăzut” (Col. 1:15). Iar cei care sunt uniți cu acest singur Fiu sunt chemați să poarte același „chip”, lucru pe care noi învățăm să îl facem prin viața bisericii, fiind „schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă” (v. 2 Cor. 3:18; Rom. 8:29; 1 Cor. 15:49; Col. 3:9-10).

Bisericile locale ar trebui să fie acele locuri de pe Pământ unde popoarele să meargă pentru a găsi oameni care Îl ilustrează din ce în ce mai mult pe Dumnezeu, în onestitate și adevăr. Atunci când lumea vede sfințenia, dragostea și unitatea bisericilor locale, aceasta va ști mai bine cum este Dumnezeu și Îl va lăuda (ex. Matei 5:14-16; Ioan 13:34-35; 1 Petru 2:12).

De aceea, disciplina bisericii constituie răspunsul acesteia când, prin a fi neascultător de El, unul dintre membrii ei eșuează să oglindească sfințenia, dragostea sau unitatea lui Dumnezeu. Este o încercare de a corecta imaginile false care apar în viața trupului lui Hristos, aproape la fel ca atunci când încercăm să ștergem petele de murdărie dintr-o

oglindă.

Texte specifice

În Matei 16:16-19 și 18:15-20, Domnul Isus le dă bisericilor locale autoritatea de a-i disciplina pe membrii lor. Puterea cheilor pentru legare și dezlegare pe Pământ, menționată prima dată în Matei 16:18, este înmănată bisericii locale în Matei 18:15-20, text pe care îl vom analiza cu atenție în cele ce urmează.

Pavel descrie procesul disciplinei bisericii în câteva pasaje, precum 1 Corinteni 5, 2 Corinteni 2:6, Galateni 6:1, Efeseni 5:11, 1 Tesaloniceni 5:14, 2 Tesaloniceni 3:6-15, 1 Timotei 5:19-20, 2 Timotei 3:5 și Tit 3:9-11.

În 2 Ioan 10, acesta se referă la un fel de disciplină. Iuda pare să aibă în minte acest lucru în Iuda 22 și 23. Ar putea fi menționate mai multe exemple. În definitiv, disciplina bisericii este ceea ce Domnul Isus și autorii biblici au avut în vedere ori de câte ori aceștia le vorbesc celor ce îi ascultă pentru a corecta păcatul din viața lor colectivă.

CÂND AR TREBUI SĂ PRACTICĂM DISCIPLINA?

Când ar trebui să practice o biserică disciplina? Răspunsul scurt este următorul: când cineva păcătuiește. Totuși, răspunsul poate să fie diferit dacă discutăm despre disciplina informală sau formală a bisericii, ca să folosim distincția lui Jay Adams cu privire la confruntările private și confruntările colective, făcute de biserică.

Orice păcat, grav sau nu, ar putea să necesite o mustrare în privat, între doi frați sau două surori în credință.

Prin asta nu vreau să spun că ar trebui ca fiecare păcat pe care îl comite un membru al bisericii să fie mustrat. Nu, ci vreau să spun doar că orice păcat, indiferent cât de mic, *ar putea intra*, teoretic, în sfera în care doi creștini ar putea să se corecteze în dragoste, cu prudență și în spațiul personal.

Atunci când ne îndreptăm atenția către chestiunea acelor păcate care necesită disciplina formală sau corectivă a bisericii, spre corectare, trebuie să analizăm lucrurile cu mult mai multă grijă.

Liste biblice

Unele dintre sistemele teologice mai vechi prezintă liste legate de circumstanțe potrivite pentru a aplica disciplina formală a bisericii.

De exemplu, predicatorul congregaționalist John Angell James spunea că există cinci categorii de păcate care ar trebui supuse disciplinei: (i) toate viciile și imoralitățile scandaloase (ex. 1 Cor. 5:11-13); (ii) lepădarea de doctrina creștină (ex. Gal. 1:8; 2 Tim. 2:17-21; 1 Tim. 6:35; 2 Ioan 10 f.); (iii) stârnirea dezbinărilor (Tit 3:20); eșecul de a acoperi nevoile rudelor, atunci când acestea suferă (ex. 1 Tim. 5:8) și (iv) conflictele nerezolvate (ex. Matei 18:7).¹

Aceste tipuri de liste biblice pot fi de ajutor, dar numai până la un punct. Observați că fiecare dintre păcatele descrise mai sus sunt deopotrivă grave și au o manifestare exterioară. Ele nu sunt doar păcate interioare, ale inimii, ci pot fi văzute cu ochii și auzite cu urechile. În manifestarea lor exterioară,

¹ John Angell James, *Church Fellowship or The Church Member's Guide*, extras din volumul XI al celei de-a zecea ediții a *The Works of John Angell James*, 53.

acestea pot să amăgească lumea și pe celelalte oi cu privire la caracterul autentic al creștinismului.

Totuși, ceea ce astfel de liste ratează să facă este să includă multitudinea vastă de păcate pe care Scriptura nu le tratează niciodată, cum ar fi avortul. În plus, textele legate de disciplina bisericii pot să menționeze un singur păcat specific, așa cum este cazul în 1 Corinteni 5, care discută păcatul incestului. Dar este evident că Pavel nu a dorit ca bisericile să disciplineze doar *acel* păcat. Cum ar trebui să extrapoleze bisericile practica disciplinei, plecând de la astfel de exemple și să aplice disciplina la alte păcate?

Exterior, grav și fără pocăință

O modalitate de a prezenta sumar datele biblice constă din a spune că disciplina formală a bisericii este necesară în situații în care avem de-a face cu păcate exterioare, grave, și față de care nu există pocăință. Un păcat trebuie să aibă o manifestare *exterioară*. El trebuie să fie ceva ce putem vedea cu ochii și auzi cu urechile. Bisericile n-ar trebui să ridice imediat cartonașul roșu al excluderii de fiecare

dată când suspectează că în inima vreunui membru și-a făcut loc lăcomia sau mândria. Nu înseamnă asta că păcatele inimii nu ar fi grave. Totuși, doar Domnul cunoaște inima omului, lucru pe care noi nu îl putem ști și, pe deasupra, problemele reale ale inimii vor ajunge în final să iasă cumva la suprafață (1 Sam. 16:7; Matei 7:17 f.; Marcu 7:21).

În al doilea rând, un păcat trebuie să fie *grav*. De exemplu, aş putea observa cum un frate exagerează detaliile unei întâmplări și apoi să-l confrunt într-o discuție privată. Dar chiar dacă el neagă acest lucru, probabil că nu-l voi aduce înaintea bisericii. De ce nu? În primul rând, lucruri precum păcatul exagerării anumitor întâmplări sunt înrădăcinate în păcate mult mai importante și nevăzute, precum idolatria și îndreptățirea de sine. Acestea sunt păcate în legătură cu care aş vrea să petrec timp personal, ca să le discut cu acea persoană. În al doilea rând, a umbla după orice păcat minor în viața bisericii probabil că va induce o atitudine de paranoia și va împinge congregația către legalism. În al treilea rând, în viața unei congregații trebuie să existe în mod clar loc pentru dragostea care „acoperă o mulțime

de păcate” (1 Petru 4:8). Nu orice păcat trebuie disciplinat. Din fericire, Dumnezeu n-a procedat așa cu noi.

În final, disciplina formală a bisericii constituie modalitatea potrivită de a acționa atunci când *nu există pocăință față de acel păcat*. Persoana implicată într-un păcat grav a fost confruntată cu poruncile lui Dumnezeu din Scriptură, într-un cadru privat, dar acel om refuză să renunțe la păcat. După toate aparențele, el prețuiește păcatul mai mult decât Îl iubește pe Domnul Isus. Ar putea exista o excepție de la această regulă, pe care o vom vedea imediat.

Toți acești trei factori au fost implicați în prima experiență pe care am trăit-o în ce privește disciplina corectivă a bisericii. Persoana în cauză s-a întâlnit să fie un bun prieten și chiar partener. Totuși, nici eu și nici biserica nu fusesem conștienți de faptul că el era implicat într-un stil de viață cu păcate sexuale, cel puțin până în ziua când el mi s-a destăinuit, după un prânz. L-am întrebat imediat dacă știa ceea ce Biblia spune despre o astfel de viață, ca a lui. Totuși, el spunea că are pace cu Dumnezeu. L-am îndemnat imediat să se pocăiască. În

final, și alții au făcut același lucru. Răspunsul lui la toate îndemnurile noastre a fost același: „Dumnezeu nu mă mustră cu privire la asta”. După mai multe luni de astfel de discuții, biserica l-a îndepărtat oficial din părtășia ei. Păcatul lui era grav, îi lipsea pocăința și avea în mod clar o manifestare exterioară. El i-ar fi amăgit atât pe cei din interiorul bisericii, cât și pe cei din exterior cu privire la ce înseamnă să fii creștin. Biserica a alocat mai multe luni încercând să îl îndemne pe acest om să se pocăiască. L-am iubit. Ne-am dorit sincer ca el să se întoarcă de la păcatul lui și să cunoască faptul că Domnul Isus este mai de preț decât orice îi oferă această lume.

Totuși, ne-a fost clar de la un anumit moment că el n-avea nicio intenție de a se întoarce. Era împietrit. Atunci când i s-a oferit să aleagă între păcatul lui și Cuvântul lui Dumnezeu, el a ales păcatul. De aceea, biserica a trebuit să acționeze oficial.

CUM AR TREBUI SĂ PRACTICĂM DISCIPLINA?

Cum ar trebui să practice o biserică disciplina? Domnul Isus ne oferă o schiță de bază în Matei

18:15-17. El le spune ucenicilor Lui:

„Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și mustră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, l-ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș”.

Observați aici că ofensa începe între doi frați, iar răspunsul nu trece de aria respectivă decât dacă este necesar pentru a produce reconcilierea. Domnul Isus descrie procesul în patru etape.

Patru etape de bază

1. Dacă un păcat și o problemă cauzată de acesta pot fi rezolvate între doi oameni prin discuții între ei, atunci cazul este încheiat.

2. Dacă nu poate fi rezolvat astfel, atunci fratele împotriva căruia s-a păcătuit ar trebui să aducă doi sau trei martori, „pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori” (Matei 18:16). Isus preia această expresie din Deuteronom

19, care, în context, are rolul de a proteja oamenii împotriva acuzațiilor mincinoase. În fapt, Deuteronom cheamă la o „investigare detaliată” ori de câte ori există vreo îndoială cu privire la vreo infracțiune (Deut. 19:18). Eu înțeleg că Domnul Isus, la rândul Lui, vrea să spună că cei credincioși ar trebui să fie preocupați de adevăr și dreptate, dar că acest lucru necesită atenție. Cei doi sau trei martori trebuie să fie capabili să confirme că, într-adevăr, avem de-a face cu un păcat grav, exterior și că cel ce a păcătuit nu manifestă pocăință. Din fericire, implicarea altor oameni fie îl va determina pe păcătos să-și vină în fire, *fie* îl va ajuta pe cel rănit să vadă că n-ar trebui să se simtă atât de ofensat. Atât această etapă, cât și cea anterioară, ar putea să se petreacă de-a lungul mai multor întâlniri, lucru stabilit în funcție de prudența manifestată de părțile implicate.

3. Dacă intervenția celor doi sau trei martori nu conduce la o soluție, partea ofensată este instruită apoi să aducă această cauză înaintea bisericii (Matei 18:17a). În congregația mea, acest lucru este făcut în general prin prezbiteri, întrucât Domnul le-

a dat prezbiterilor bisericii slujba de a supraveghea toate treburile acesteia (1 Tim. 5:17; Evrei 13:17; 1 Petru 5:2). Prezbiterii bisericii anunță de regulă numele acelei persoane care este învinuită de păcat exterior, grav și față de care nu există pocăință. Aceștia fac o descriere scurtă a păcatului, o descriere formulată așa încât să nu-i facă pe alții să se poticnească sau să nu aducă vreo ofensă nedorită membrilor familiei. Apoi, de regulă, îi vor acorda adunării minimum două luni pentru a-l căuta pe păcătos și a-l chema la pocăință.

4. Etapa finală a disciplinei bisericii constituie excluderea din părtășie sau din calitatea de membru al bisericii, lucru care, în esență, înseamnă excluderea de la Masa Domnului: „Dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș” (Matei 18:17b). Acest om trebuie tratat asemenea unui necredincios, un om care nu face parte din poporul legământului lui Dumnezeu, cineva care nu este părtăș legământului lui Hristos și simbolului acestuia, chiar dacă probabil că acea persoană va fi încurajată să continue să participe la serviciile bisericii, după cum puteți vedea în discuția de

mai jos. Congregația noastră apelează la această acțiune odată ce au expirat cele două luni și persoana a refuzat să renunțe la păcat. Evident, două luni este o cifră pur arbitrară. Această perioadă este doar un interval de timp care corespunde cu frecvența adunărilor generale regulate ale bisericii noastre. În orice situație, biserica ar putea considera necesar fie să grăbească procesul excomunicării, după caz, fie să îl încetinească.

De ce să încetinești sau să accelerezi procesul de disciplinare?

Uneori, procesul de disciplină ar trebui să se desfășoare lent. De exemplu, poate fi cazul unui păcătos care arată cel puțin ceva interes în a lupta împotriva păcatului lui. Nu doar natura păcatului trebuie luată în considerare, ci și natura păcătosului. Ca să exprim acest lucru mai direct, diferiți păcătoși necesită strategii diferite. Așa cum ne învață Pavel, „să îi muștrați pe cei ce trăiesc în neorânduială; să îi îmbărbătați pe cei deznădăjduiți; să îi sprijiniți pe cei slabi, să fiți răbdători cu toți” (1 Tes 5:14). Uneori, poate să nu fie evident imediat că oamenii sunt indiferenți sau nepăsători față de păcatul lor, sau pur

și simplu sunt niște oameni slabi.

Îmi amintesc că lucram cu un frate implicat într-un soi de dependență și, pentru o vreme, nu eram sigur dacă nu cumva el își aducea pur și simplu scuze pentru căderile sale morale, sau dacă sufletul lui era doar slab și malformat de ani îndelungi de păcat, lucru care făcea ca oprirea lui din practicarea păcatului să fie mult mai dificilă. Răspunsul față de acest fel de întrebări ar trebui să afecteze viteza cu care se desfășoară procesul de disciplină.

Alteori, procesul de disciplinare trebuie accelerat, lucru care poate însemna că se poate trece peste una sau două dintre etapele descrise de către Domnul Isus în Matei 18. Există două cazuri biblice clare în favoarea accelerării procesului de disciplină, și anume: (i) dezbinarea în biserică și (ii) lucrurile scandaloase din punct de vedere public, cum ar fi păcatul care Îl reprezintă greșit pe Hristos în comunitatea de dincolo de biserică. În ceea ce privește prima categorie, Pavel spune: „După întâia și a doua mustrare, depărtează-te de cel ce aduce dezbinări” (Tit 3:10). Nu este cu totul clar

la ce fel de proces se gândea Pavel aici. Totuși, cuvintele lui sugerează că biserica ar fi trebuit să răspundă rapid și decisiv în fața celor ce provocau dezbinări, pentru ca astfel să protejeze trupul.

Un proces și mai rapid este prezentat în 1 Corinteni 5, în care Pavel cheamă biserica la îndepărtarea imediată a celui individ care era cunoscut pentru implicarea într-un păcat scandalos din punct de vedere public, un păcat pe care chiar și comunitatea necreștină îl dezaproba. În fapt, Pavel nici măcar nu-i mai spune bisericii să-l avertizeze pe acel om pentru ca el să poată fi adus la pocăință. El le spune pur și simplu „ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei” (v. 5a).

De ce să trecem peste chestiunea pocăinței și să nu-i dăm omului o a doua șansă? Aici nu se pune problema ca Pavel să nu fi fost interesat de pocăință sau de a doua șansă. Dimpotrivă, el îi spune bisericii să-l îndepărteze pe acel om, așa încât „duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus” (v. 5b). Evident, Pavel se arată deschis față de eventualitatea ca, în final, acel om să se întoarcă în biserică, dacă se va dovedi cu adevărat pocăit (v. 2 Cor.

2:5-8). Dar esența este că păcatul lui este cunoscut public, iar acest lucru constituie o afirmație publică despre Hristos. De aceea, biserica trebuie să răspundă înaintea lumii cu o afirmație la fel de publică: „Așa ceva este inacceptabil! Creștinii nu fac asta!”

Spunând asta, merită să observăm în 1 Corintheni 5 că n-a existat nicio umbră de îndoială dacă omul acesta era implicat sau nu în păcat. Aceasta era o realitate incontestabilă. Totuși, dacă există cel mai mic semn de întrebare cu privire la realitatea păcatului, chiar dacă ar fi vorba despre un păcat scandalos, biserica ar trebui să facă o pauză suficient de lungă pentru a face o analiză detaliată, așa cum solicită Domnul Isus în Matei 18. De exemplu, o biserică n-ar trebui să-și dorească să disciplineze pe cineva pentru evaziune fiscală (un păcat scandalos, public), dacă acuzația se bazează pe zvonuri, pentru ca la câteva luni după aceea, tribunalele seculare să dea verdictul că acel om nu este acuzat de așa ceva, pentru că nu există suficiente dovezi.

Care sunt, așadar, cele două considerații care ar

putea determina o biserică să accelereze procesul de disciplină? Biserica ar putea considera înțelept să treacă mai repede la acest proces când (i) există o amenințare imediată la adresa unității trupului bisericii sau (ii) când există un păcat care ar putea aduce o daună deosebită Numelui lui Hristos în comunitate. Nu există nicio formulă precisă pentru a stabili când se trece linia de demarcație în acest sens, iar biserica ar face bine să aibă un grup de prezbiteri evlavioși care să primească slujba de a rezolva astfel de chestiuni dificile.

Participarea la serviciile bisericii și restaurarea

Membrii bisericii se întreabă adesea dacă o persoană care a fost exclusă din calitatea de membru și de la Cina Domnului ar putea să continue să se alăture întâlnirilor săptămânale ale bisericii. De asemenea, ei se mai întreabă cum ar trebui să interacționeze cu persoana disciplinată de-a lungul săptămânii. Noul Testament tratează această chestiune într-o mulțime de versete (1 Cor. 5:9, 11; 2 Tes. 3:6, 14-15; 2 Tim. 3:5; Tit 3:10; 2 Ioan 10), iar diferite circumstanțe specifice pot să conducă la răs-

punsuri diferite. Totuși, învățătura pe care prezbiterii bisericii o dau în congregația mea ajunge în general la una din următoarele două concluzii:

- Cu excepția situațiilor în care prezența părții constituie reprezintă o amenințare fizică la adresa congregației, biserica ar trebui să fie deschisă la a primi acea persoană ca să participe la serviciile săptămânale ale bisericii. Nu există vreun loc mai bun pentru acea persoană decât să vină și să stea sub predicarea Cuvântului lui Dumnezeu.
- Chiar dacă membrii familiei celui disciplinat ar trebui în mod cert să continue să-și împlinească obligațiile biblice ale vieții de familie (ex. Efes. 6:1-3; 1 Tim. 5:8; 1 Petru 3:1-2), relațiile dintre membrii bisericii și cel disciplinat ar trebui să fie marcate de o schimbare evidentă. Interacțiunile n-ar trebui să fie caracterizate de banalitate sau prietenie, ci să fie conversații deliberate pe tema pocăinței.

Restaurarea în părtășia bisericii are loc atunci când există semnele adevăratei pocăințe. Felul în

care trebuie să se manifeste adevărata pocăință depinde de natura păcatului. Uneori, pocăința este o chestiune de alb și negru, ca în cazul unui bărbat care și-a abandonat soția. Pentru el, pocăința înseamnă pur și simplu să se întoarcă la ea. Alteori, pocăința nu înseamnă să învingă complet și final un păcat, ci demonstrarea unei străduințe noi în lupta împotriva păcatului, ca în cazul unei persoane prinsă într-o adicție.

În mod clar, chestiunea pocăinței adevărate este una dificilă, care necesită multă înțelepciune. Prudența trebuie echilibrată de compasiune. Uneori trebuie să treacă timp pentru ca pocăința să poată fi demonstrată prin roadele ei, și totuși nu prea mult timp (v. 2 Cor. 2:5-8). Odată ce o biserică decide să restaureze o persoană, care s-a pocăit, în părtășia bisericii și la Cina Domnului, n-ar trebui să se mai discute de vreo perioadă de probă sau de vreo calitate de membru dintr-o categorie inferioară. Mai degrabă biserica ar trebui să își pronunțe public iertarea (Ioan 20:23), să-și afirme dragostea pentru cel ce s-a pocăit (2 Cor. 2:8) și să celebreze acest lucru (Luca 15:24).

DE CE AR TREBUI SĂ PRACTICĂM DISCIPLINA?

Atunci când o biserică începe să ia în considerare practicarea disciplinei, foarte adesea se va vedea confruntată cu situații din viața reală care sunt complexe și care nu au vreun corespondent în Scriptură de tip „studiu de caz”, care să o ajute să treacă propriul caz prin sitele exemplului biblic și a diferitelor circumstanțe. Nu întotdeauna va fi clar dacă este necesară disciplina formală a bisericii, cât timp ar trebui să fie alocat procesului de disciplină, ori dacă partea vinovată a manifestat cu adevărat pocăința sau nu, și așa mai departe.

Atunci când congregația și liderii ei trec prin aceste situații complexe, trebuie să-și aducă aminte că biserica este chemată, mai presus de orice, să ocrotească, prin viața ei, Numele și slava lui Hristos. În esență, disciplina bisericii are de-a face cu reputația lui Hristos și cu continuitatea bisericii de a afirma mărturia verbală de credință a cuiva, persoană care, prin viața ei, Îl portretizează complet greșit pe Hristos. Păcatele și circumstanțele păcatului vor fi foarte diferite de la o situație la alta, dar

această singură întrebare trebuie să se afle întotdeauna pe primul loc în gândurile bisericilor noastre: „Cum vor reflecta dragostea sfântă a lui Hristos păcatul acestui om și răspunsul nostru față de el?”

La urma urmei, să-ți pese de reputația lui Hristos înseamnă să-ți pese de binele de *creștinilor*. Atunci când bisericile ratează să practice disciplina, ele încep să se asemene cu lumea. Ele sunt asemenea sării care și-a pierdut gustul, și care nu mai este bună decât să fie călcată în picioare (Matei 5:13). Ele nu mai sunt o mărturie înaintea unei lumi pierdute în întuneric.

De asemenea, să-ți pese de reputația lui Hristos înseamnă să-ți pese de *membrii bisericii*. Creștinii ar trebui să-și dorească să se asemene cu Domnul Isus, iar disciplina bisericii ajută la clarificarea aceste imagini a sfințeniei Lui. Membrii își reamintesc că trebuie să se preocupe tot mai mult de viețile lor, în vederea sfințirii, ori de câte ori are loc un act de disciplină oficială a bisericii. Congregaționalistul James însumează acest lucru foarte bine: „Avantajele disciplinei sunt evidente. Ea îi recâștigă pe cei alunecați

în lume, îi detectează pe ipocriți, răspândește o uimire salutară în biserică, adaugă o încurajare în plus în vederea vegherii și a rugăciunii, dovedește dincolo de orice îndoială realitatea și consecințele fragilității omenești și, peste toate acestea, mărturisește public opoziția ei față de nelegiuire”.²

În final, să-ți pese de reputația lui Hristos înseamnă să-ți pese de acea *persoană* care este prinsă în păcat. În 1 Corinteni 5, Pavel știa că cea mai iubitoare modalitate de acțiune era aceea de a-l exclude pe păcătos din congregație „ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus” (1 Cor. 5:5).

De ce ar trebui să practice o biserică disciplina? Spre binele aceluia individ, spre binele de creștinilor, spre binele bisericii și spre slava lui Hristos.³

Atunci când păstrăm clare în mințile noastre aceste obiective de bază, vom fi ajutați, ca biserici și prezbiteri, să trecem de la un caz dificil la altul, știind că înțelepciunea și dragostea lui Dumnezeu vor prevala chiar și atunci când înțelepciunea și

² James, *Christian Fellowship*, 53.

³ v. Mark Dever, *Nine Marks of a Healthy Church* (Crossway, 2004), 174-78.

dragostea noastră vor eșua.

CAPITOLUL 15.

UN GHID PAS CU PAS AL DISCIPLINEI BISERICII

Geoff Chang

Disciplina bisericii are rost când înțelegi ce este biserica. Dacă biserica este o clădire, atunci disciplina ar putea să se refere la o gestiune mai bună a clădirii. Dacă biserica ar fi o instituție, atunci disciplina ei ar putea însemna restructurarea organizației. Dacă biserica ar fi pur și simplu un spectacol săptămânal, atunci disciplina putea implica o mai bună planificare a aceluia eveniment.

Chiar dacă aceste lucruri pot să-și facă loc în viața bisericii într-o proporție sau alta, Biblia ne arată clar că biserica este, în esența ei, un popor, o congregație marcată prin dedicarea membrilor ei față de Hristos și unul față de altul. De aceea, când vorbim despre disciplina bisericii, aceasta implică grija spirituală față de *oameni*. Ea este procesul prin care membrii bisericii se păzesc unul pe celălalt de amăgirea păcatului și promovează astfel adevărul Evangheliei.

Disciplina bisericii are loc în mare parte informal, atunci când creștinii își spun reciproc adevărul în dragoste și când se îndreaptă reciproc către Evanghelie. Cu toate acestea, în această lume decăzută vor exista momente când disciplina informală nu va fi suficientă. Vor exista momente când cei care aparțin bisericii refuză să se pocăiască și când vor continua pe calea păcatului. Acestea sunt situațiile pentru care Isus Hristos ne-a oferit învățătură cu privire la disciplina bisericii:

„Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și mustră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș” (Matei 18:15-17)

Fiecare etapă a acestui proces constituie o modalitate de exprimare a domniei iubitoare și înțelepte a lui Hristos asupra Bisericii Sale, motiv pentru care fiecare etapă trebuie parcursă cu grijă și atenție.

ETAPA 1: POARTĂ O CONVERSAȚIE PRIVATĂ.

Totul începe cu o confruntare privată (Matei 18:15). Așa cum am menționat mai devreme, această confruntare are loc de regulă în viața normală a bisericii, în contexte variate.

Membrul care cunoaște de existența unui păcat săvârșit de un frate sau soră, față de care nu există pocăință, merge înaintea aceluia care a păcătuit și, cu dragoste și grijă, îl cheamă la pocăință. Isus le poruncește ucenicilor Lui ca, în loc să alimenteze bârfa și dezbinarea, să își vorbească mai înainte în privat, „între tine și el singur”.

În harul lui Dumnezeu, foarte adesea acesta este mijlocul prin care Dumnezeu lucrează pocăința în mijlocul poporului Său.

Dar ce se întâmplă dacă cel confruntat inițial respinge mustrarea? Ce ar trebui să se întâmple dacă trecem dincolo de această informare?

Detaliile vor fi diferite de la o biserică la alta și de la o circumstanță la alta, dar iată mai jos 5 etape care ar trebui parcurse de către liderii bisericii în procesul disciplinei.

ETAPA 2: IA ALĂTURI DE TINE UNUL SAU DOI MARTORI (MATEI 18:16).

Următoarea etapă lărgeste cercul celor implicați, chiar dacă nu implică biserica în întregimea ei. Isus Își învață membrii bisericii să ia unul sau doi martori alături de ei pentru a-l confrunta pe cel prins în păcat. Dacă prezbiterii au fost deja informați, ar putea fi potrivit ca unul dintre prezbiteri să meargă alături de acel membru al bisericii, cel care formulează acuzația. Merită de asemenea să se ia în considerare situația când ar putea exista un alt membru al bisericii – poate un prieten, o persoană de încredere – care are mai multă putere de influență în viața celui ce trebuie confruntat. Ideal ar fi ca acest pas să aibă loc în cadrul unei întâlniri personale, dar în anumite situații poate fi suficientă o conversație telefonică, un mesaj transmis pe e-mail sau printr-un alt fel de corespondență scrisă.

Cei care sunt implicați în această etapă ar trebui să evalueze răspunsul celui prins în păcat și să stabilească dacă există dovezi ale pocăinței autentice, de durată. Evident, scopul nu este perfecțiunea, ci mai degrabă să constatăm că avem de-a face cu o

inimă zdrobită din cauza păcatului și care se alipește de Hristos, lucru dovedit prin smerenie și printr-o dorință de a asculta de sfatul înțelept al fraților. În multe cazuri, această etapă poate să dureze câteva săptămâni sau chiar luni de zile. Adesea, în această etapă, Dumnezeu aduce pocăința și reconcilierea. Totuși, în anumite cazuri, va deveni evident pentru cei implicați că nu există pocăință autentică și, în ascultare față de porunca și învățăturile lui Hristos, biserica trebuie să treacă la etapa următoare.

ETAPA 3: IMPLICĂ LIDERII SAU PREZBITERII, INFORMÂNDU-I DESPRE SITUAȚIE.

Undeva în jurul etapei a doua, poate mai înainte, poate după, creștinul ar trebui să ia în considerare implicarea câtorva prezbiteri sau a altor lideri ai bisericii, cum ar fi un lider de grup mic. Acest lucru poate începe printr-o conversație dar, în esență, trebuie ca prezbiterii să aibă o modalitate oficială de a fi informați cu privire la acuzațiile care se aduc față de cel ce se pretinde că a păcătuit. De exemplu, prezbiterii pot solicita ca acuzațiile să fie

făcute în scris sau pot invita persoana care formulează acuzațiile să se întâlnească cu unul sau doi dintre ei. În Matei 18 nu se vorbește despre implicarea prezbiterilor, dar El le-a dat acestora responsabilitate asupra bisericii în alte pasaje, așa că pare logic ca prezbiterii să fie implicați la un moment dat în procesul de disciplină a bisericii. În situații mai dificile, prezbiterii vor fi implicați mai degrabă de timpuriu în procesul de disciplinare.

În acest sens, liderii bisericii au responsabilitatea de a analiza natura acuzațiilor aduse. Este păcatul concret și suficient de grav pentru a implica următoarele etape ale disciplinei bisericii? Există circumstanțe atenuante care trebuie cunoscute? Există membri ai bisericii care ar putea să îi vorbească cu mai mare eficiență celui care este prins în păcat? Cum să ne îngrijim de cei care au suferit de pe urma păcatului?

Liderii bisericii trebuie să se gândească la aceste lucruri și la alte aspecte importante și, după rugăciune, trebuie să îi păstorească pe cei implicați parcurgând următoarele etape.

ETAPA 4: ACORDAȚI ATENȚIE ADECVATĂ CELUI CARE ESTE PRINS ÎN PĂCAT.

Înainte ca problema să ajungă înaintea bisericii, prezbiterii vor dori să discute oficial cu cel acuzat despre păcatul lui. Acest lucru este deosebit de important mai ales în cazurile în care nu a existat un contact cu prezbiterii, ca în acelea când comunicarea a fost refuzată și majoritatea informației ajunsă la prezbiteri este din surse secundare. Obiectivul acestui contact este de a explica acuzațiile și ca prezbiterii să-și exprime dragostea și preocuparea pentru cel ce pare să fie împietrit în păcat. Dacă persoana rămâne în nepocăință, atunci este necesar ca ea să fie notificată despre momentul când situația va fi adusă înaintea congregației. Având în vedere nevoia de claritate și precizie în comunicare, este recomandabil ca primul contact să ia forma unei comunicări scrise, urmat de un apel telefonic sau de o întâlnire în persoană.

Dacă niciunul dintre prezbiteri nu s-a întâlnit cu persoana ce trebuie confruntată, ar trebui să arate clar că doresc să aibă această șansă ca să îi audă părerea și explicațiile. Dacă întâlnirea cu toți prezbiterii

poate părea intimidantă, aceștia pot să se ofere să participe într-un grup mai mic. Obiectivul acestei etape este acela de a-i oferi acelui membru șansa de a se întâlni personal cu liderii pentru a se asigura că toți înțeleg foarte bine situația.

După această etapă, este clar că nu mai există nici o umbră de îndoială și, dacă încă nu există pocăință, atunci prezbiterii ar trebui să treacă la etapa următoare.

ETAPA 5: SPUNEȚI-L BISERICII (MATEI 18:17).

În acest moment, Domnul Isus îi poruncește persoanei care a observat inițial păcatul să „îl spună bisericii”. Chiar dacă termenul „*biserică*” a fost interpretat în multe feluri, Isus pare să înțeleagă aici biserica ca o adunare de ucenici în Numele Lui (Matei 18:20, v. 1 Cor. 5:4). Biserica este o congregație. În cadrul acestei etape, prezbiterii îi vor comunica adunării ce anume se întâmplă.

Având în vedere natura sensibilă a problemei, pare logic ca prezbiterii să prezinte această situație cu ocazia unei adunări generale a membrilor, nu în

decursul unui program normal de slujire. Ei trebuie să se gândească atent ce și cum să comunice în legătură cu situația respectivă. Ei vor dori să comunice informații suficiente, așa încât congregația să înțeleagă ce s-a întâmplat și să conștientizeze nevoia disciplinei. Totuși, ei nu ar trebui să transmită atât de multe informații încât să facă pocăința mai dificilă din cauza transmiterii în public a acelor informații, din cauza rușinii experimentate de membrii familiei sau pentru a nu face ca oile mai slabe să se poticnească.

Având în vedere nevoia de grijă și precizie, în general este înțelept ca prezbiterii să pregătească o scrisoare care să fie citită înaintea congregației la acea adunare generală, mai degrabă decât să explice situația pe moment, pentru a nu risca să intre în prea multe detalii sau să ofere prea puține. În anumite cazuri, prezbiterii ar putea să dorească să-l implice pe membrul care a adus inițial acuzațiile, așa încât acesta să alcătuiască acea scrisoare. După ce prezbiterii citesc scrisoarea, aceștia ar trebui să permită ridicarea de întrebări din partea congregației, și să se ofere să participe în discuții private, dacă

există solicitări pentru mai multe informații. În cazurile mai dificile, prezbiterii ar putea lua în considerare organizarea unei întâlniri în cadrul căreia cei care au întrebări sau nelămuriri să poată să le discute.

După ce a fost informată cu privire la situație, congregația ar trebui să fie chemată să se roage. Membrii care au o relație personală cu cel care a fost prins în păcat ar trebui să fie încurajați să se apropie de acesta, rugându-se în prealabil. Prezbiterii îi vor oferi suficient timp congregației pentru a participa în procesul de confruntare.

Această perioadă poate să dureze până la următoarea adunare generală, dar poate fi prelungită, după caz. Cu toate acestea, în anumite situații, biserica poate fi nevoită să acționeze mai rapid, poate chiar pe loc, dacă se consideră convinsă în ce privește lista de pocăință din partea celui confruntat (1 Cor. 5:1-5).

ETAPA 6: EXCLUDEȚI-L PE CEL NEPOCĂIT DINTRE MEMBRII BISERICII (MATEI 18:17).

După ce au fost parcurse toate etapele anterioare, dacă persoana respectivă continuă împietrită

în nepocăință, refuzând să asculte până și de biserică, atunci prezbiterii ar trebui să anunțe congregația cu privire la situație, și să vină oficial înaintea acesteia cu propunerea de excludere a acelei persoane din calitatea de membru al bisericii. Dacă votul trece, biserica trebuie să înțeleagă că ea nu mai poate să confirme pretenția de credință a acelei persoane. Membrii bisericii nu trebuie să o mai trateze ca pe o persoană care aparține bisericii, ci ca pe una care aparține lumii, ca pe un „păgân sau vameș”.

După îndepărtarea acelei persoane din calitatea de membru, prezbiterii trebuie să învețe congregația cum să interacționeze cu acel individ. Fiind o persoană sub disciplină, obiectivul nu este să elimine complet orice fel de relație cu acea persoană. Dimpotrivă, membrii ar trebui să îl trateze asemenea cuiva care are nevoie de Evanghelie, dar care este amăgit. În acest sens, interacțiunile sunt mult mai complexe decât în cazul relațiilor cu prietenii necredincioși, care știu că sunt necreștini. Orice interacțiune ar trebui să cheme acea persoană la pocăință și să-i reamintească de nădejdea Evangheliei. Membrii ar trebui să îl încurajeze să participe la

slujbele bisericii și să stea sub predicarea Cuvântului. Totuși, ei trebuie să evite în același timp să îl trateze ca și cum nimic n-ar fi schimbat.

După adunarea generală a bisericii, prezbiterii trebuie să îi trimită o comunicare scrisă acelei persoane, informând-o de actul disciplinei și exprimându-și dragostea față de ea și dorința ca acea persoană să manifeste pocăință așa încât să fie restaurată. De asemenea, trebuie să continue să discute cu congregația în diferite circumstanțe, precum școala duminicală, grupurile mici de studiu etc., pentru a vedea dacă există vreo întrebare nesoluționată sau vreo preocupare față de acel caz. Disciplina bisericii poate fi un eveniment destul de dificil în viața unei biserici, și totuși ea poate fi folosită în același timp de Dumnezeu pentru a produce maturitate spirituală și creștere. Prezbiterii ar trebui să păstorească biserica în mod înțelept atât pe parcursul procesului de disciplină, cât și după acesta.

CONCLUZIE

Disciplina bisericii ar fi un lucru ușor dacă biserica n-ar fi formată din oameni. Totuși, Isus nu a

venit în această lume pentru clădiri, instituții sau evenimente. Isus a venit pentru a crea un popor pentru Sine, un popor format din păcătoși ca mine și ca tine.

Tocmai această realitate este ceea ce face ca disciplina bisericii să fie un dar minunat al lui Dumnezeu. Biserica este o adunare a celor care au primit nădejdea mântuirii lui Hristos prin pocăința și credința în El, și care se ajută reciproc perseverând în acea nădejde. Ignorarea disciplinei bisericii înseamnă să ratăm să ne iubim unul pe altul în acel fel. Așadar, atunci când ne străduim să ascultăm de învățăturile lui Hristos care țintesc la curăția bisericii, noi ne alipim de nădejdea Evangheliei pentru noi înșine și pentru cei din jurul nostru.

PARTEA A ȘASEA

UCENICIZAREA

CE ESTE UCENICIZAREA?

Viața creștină este o viață de creștere în evlavie (2 Petru 1:7-10). Creșterea vine nu doar prin învățare, ci și prin imitare (1 Cor. 4:16; 11:1). Prin urmare, bisericile ar trebui să-și îndemne membrii să crească în sfințenie și să se ajute unii pe alții să facă același lucru.

UNDE SE GĂSEȘTE ÎN BIBLIE?

Petru și-a îndemnat cititorii să crească în har și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos (2 Petru 3:18)

Pavel i-a îndemnat pe efeseni să crească spunându-și unii altora adevărul în dragoste (Efes, 4:15).

Multe pasaje din Scriptură ne învață să îi imităm pe liderii evlavioși (1 Cor. 11:1; Fil. 4:9; Evrei 13:7).

Ideea este că, așa cum ne învață Scriptura, toți creștinii ar trebui să crească în Hristos, să imite alți

creștini evlavioși și să-i încurajeze pe alții în creșterea lor în asemănarea lui Hristos.

DE CE ESTE IMPORTANTĂ?

Promovarea ucenicizării și a creșterii biblice este importantă deoarece niciunul dintre noi nu este un produs finit. Toți creștinii vor lupta până la moarte împotriva păcatului, și toți avem nevoie de ajutor în această luptă. Mai mult, bisericile care promovează o cultură a ucenicizării creștină își întăresc mărturia aducând înaintea lumii o imagine Evangheliei în acțiune.

CAPITOLUL 16.

PREZBITERII, PRINCIPALII FĂCĂTORI DE UCENICI AI BISERICII

Jeramie Rinne

Ești prezbiter în biserica ta? Atunci ar trebui să fii unul dintre principalii făcători de ucenici din biserică. Știai că acesta este un element cheie al fișei de post a prezbiterului, nu-i așa?

Dă-mi voie să aduc și argumentele pentru a fi mai clar. Dacă ar trebui să aleg o imagine care să explice cel mai bine responsabilitatea unui prezbiter în biserica locală, alegerea n-ar fi deloc surprinzătoare. Noul Testament îi portretizează predominant pe prezbiteri ca fiind păstori. Atât Pavel cât și Petru i-au îndemnat pe prezbiteri să păstorească turmele lor (F.A. 20:28-31; 1 Petru 5:1-4). Autorul Epistolei către Evrei îi cheamă pe credincioși să se supună liderilor lor, care „veghează” asupra lor „ca unii care au să dea socoteală” (Evrei 13:17). Petru

spune că prezbiterii slujesc ca asistenți ai Marelui Păstor (1 Petru 5:4). Multe dintre îndatoririle unui prezbiter, inclusiv predicarea Cuvântului, păzirea bisericii împotriva ereziilor, trăirea unei vieți model de sfințenie, căutarea credincioșilor rătăciți, supravegherea lucrărilor bisericii și rugăciunea pentru membri – toate acestea pot fi însumate prin simpla imagine a unui păstor care îngrijește de turma lui.

Dar care este obiectivul păstoririi?

Prezbiterii îi păstoresc pe membrii bisericii pentru a-i ajuta pe aceștia să *crească* în Hristos. Prezbiterii Se îngrijesc de turmă așa încât credincioșii se dezvoltă de la pruncia spirituală la o asemănare matură cu Hristos. Aceștia se străduiesc cu nădejdea că oile vor trece dincolo de acea pruncie creștină, concentrată pe propriile persoane, ajungând la starea de adult, slujindu-L pe Hristos și conducându-i pe alții la El.

Pavel a identificat maturitatea creștină ca fiind motivul pentru care Isus i-a dăruit bisericii o gamă variată de lideri, inclusiv păstori:

„Și El i-a dat pe unii... păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efes. 4:11-13).

Când prezbiterii se achită bine de responsabilitățile lor, credincioșii nu vor mai fi bebeluși, ci dimpotrivă, ei vor „crește în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” (v. 14-15). Prezbiterii ar trebui să spună alături de Pavel: „Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus” (Col. 1:28).

Cu alte cuvinte, păstorirea are ca obiectiv maturizarea ucenicilor. Ce anume este ucenicizarea, dacă nu să-i ajutăm pe oameni să progreseze către maturitatea în Hristos?

Așadar, ca păstori ai bisericii, prezbiterii trebuie să deschidă calea și să stabilească ritmul lucrării de ucenicizare. Toți credincioșii sunt chemați la lucrarea de

a face ucenici, dar prezbiterii poartă responsabilitatea generală a acestei lucrări a congregației.

Când prezbiterii vor înțelege obiectivul păstoririi ca fiind ucenicizarea și maturizarea credincioșilor, acest lucru va transforma lucrarea. Gândiți-vă la felul în care obiectivul maturizării ucenicilor ar putea să afecteze cinci aspecte comune ale lucrării pastorale a prezbiterilor.

MATURIZAREA UCENICILOR PRIN ÎNVĂȚARE

Prezbiterii trebuie să fie în măsură să predice Biblia (1 Tim. 3:2, 5:17; Tit 1:9). Păstorii lui Dumnezeu hrănesc turma lui Dumnezeu folosindu-se de Cuvântul lui Dumnezeu. Care ar fi scopul hrănirii turmelor, dacă nu să le creștem și să le maturizăm?

Când un prezbiter își deschide Biblia pentru a aduce învățătură înaintea a 50 de oameni la o slujbă de duminică seara, în fața a 20 de oameni la un studiu biblic de casă, sau alături de un alt frate la o cafea, el ar trebui nu doar să se concentreze pe interpretarea corectă a Bibliei, chiar dacă acest lucru este critic. Mai mult, el trebuie să își ridice ochii

din Biblia lui pentru a vedea oameni în diferitele lor stadii de ucenicie, apoi să facă legăturile între adevărurile biblice și inimile celor din congregație, relațiile dintre aceștia, felul lor de a vorbi și chiar finanțele lor. El ar trebui să se străduiască să facă aplicații ale textului în modalități în care să îi maturizeze pe ucenicii lui Hristos.

MATURIZAREA UCENICILOR PRIN GRIJA PASTORALĂ

Care este esența acelei vizite a unui prezbiter la spital? Sau de ce își petrece el o seară alături de acel cuplu devastat de infertilitate ori are un mic dejun alături de un bătrân care și-a pierdut recent soția cu care fusese căsătorit de 50 de ani? Cu siguranță că se află acolo pentru a încuraja și mângâia acei membri ai bisericii loviți de suferințe. Totuși, mai mult decât atât, el trebuie să existe acolo și pentru a încuraja creșterea spirituală.

Așadar, în loc să pună întrebarea, „Cum te mai simți?” sau „Există vreun lucru prin care biserica să poată veni în ajutorul tău?”, un prezbiter care are în vedere ucenicizarea va pune cu tact întrebări

precum: „Ce crezi că lucrează Dumnezeu în viața ta prin această experiență dificilă?” și „Ți-a arătat Dumnezeu ceva despre El în mijlocul suferinței tale?” El nu doar se va ruga pentru vindecare și mângâiere, ci și pentru lucrarea aceea sfînșitoare, de rafinare, făcută de Dumnezeu.

Suferința este probabil una dintre cele mai ascuțite instrumente ale lui Dumnezeu prin care ne modelează după chipul lui Hristos. Prezbiterii pot să încurajeze creșterea spirituală pur și simplu prin a le reaminti fraților și surorilor de faptul că suferința lor are un scop divin.

MATURIZAREA UCENICILOR PRIN OSPITALITATE

Pavel spune de două ori că prezbiterii trebuie să fie primitori de oaspeți (1 Tim. 3:2, Tit 1:8). Hai-deți să vedem această responsabilitate a prezbiterilor prin lentilele ucenicizării. Când facem asta, descoperim că ospitalitatea are de-a face cu mai mult decât că prezbiterii sunt niște oameni prietenoși. Ospitalitatea are de-a face și cu faptul că prezbiterii fac ucenici fiind ei înșiși exemple.

Ospitalitatea unui prezbiter îi face pe alții capabili să îl vadă pe acel prezbiter aproape, acționând în habitatul lui natural. Ei îl văd cum se poartă cu soția lui, cum își modelează copiii și cum își pune la lucru credința în viața reală. Ospitalitatea facilitează lucrarea prezbiterului de a fi un model de maturitate (1 Petru 5:3). Ea le permite oamenilor să pătrundă în viața lui, așa încât el să le poată spune: „Urmați-mă pe mine, fraților” (Fil. 3:17).

MATURIZAREA UCENICILOR PRIN A TRĂI VIEȚI APROPIATE

Ospitalitatea este doar începutul. A fi model în maturitate înseamnă mai mult decât să luăm masa împreună. Prezbiterii trebuie să-și deschidă viețile față de membrii bisericii.

La fel cum păstorii eficienți trebuie să se afle în mijlocul oilor, tot așa și liderii eficienți vor trăi o viață alături de membrii bisericii. Membrii au nevoie să vadă comportamentul prezbiterilor într-o varietate de circumstanțe, la muncă și în situații de recreație, în lucrare și în sărăcie, în succes și în încercare.

Acest lucru poate suna înfricoșător pentru oameni cu vieți opace și cu agenda încărcată. Totuși, a trăi o viață împreună, apropiată, nu înseamnă atât de mult să adaugi ceva calendarului tău pe cât înseamnă să-i inviți pe alții în lucrurile care deja se întâmplă. Așadar, dacă ești prezbiter, include-i pe membrii bisericii în pasiunile tale, fie că este vorba de golf, pescuit, vânătoare sau grădinărit. Încercați să mergeți împreună cu mașina la muncă. Dacă predai o lecție la școala duminicală de la biserică, adu cu tine un frate care să-ți fie ucenic.

Prezbiterii ar trebui să fie în măsură să spună ca și Pavel: „Astfel, în dragostea noastră fierbinte pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar și viața noastră, atât de scumpi ne ajunseserăți” (1 Tes. 2:8). În măsura în care prezbiterii își deschid viețile, membrii bisericii capătă crâmpoie ale maturității creștine la înaltă definiție.

MATURIZAREA UCENICILOR PRIN CONDUCERE

Haideți să mai luăm un exemplu: conducerea.

Prezbiterii conduc biserica locală la fel cum păstori conduc o turmă. Din acest motiv ei sunt denumiți „supraveghetori” (F.A. 20:28; 1 Tim. 3:1; Evrei 13:17).

Când un prezbiter înțelege obiectivul maturizării ucenicilor, el nu mai vede „conducerea” ca și cum s-a afla în capul unei mese luând decizii. El înțelege că această conducere se referă la a crește mai mulți lideri.

Păstorul care are ca obiectiv maturizarea turmei îi invită pe alții în viața lui pentru a lua parte la învățătură și pentru a împărți responsabilitatea cu ei (2 Tim. 2:2). El va fi model și va delega. O viziune a ucenicizării mută ținta și focalizarea conducerii prezbiterului de la politici și programe la pregătirea viitorilor păstori.

CARE ESTE ESENȚA MATURIZĂRII UCENICILOR?

De ce este atât de important ca prezbiterii să privească ucenicizarea și maturizarea ucenicilor ca fiind obiectivul lucrării lor de păstorie? Pentru că a face ucenici nu este în realitate obiectivul final.

Obiectivul final pentru prezbiteri și pentru biserică este să se bucure de Dumnezeu și să preamărească slava Lui. Atât prezbiterii cât și turma există pentru a reflecta imaginea și caracterul lui Isus Hristos.

De aceea, când prezbiterii păstoresc într-o modalitate în care cresc ucenici asemenea lui Hristos, ei continuă să lucreze la reflectarea tot mai mare a slavei lui Isus Hristos în această lume. A face ucenici tot mai maturi înseamnă că există mai mulți oameni care Îl prețuiesc pe Isus, care Îl imită pe Isus și care propovăduiesc vestea bună despre Isus. Păstorii care fac ucenici se străduiesc să-I aducă slavă Marelui Păstor.

CAPITOLUL 17.

UCENICIZAREA DUPĂ SCRIPTURI

Garrett Kell

Cele mai timpurii amintiri pe care le am sunt legate de partidele de pescuit pe care le făceam cu tatăl meu. El m-a învățat cum să pun momeala în cârlig, cum să arunc undița, și cum să aduc la mal un pește fără să mă muște de mână. Totuși, pescuitul nu a fost tot ceea ce am învățat de la el. Am învățat multe despre tatăl meu. Am învățat cum mergea el, cum vorbea el, am învățat glumele lui, l-am văzut rugându-se, l-am văzut și am învățat de la el cum să vorbesc cu alții, și l-am văzut cum se gândea întotdeauna la mama mea pe drumul nostru către casă.

Mai mult decât să învăț lucruri despre pescuit de la el, am învățat de la tatăl meu ce înseamnă să fii bărbat.

Chiar și astăzi, lecțiile pe care le-am învățat de la tatăl meu îmi afectează viața și felul în care îi iubesc pe alții. Ceea ce s-a petrecut în vremea în care am

fost alături de tatăl meu a fost o formă de ucenicie. El conducea, iar eu îl urmaam.

Dar ce este ucenicizarea biblică? Dintre toate întrebările cu care creștinii trebuie să se confrunte, aceasta este una dintre cele mai importante. Faptul că suntem ucenici ai lui Isus ne conduce la esența a ceea ce suntem noi și a ceea ce ar trebui să facem cu viețile noastre.

În articolul de față voi susține că ucenicizarea – adică să-i ajutăm pe alții să-L urmeze pe Isus – decurge direct din realitatea că suntem ucenici ai lui Isus. Ucenicii sunt chemați să-L urmeze pe Hristos, iar a-L urma înseamnă să-i ajutăm pe alții să-L urmeze.

Ești tu oare un ucenic care face alți ucenici?

UCENICII ÎL URMEAZĂ PE ISUS

Când Îl întâlnim pe Isus pentru prima dată, întâlnim pe cineva care ne cheamă să venim la El și să murim (Marcu 8:34-35). Mai apoi, El ne cheamă să-L urmăm și să învățăm de la El (Matei 4:19, 11:29). Nu contează dacă suntem educați sau nu,

bogați sau săraci, tineri sau bătrâni, asiatici, africani sau americani. Singura cerință este să ne pocăim de răzvrătirea împotriva Creatorului nostru și să ne alipim de El prin credință (Marcu 1:15; 1 Tes. 1:9). Dacă facem aceasta, ni se promite iertarea păcatelor și împăcarea cu Dumnezeu (Col. 1:13-14; 2 Cor. 5:17-21). Isus ne cheamă să venim la El și să murim, pentru ca, în felul acesta, să putem trăi.

Cei care Îl urmează pe Isus prin credință sunt cunoscuți ca ucenici ai Lui. Unii sugerează că ucenicii sunt acei „super-creștini” care fac totul pentru Isus, în timp ce creștinii sunt doar „credincioșii normali”. Totuși, Scriptura nu susține în niciun fel această deosebire (vedeți, de ex. Matei 10:38, 16:24-28; Marcu 8:34; Luca 9:23, 57-62; Ioan 10:27, 12:25-26). Fie Îl urmăm pe Isus, fie nu. Nu există o cale de mijloc (Matei 12:30).

UCENICII ÎL IMITĂ ȘI ÎL REPLICĂ PE ISUS

În esența practicii de a-L urma pe Isus stă în chemarea Lui de a-L imita și de a-L replica. Ca ucenici, noi suntem chemați să imităm dragostea lui Isus

(Ioan 13:34), misiunea Lui (Matei 4:19), smerenia Lui (Filip. 2:5), slujirea Lui (Ioan 13:14), suferințele Lui (1 Petru 2:21) și ascultarea Lui de Tatăl (1 Ioan 2:3-6). Întrucât El este Învățătorul nostru, noi trebuie să învățăm de la El și să ne străduim, în puterea Duhului Sfânt, să devenim asemenea Lui (Luca 6:40). Această creștere în asemănare cu Hristos este o lucrare de o viață, fiind alimentată de așteptarea și nădejdea că, într-o zi, Îl vom vedea față în față (1 Ioan 3:2-3).

UCENICII ÎI AJUTĂ PE ALȚII SĂ ÎL URMEZE PE ISUS

Atunci când Îl urmăm pe Domnul, descoperim rapid că parte din imitarea Lui înseamnă replicarea. Faptul că avem o relație personală cu Domnul Isus este un lucru magnific, dar este incomplet dacă se limitează la noi. Parte din a fi un ucenic al Lui înseamnă să-i ajutăm intenționat pe alții să învețe lucruri de la El și să devină mai asemănători Lui. Este așa cum spunea un prieten: „Dacă nu-i ajuți pe alți oameni să Îl urmeze pe Isus, chiar nu știi ce vrei să spui atunci când pretinzi că Îl urmezi

tu însuși pe Isus”. A fi ucenicul Lui înseamnă să-i ajuți pe alții să-L urmeze.

A fi un ucenic care face alți ucenici se petrece în două modalități specifice. În primul rând, suntem chemați să evanghelizăm. Evanghelizarea înseamnă să le spunem oamenilor care nu-L urmează pe Isus ce înseamnă să-L urmeze. Noi facem acest lucru atunci când propovăduim și ilustrăm Evanghelia în jurul nostru și în alte popoare (Matei 28:19-20).

Nu trebuie să uităm niciodată că Dumnezeu ne-a așezat în familii, la locuri de muncă, în cercuri de prieteni și așa mai departe, așa încât să le propovăduim Evanghelia harului acelora care, separați de Hristos, nu pot ajunge decât în Iad. Trebuie să-i ajutăm pe oameni să învețe ce înseamnă să înceapă să-L urmeze pe Isus.

Cel de-al doilea aspect al ucenicizării înseamnă să-i ajutăm pe alți credincioși să crească în asemănare cu Hristos. Isus a lăsat ca Biserica Lui să fie un trup (1 Cor. 12), o Împărăție cu cetățeni și o familie în care membrii se zidesc reciproc spre plinătatea lui Hristos (Efes. 2:19; 4:13, 29). Suntem chemați să ne

învăţăm unii pe alţii lucruri despre Hristos (Rom. 15:14) şi să îi imităm pe alţii care Îl urmează pe Hristos (1 Cor. 4:16, 11:1; 2 Tes. 3:7, 9). Ca ucenici, noi suntem chemaţi să ne investim în mod intenţionat vieţile în a-i ajuta pe alţi ucenici, aşa încât ei înşişi să îşi investească vieţile în ajutorul altora (2 Tim. 2:1-2).

UCENICII CONSTRUIESC ÎN MOD INTENŢIONAT RELAŢII

Ucenicizarea nu are loc de la sine. Trebuie să manifestăm intenţia de a dezvolta relaţii profunde şi oneste, prin intermediul cărora să le facem mult bine spiritual celorlalţi creştini. Chiar dacă putem avea relaţii de ucenicizare în multe alte circumstanţe, cel mai natural loc ca ele să se dezvolte este în comunitatea bisericii locale. În biserică, creştinilor li se porunceşte să se întâlnească regulat, să se încurajeze reciproc să crească în asemănarea cu Hristos şi să se protejeze reciproc împotriva păcatului (Evrei 3:12-13; 10:24-25).

Relaţiile de ucenicizare care izvorăsc din acest fel de comunitate dedicată ar trebui să fie deopotrivă cu planificate şi spontane. Atunci când studiem viaţa

lui Isus, vedem că El Și-a învățat ucenicii în mod natural (Matei 5-7; Marcu 10:1), permițându-le să observe ascultarea Lui față de Dumnezeu în timp ce au petrecut timp împreună (Ioan 4:27; Luca 22:39-56).

În același fel, unele dintre relațiile noastre de ucenicizare ar trebui să fie planificate. Poate că există doi prieteni creștini care se hotărăsc să citească împreună un capitol din Evanghelia după Ioan, după care să îl discute la o cafea sau când merg împreună la sala de gimnastică. Poate că doi oameni de afaceri creștini citesc un capitol pe săptămână dintr-o carte creștină, apoi discută pe marginea lui în decursul plimbării lor prin parc, alături de copiii lor. Poate că două cupluri aranjează o întâlnire comună odată pe lună, și discută despre ceea ce Biblia spune despre căsnicie. Sau poate că o soră evlavioasă mai în vârstă invită o creștină necăsătorită acasă la ea într-o după-amiază, pentru a se ruga și pentru a studia o biografie creștină. Poate că o mamă petrece timp în parc cu alte mame, și face lucrul acesta săptămânal. Indiferent care ar fi formatul, parte din lucrarea noastră de ucenicizare

ar trebui să implice momente planificate pentru lectură, rugăciune, mărturisire, încurajare și provocare reciprocă în a deveni mai asemănători lui Hristos.

Dar ucenicizarea poate fi și spontană. Poate că prietenii pot să meargă la un film împreună, după care să mănânce o înghețată în timp ce compară mesajul aceluia film cu ceea ce spune Biblia. Poate că un tată și un fiu se așază împreună în cerdacul casei și se gândesc la slava lui Dumnezeu manifestată în apusul soarelui. Poate că inviți vizitatori ai bisericii la un prânz și îi întrebi cum au ajuns să Îl cunoască pe Domnul Isus.

Trebuie să fim întotdeauna intenționali, dar nu trebuie să fim totdeauna planificați. De fapt, Deuteronom 6 ne arată că ucenicizarea are loc „când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (v. 7). Fiecare moment ne oferă o oportunitate de a discuta despre cine este Dumnezeu și despre ceea ce El face. Întrucât noi Îl urmăm întotdeauna pe Domnul Isus, avem mereu la dispoziție oportunitatea de a-i ajuta pe alții să-L urmeze alături de noi.

UCENICII DEPIND DE HARUL LUI DUMNEZEU

Chiar dacă este adevărat că un ucenic al lui Isus trebuie să-i ajute pe alții să Îl urmeze, trebuie să ne amintim constant că, fără ajutorul și puterea harului lui Dumnezeu, nu putem face nimic (Ioan 15:5). Fie că ești păstor, instalator, polițist sau mamă care își educă acasă copiii, nu ai scăpat niciodată de dependența ta de harul lui Dumnezeu.

Atunci când Îl urmăm pe Hristos și îi ajutăm pe alții să Îl urmeze, rămânem conștienți de faptul că avem nevoie permanentă de har. Noi păcătuim și eșuăm. Ne luptăm adesea cu tot felul de piedici. Totuși, din fericire, harul lui Dumnezeu este revărsat din abundență peste copiii Lui. Aceasta este o veste bună atunci când căutăm să-L urmăm pe Isus împreună și să fim transformați zilnic mai mult după chipul Său glorios (2 Cor. 3:18). Fie ca noi să Îl urmăm cu credincioșie pe Hristos și să-i ajutăm pe alții să facă același lucru, până când Îi vom vedea fața. Vino curând, Doamne Isuse!

PARTEA A ȘAPTEA
CONDUCEREA BISERICII

CE ESTE CONDUCEREA BISERICII?

Conform Scripturii, există două slujiri în biserică: prezbiterii și diaconii. Prezbiterii trebuie să fie bărbați evlavioși, calificați, care slujesc ca învățători și păstori ai bisericii. Pe de altă parte, diaconii sunt slujitori ai bisericii, concentrându-se pe nevoile practice ale membrilor și pe unitatea întregului trup.

UNDE SE GĂSEȘTE ÎN BIBLIE?

Pavel prezintă cerințele calificative pentru prezbiteri în 1 Timotei 3:1-7 și 1:5-9.

Dumnezeu le dăruiește bisericilor prezbiteri cu următoarele scopuri:

- pentru a hrăni oile lui Dumnezeu prin Cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 21:15-17),
- pentru a călăuzi oile (1 Tim. 4:16; 1 Petru 5:3, Evrei 13:7),
- pentru a proteja oile de atacatori (F.A.

20:27-29; 2 Tim. 4:3-4; 1:9),

- pentru a se proteja atât pe ei înșiși, cât și biserica, prin înțelepciunea pluralității lor (Prov. 11:14; 24:6).

Când epistolele îi menționează pe prezbiteri, ei îi prezintă ca un grup sau o pluralitate (F.A. 14:23, F.A. 20:17, 1 Tim. 4:14, 5:17; Iacov 5:14).

Calificările pentru diaconi se găsesc în 1 Timotei 3:8-13.

Deși „cei șapte” nu sunt denumiți diaconi în Faptele Apostolilor 6:1-7, acești șapte bărbați ne arată care este lucrarea de bază a unui diacon: (i) împlinirea nevoilor tangibile, (ii) susținerea unității în biserică, (iii) și sprijinirea slujirii de dare de învățătură a prezbiterilor.

DE CE ESTE IMPORTANTĂ?

Conducerea biblică prin prezbiteri este importantă pentru că, prin ea, Dumnezeu binecuvântează biserica prin învățătură, protecție și unitate.

CAPITOLUL 18.

PREZBITERII CONDUC

Bobby Jamieson

În multe biserici, prezbiterii nu sunt adevărații lideri, deși ar trebui să fie.

PREZBITERI CARE NU CONDUC

Scenariul 1: Prezbitarii sunt tratați mai mult ca un consiliu consultativ. Ei sunt administratori, nu profesori. Ei exercită o anumită responsabilitate asupra politicilor, personalului și programelor, dar singurul lider adevărat este păstorul senior.

Scenariul 2: Prezbitarii nu conduc cu adevărat biserica, pentru că personalul și-a asumat acest rol. Personalul angajat conduce toate programele. Personalul este punctul de contact cu majoritatea oamenilor din biserică. Dacă ai o întrebare sau o problemă, te vei adresa liderului de tineret, directorului cu lucrarea femeilor sau coordonatorului lucrării de ucenicizare.

Scenariul 3: La celălalt capăt al spectrului, acești

prezbiteri cu gândire teologică se feresc de orice seamănă cu lucrarea de administrare. Modelându-și lucrarea după aparenta diviziune a muncii din Faptele Apostolilor 6, prezbiterii se dedică slujirii Cuvântului și rugăciunii, și lasă orice altceva pe seama diaconilor și a altor membri ai bisericii, de la bugetul bisericii la ce să cuprindă serviciul de închinare și la alegerea cărților din biblioteca bisericii.

În primele două scenarii, prezbiterii trebuie să crească în rolul lor de păstori (1 Petru 5:2) și slujitori ai Cuvântului (1 Tim. 3:2).

Prezbiterii din al treilea scenariu sunt mult mai aproape de țintă, dar aș sugera aici că există unele modalități în care ei încă nu reușesc să conducă în realitate.

PREZBITERII SUNT LIDERI ȘI SUPRAVEGHETORI

Ce spune Biblia despre conducerea prin prezbiteri?

- *1 Timotei 5:17* spune: „Prezbiterii care cârmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste,

mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura”. Termenul din greacă tradus prin „a cârmui” este *proistemi*, care are două sensuri de bază: (i) a exercita conducere și (ii) a avea grijă de cineva sau de ceva. Primul sens este avut clar în vedere aici. Prezbiterii exercită conducerea asupra întregii biserici. În alte traduceri se spune că ei „conduc” sau „sunt lideri”.

- Acest termen apare și în *1 Timotei 3:4 și 12*, unde Pavel spune că deopotrivă prezbiterii și diaconii trebuie să-și administreze bine propriile familii. Gestionarea unei familii implică o supraveghere cuprinzătoare, inclusiv în ce privește luarea deciziilor, predicarea, instruirea copiilor, oferirea unui exemplu evlavios și gestionarea competentă a banilor și bunurilor. Faptul că acest fel de conducere este o condiție prealabilă pentru a fi prezbiter sugerează că „administrarea” ca atare nu este dincolo de responsabilitățile prezbiterilor.

- Mai mult, un alt termen comun cu sensul de „prezbiter” în Noul Testament este cel de „*priveghetor*” (Fil. 1:1; 1 Tim. 3:1-2; 1:7). Acest substantiv din greacă (*episkopos*) și verbul înrudit cu el implică

asumarea responsabilității și grijii. Să aibă grijă de ce? De biserică și de treburile ei.

Prin urmare, ceea ce poate părea a fi o delegare a lucrării de administrare poate fi de fapt abdicarea de la conducere.

• *Cum rămâne cu pasajul din Faptele Apostolilor 6?* Este adevărat că apostolii se consacră Cuvântului și rugăciunii, și refuză să îi permită lucrării de administrare să afecteze aceste priorități (F.A. 6:1-7), dar asta este ideea – ei nu îi permit lucrării de administrare să submineze aceste priorități. Așa că ei își exercită conducerea pentru a veni cu o soluție care să îi servească bisericii. Ei nu spun doar: „Distribuția de alimente? Asta nu este treaba noastră!”

Luate împreună, aceste pasaje din Noul Testament ne învață clar că prezbiterii au o responsabilitate generală de a conduce și supraveghea treburile bisericii. Aceasta este o responsabilitate largă, atotcuprinzătoare. Având în vedere că ea se concentrează în primul rând pe predicare și pe îngrijirea de nevoile spirituale ale turmei, prezbiterii nu ar trebui să îi permită slujirii de administrare să

inunde aceste priorități. Totuși, pe de altă parte, ei nu ar trebui nici să abdice de la rolul lor de conducere.

În general, gradul de implicare a prezbiterilor va fluctua în funcție de cât de strâns se leagă chestiunea în cauză de lucrarea Cuvântului și de supravegherea spirituală.

APLICAREA PRACTICĂ – PREDICARE, ÎNCHINARE, BIBLIOTECĂ, BUGET

Ce înseamnă asta în practică?

Predicarea și darea de învățătură: Probabil că prezbiterii vor face cea mai mare parte din această slujire și vor exercita o supraveghere foarte atentă asupra altor învățători care contribuie la ea. De asemenea, prezbiterii ar trebui să supravegheze conținutul care este predicat în fiecare aspect al vieții bisericii, de la grupuri mici la lucrarea copiilor și evanghelizare. Asta nu înseamnă că prezbiterii trebuie să dea toată învățătura, ci că, per ansamblu, ei au o responsabilitate specială pentru tot ceea ce este predicat.

Închinarea comună: Prezbiterii sunt în cele din

urmă responsabili pentru conținutul închinării comune, deoarece închinarea comună *este* o lucrare a Cuvântului. Cineva care nu este prezbiter nu ar trebui să aibă autoritate deplină și finală asupra cântecelor pe care biserica le folosește în închinare. Prezbiterii pot decide să delege o mare parte din această lucrare, de exemplu, unui diacon sănătos din punct de vedere teologic și talentat muzical, dar ar trebui să fie clar pentru toți cei implicați – inclusiv pentru congregație – că prezbiterii sunt responsabili pentru conținutul închinării comune.

Biblioteca bisericii: Prezbiterii ar trebui să aibă un cuvânt de spus cu privire la ce cărți sunt incluse în ea și ce cărți nu. La urma urmei, recomandarea cărților este o extensie a lucrării Cuvântului. Ei pot desemna un prezbiter sau un diacon cu discernământ teologic pentru a gestiona biblioteca sau standul de cărți, și care poate face cea mai mare parte a muncii pentru selectarea titlurilor. Dar prezbiterii ar trebui să aibă drept de veto asupra cărților incluse sau vândute acolo.

Bugetul bisericii: Acesta este un aspect mai complicat. Pe de o parte, prezbiterii ar trebui să slujească

în așa fel încât să nu se complice cu detalii nesfârșite. Așa că are sens să împărțim o mare parte din munca aceasta cu unul sau mai mulți diaconi, cu casierul sau alte persoane evlavioase și de încredere din biserică.

Pe de altă parte, prezbiterii ar trebui să stabilească direcția generală pentru bugetul bisericii, deoarece el reflectă și întruchipează prioritățile de slujire ale bisericii. Așadar, prezbiterii ar trebui să conducă biserica în a lua în considerare câți bani să dăruiască pentru lucrările de misiune, câți angajați și ce fel de personal ar trebui să slujească biserica, cu ce lucrări evanghelistice locale ar putea să colaboreze și în ce măsură, și așa mai departe.

De asemenea, este nevoie de evlavie și maturitate pentru ca biserica să se asigure că păstorii ei sunt plătiți suficient (1 Tim. 5:17; Gal. 6:6). Nu toate comitetele de buget se supun poruncii clare ale Scripturii de a asigura nevoile păstorilor noștri.

Astfel, prezbiterii ar trebui să se ocupe de aspectele bugetului care se referă cel mai direct la supravegherea spirituală și la prioritățile de slujire care

decurg din Cuvânt. Ei ar trebui să delege cu plăcere o mare parte din munca de la instalații sanitare către membrii evlavioși ai bisericii, care pot lucra împreună cu o mică parte dintre prezbiterii înțelepți din punct de vedere financiar.

Desigur, acesta este un echilibru dificil de atins în practică. Dar ideea mea principală este că prezbiterii, nu diaconii, casierul sau un grup anume de membri ar trebui să fie „responsabili” de alcătuirea bugetului.

Așa cum știe orice lider, delegarea este esențială pentru conducere. A conduce nu înseamnă să faci totul de unul singur. Dar bugetul ar trebui să fie și ar trebui să tratat ca o chestiune în care prezbiterii conduc și exercită o autoritate substanțială.

DRAGI PREZBITERI, CONDUCEȚI BISERICA!

Ideea mea de bază în toate acestea este că prezbiterii ar trebui să conducă biserica. Această conducere decurge din predicarea Cuvântului, din faptul că ei sunt chemați să dea un exemplu de evlavie și să acorde atenție la starea spirituală a turmei. Dar acest lucru are tot felul de implicații practice, deoarece

acele lucruri se intersectează cu viziunea teologică a bisericii.

CAPITOLUL 19.

BISERICA NOASTRĂ VREA O PLURALITATE DE PREZBITERI, DAR NU ȘTIM DE UNDE SĂ ÎNCEPEM¹

Dave Harvey

„O frenezie palpitantă de euforie neliniștită!”
Așa și-a descris John viața de plantator de biserică.

Living Faith Community, biserica pe care el a plantat-o în urmă cu doi ani, crește mai repede decât s-a așteptat el vreodată. Dar oamenii importă probleme în acea biserică. Slujba de consiliere, gestionarea conflictelor, problemele din căsnicii, provocările misiunii – toate sunt amețitoare pentru John. El a petrecut atât de mult timp pregătindu-se pentru a înființa biserica, încât nu s-a gândit niciodată ce înseamnă să păstorești sau să conduci dincolo de plantare. Dacă l-ai întâlni pe John prin oraș, probabil că ai detecta la el semne timpurii de epuizare.

¹ Nota editorului: pentru mai multe informații pe această temă, îți recomandăm cartea lui Dave, intitulată *Principiul pluralității. Cum să construim și să păstrăm o echipă vie și roditoare în conducerea bisericii*, disponibilă la Editura MAGNA GRATIA.

Recent, John și-a dat seama că numai el poartă poverile bisericii. Teologic vorbind, el a convins că Scriptura susține foarte bine ideea de pluralitate de prezbiteri. John a elaborat cândva un eseu în care scris despre echipele de prezbiteri, pe când urma cursul de eclesiologie. Dar acum el este în tranșeele unei noi biserici, și nu are idee de unde să ia acești oameni. El se întreabă: „Cum arată practic să formezi o echipă de prezbiteri? De unde să încep să fac tranziția conducerii de la *mine* către *noi*?”

Tranziția la o pluralitate de prezbiteri este un subiect urgent – atât pentru plantatori, cât și pentru păstori care încă nu au această structură. De ce? Pentru că o echipă de prezbiteri de calitate determină în mare parte sănătatea bisericii tale. Iată cât de important este acest subiect. Așadar, având în vedere acest lucru, iată cum pot începe acest proces păstoriei și liderii bisericii.

1. PREDICĂ, PREDICĂ, PREDICĂ

Clarifică faptul că o pluralitate de bărbați care slujesc împreună este o parte esențială a unei biserici înfloritoare. *Termenii din Noul Testament cu sensul de*

păstor, priveghetor sau prezbiter nu sunt folosiți niciodată pentru a vorbi despre un singur lider, care conduce sau guvernează biserica de unul singur. Arată acest lucru înaintea membrilor turmei tale din Scriptură; arată-le acest lucru din pasaje precum Faptele Apostolilor 20, Filipeni 1, 1 Timotei 4-5 și 1 Petru 5.

Pentru mulți oameni, termenul „prezbiter” are o conotație care aduce a relicvă ciudată, cum ar fi termenul „intendent” din marina militară. Sună familiar, dar dacă nu ești în marină, ar trebui să-i cauți sensul pe Google. Chiar și membrii bisericii se gândesc la prezbiteri ca la niște indivizi care apar în fila „prezbiteri” de pe pagina de internet a bisericii.

Dar a fi prezbiter este un lucru important. Pentru a sluji ca parte a unei pluralități sănătoase de prezbiteri, un păstor trebuie să învețe smerenia. El trebuie să fie dispus să se așeze sub autoritate, să învețe să fie nuanțat și să ia seama la darurile și poziția sa prin prisma a ceea ce îi slujește cel mai bine întregii biserici. Slujirea împreună ca prezbiteri ar trebui să-i aducă pe acești bărbați mai aproape de Dumnezeu și unii de alții în timp ce dau învățătură, conduc și au grijă de congregație.

Frați păstori, învățați-vă bisericele să vadă frumusețea și semnificația acestui model biblic. Puterea, unitatea și integritatea unei pluralități de prezbiteri infuzează viață și durabilitate în biserică. Acolo unde echipele de prezbiteri au parte de profunzime și bucurie, bisericele cresc în sănătate și putere.

2. IA ÎN CONSIDERARE O ECHIPĂ PROVIZORIE DE PREZBITERI

Există multe modalități de a face acest lucru. Poți să strângi o *echipă de conducere* cu bărbați din congregație. Clarifică faptul că rolul lor este temporar, astfel încât să fie clar că ei nu sunt prezbiteri și că este posibil ca unii dintre ei să nu ajungă niciodată acolo. Cu toate acestea, întâlnirile acestei echipe oferă un context excelent pentru a observa care sunt bărbații care ar putea deveni prezbiteri într-o zi. Așa că încurajează-i. Spune-le că dorești să beneficiezi în continuare de sfaturile și prietenia lor. De asemenea, probabil că este înțelept să puneți o limită de timp pentru slujirea acestei echipe, astfel încât să existe un punct final care să survină natural.

Iată o altă idee pentru biserici aflate în stadiul incipient al acestui lucru: ai putea invita un păstor cu experiență din afara bisericii tale să facă parte din această echipă. Dacă conduci o plantare de biserică, poți să îi ceri asta păstorului de la biserica de unde ai fost trimis ca plantator. Acest lucru nu doar că menține continuitatea și responsabilitatea, ci le oferă bărbaților mai puțin experimentați un cadru pentru modul în care ar trebui să funcționeze conducerea prin prezbiteri.

3. FAMILIARIZEAZĂ-TE CU MATERIALELE DE INSTRUIRE PE CARE LE POȚI PARCURE ÎMPREUNĂ CU POTENȚIALI PREZBITERI

Unele instrumente utile includ *Study Guide to Biblical Eldership* de Alexander Strauch,² resursele de la Biblicaleldership.com, *The Basics of Church Eldership* de la TGC,³ *Gospel Eldership* de Bob Thune,⁴ și materialele de instruire pentru prezbiteri

² Alexander Strauch, *Study Guide: Biblical Eldership* (Littleton, CO: Lewis and Roth Publishers, 1997). Materialul de bază pentru acest ghid de studiu este publicat în limba română de Editura MAGNA GRATIA sub titlul *Prezbiterii bisericii. Un apel urgent la restaurarea conducerii bisericii prin prezbiteri*.

³ "The Plurality of Elders," in *Basics of Church Eldership*, The Gospel Coalition.

⁴ Robert H. Thune, *Gospel Eldership: Equipping a New Generation of Servant Leaders* (Greensboro, NC: New Growth Press, 2016).

disponibile prin 9Marks.⁵ Noua mea carte, *Principiul pluralității*, are și ea un ghid de studiu disponibil gratuit.⁶ Deoarece lucrarea poate degenera rapid într-o tiranie a urgentului, mulți lideri nu îi acordă prioritate instruirii. Dar nu este nimic mai important pentru un nou păstor decât să găsească o modalitate de a-i echipa pe prezbiteri. Aceasta este o investiție în viitorul bisericii, deoarece echipele sănătoase de prezbiteri duc la biserici înfloritoare. Și asta te va ajuta și pe tine! Desemnarea prezbiterilor care împart volumul de muncă al păstoririi îți va elibera intervale mari de timp, și făcând acest lucru, te vei pregăti pentru următoarea mea încurajare.

4. FĂ-ȚI LOC ACUM ÎN PROGRAMUL TĂU PENTRU A FI CUSTODELE PLURALITĂȚII DE PREZBITERI A BISERICII TALE

Ca lider principal al unei biserici locale, este datoria ta să te dedici constant sănătății echipei de lideri. Rolul general al păstorului principal printre

⁵ Mike McKinley, "Raising Up Elders: Three Areas to Address," *9Marks*.

⁶ Dave Harvey, *Study Guide for The Plurality Principle* (Wheaton, IL: Crossway, 2023). Ghidul de studiu este disponibil doar în limba engleză, în timp ce cartea este disponibilă și în limba română la Editura MAGNA GRATIA.

prezbiteri este cel de a conduce echipa în dezvoltarea unei culturi a grijii, încrederii, afecțiunii, creșterii doctrinare și împărțirii oneste a poverilor. A da acest exemplu este un lucru deosebit de important mai ales la începutul unei biserici.

Cum fac asta păstorii principali? Slujind, iubindu-i și modelându-i activ pe colegii lor prezbiteri. Încurajând, celebrând și stârnind echipa spre slujire reciprocă. Acest lucru necesită o conducere smerită, adică să ascuți bine la opiniile altora, să abordezi cu har rănile altora, să mărturisești păcatul cu ușurință și să recunoști când greșești. Această lucrare trebuie să fie o practică continuă și credincioasă – nu doar din când în când, atunci când ai chef.

5. ÎN FINAL, ADU-ȚI AMINTE DE HARUL LUI DUMNEZEU

Dumnezeu lucrează activ în congregația ta revărsând harul Său asupra bărbaților, pentru ca unii dintre ei să poată deveni păstori și prezbiteri. Când Pavel dezvăluie cerințele calificative pentru prezbiteri din 1 Timotei 3 și Tit 1, el folosește adesea verbul de control la timpul prezent „trebuie să fie”.

Prezbiterul „trebuie să fie” ireproșabil, treaz, respectabil, și așa mai departe. Acest timp al verbului este prezent în ambele pasaje.

Asta înseamnă că Pavel nu oferă o listă de trăsături care urmează să fie însușite. El vorbește despre *condiții prealabile* – calități deja prezente în bărbații rânduiți la o astfel de slujire. Folosind verbele în acest fel, Pavel indică faptul că Duhul lui Dumnezeu lucrează activ în biserică, turnând har asupra unor bărbați, astfel încât aceștia să manifeste aceste calități. Echiparea prezbiterilor începe prin recunoașterea unui proces de împuternicire pe care Dumnezeu l-a început deja. Asta înseamnă că trebuie să ai ochi pentru a vedea în cine lucrează Dumnezeu. Trebuie să poți să vezi harul la lucru în bărbații din biserică ta.

De aceea, când întâlnesc plantatori de biserici ca John, care își învârt roțile spre slava lui Dumnezeu, îi invit să se gândească astfel: „De ce bărbați sunt atrași oamenii din congregația ta? Cine este cunoscut pentru caracterul lui? Cine influențează deja membrii din motive corecte?” Apoi îl îndemn să creadă această făgăduință: *Dumnezeu este atât de*

*dedicat viitorului bisericii Sale, încât deja lucrează
la pregătirea prezbiterilor care să o conducă.*

CAPITOLUL 20.

CUM SĂ SEPARĂM LUCRAREA DIACONILOR DE CEA A PREZBITERILOR

Matt Schmucker

Celui rău îi place să dezbine, și adesea dezbină cel mai eficient folosindu-se de chestiunile legate de autoritate: soț și soție, părinte și copil, șef și angajat. Acest lucru este valabil și în biserică. Fie între păstori și congregație, fie în interiorul echipei de conducere a bisericii, dezbinarea face ca biserica lui Hristos să sufere.

Un fel în care această dezbinare se strecoară în biserică este atunci când apar probleme care nu cad în mod clar nici în sarcina prezbiterilor, nici a diaconilor.

Scopul acestui articol este de a clarifica cum să separăm lucrarea diaconilor de cea a prezbiterilor. Acest lucru va ajuta la minimizarea dezbinărilor între prezbiteri și diaconi și, astfel, la păstrarea unității între liderii bisericii.

UNDE ESTE PROBLEMA?

Certurile apar pe chestiuni care nu cad în mod clar nici în sarcina prezbiterilor, nici în a diaconilor. Dacă este clar pentru toate părțile cine este responsabil pentru ceva, nu există niciun motiv de dispută. Dar problemele apar atunci când lucrurile sunt mai puțin clare: este aceasta o lucrare pentru diaconi? Este parte din sarcina prezbiterilor? Cât de mult ar trebui să comenteze prezbiterii despre lucrarea diaconilor? Pot diaconii să cântărească concluziile prezbiterilor?

Răspunsul meu este: „Depinde”.

Niciun diacon nu ar trebui să obiecteze față de abilitatea prezbiterilor de a alege cine să fie învățătorii de școală duminicală. Niciun prezbiter nu ar trebui să se certe cu diaconii despre lustruirea mobilierului folosit la Cina Domnului. Dacă ai acest nivel de dispute în biserica ta, trebuie să dai niște învățături fundamentale despre ce este un prezbiter și ce este un diacon. Prezbiterii tăi ar trebui să știe că sunt responsabili pentru supravegherea spirituală a bisericii, iar diaconii ar trebui să știe că

sunt responsabili pentru nevoile fizice și materiale ale bisericii. Dacă cineva din aceste două părți nu știe acest lucru, începeți de aici.

Pe de altă parte, cazurile dificile sunt grele pentru că problema se află la granița dintre supravegherea spirituală a bisericii și îngrijirea ei fizică și materială, sau implică ambele domenii de slujire.

Pentru a încerca să rezolvăm unele dintre aceste lupte, îngăduie-mi să îți ofer trei scenarii scurte în care problema jurisdicției este neclară, două sugestii pentru a aduce claritate și două încurajări pentru calea de urmat.

TREI SCENARII NECLARE

Iată trei scenarii care par să se încadreze pe linia dintre responsabilitățile prezbiterilor și diaconilor:

1. Se nasc bebeluși și creșa trebuie extinsă. A cui este slujba, a prezbiterilor sau a diaconilor? S-ar putea să crezi că aceasta este o lucrare care ține de diaconi, dar dacă prezbiterii își fac treaba bine, ei trebuie să fi văzut nevoia crescândă în decursul natural al lucrării lor pastorale. Dacă primiți 50 de

membri noi pe parcursul a 2 ani, membri care sunt necăsătoriți, prezbiterii ar trebui să se aștepte să aibă nevoie de o creșă extinsă în aproximativ 5 ani! Această problemă va fi rezolvată în cele din urmă de diaconi printr-un proiect de construcție, dar el ar trebui să fie inițiat de prezbiteri în timp ce ei păstoresc congregația.

2. Doamna Spandler, în vârstă de 90 de ani, i-a predat cheile de la mașină fiicei sale și nu se mai poate deplasa ca mai înainte. S-ar putea să crezi că responsabilitatea de a o duce la biserică le revine prezbiterilor, dar noi i-am încuraja pe diaconi să facă un pas în față în acest caz. Ia în considerare desemnarea unui diacon care să se ocupe de grija pentru membri și care să se concentreze pe nevoile fizice ale membrilor deosebit de nevoiași, cum ar fi persoanele în vârstă.

3. Este septembrie, și bugetul bisericii trebuie să fie adoptat înainte de 31 decembrie. Cine conduce în această slujire? Finanțele sună ca și cum sunt o chestiune care ține de diaconi, nu-i așa? În parte, da. Un buget este o imagine a viziunii unei biserici. Arată-mi pe ce cheltui banii, și îți voi arăta care este

inima bisericii. Prin urmare, prezbiterii ar trebui să preia conducerea și să dea îndrumări. Asta nu înseamnă că diaconii nu pot ajuta prin trimiterea de estimări și prin enumerarea nevoilor legate de domeniile lor de slujire. Iar un diacon care se ocupă cu bugetarea poate face toate calculele și poate propune un buget cu care prezbiterii să înceapă să lucreze. Dar prezbiterii ar trebui să împartă și să echilibreze bugetul, cântărind, de exemplu, nevoile locale (cum ar fi clădirile și salariile) și lucrările de misiune internațională. Eu aș recomanda aici ca prezbiterii să prezinte bugetul bisericii înaintea congregației, dar să facă asta cu sprijinul diaconilor.

DOUĂ SUGESTII CLARIFICATOARE

Cum ar trebui ca prezbiterii și diaconii să decidă care probleme sunt în responsabilitatea cui? Iată două sugestii care ar trebui să ajute la clarificarea lucrurilor:

1. Prezbitarii ar trebui să fie atenți să nu lase ca problemele administrative (diaconale) să le domine agenda. Lucrarea prezbitarilor poate ajunge foarte ușor să fie copleșită de fluxul nesfârșit de probleme

fizice, aparent urgente, ale unei biserici, dar nu aceasta este sarcina lor principală. Ia în considerare formarea unui subcomitet administrativ în rândul prezbiterilor, care poate aborda mai multe aspecte orientate spre diaconi *înainte* de a ajunge la prezbiteri. Acest lucru poate face așa încât preocupările administrative să nu domine agenda prezbiterilor. Dați-i acelui subcomitet autoritatea de a acționa în numele prezbiterilor. Pe de altă parte, prezbiterii pot trage rapid covorul de sub picioarele diaconilor și astfel să îi descurajeze prin prea multă supraveghere, când ei ar trebui să le delege responsabilități slujitorilor credincioși și să aibă încredere că ei se vor ocupa cu pricepere de astfel de probleme.

2. Prezbiterii ar trebui să fie modele de bună comunicare. Cum? În primul rând, ei ar trebui să le ceară sfatul diaconilor înainte de a lua anumite decizii. Să ne gândim la Proverbe 15:22: „Planurile nu izbutesc când lipsește o adunare care să chibzuiască, dar izbutesc când sunt mulți sfetnici”. În al doilea rând, prezbiterii ar trebui să se asigure că diaconii nu sunt luați niciodată prin surprindere de niciuna dintre deciziile prezbiterilor. De aceea,

păstrați liniile de comunicare deschise între prezbiteri și diaconi. Luați în considerare planificarea unor conversații unu-la-unu între prezbiteri și diaconi, precum și o întâlnire periodică a ambelor grupuri, în care prezbiterii îi informează pe diaconi despre deciziile pe care prezbiterii le-au luat înainte de a prezenta astfel de probleme înaintea întregii biserici.

DOUĂ ÎNCURAJĂRI PENTRU CALEA DE URMAT

În cele din urmă, iată două încurajări pentru prezbiteri și diaconi, menite să îi îndemne să continue în lucrarea lor și să lucreze la unitate:

1. Pentru prezbiteri: lucrați pentru a zidi *încrederea* în diaconi. Nu presupuneți că ei au încredere în voi doar prin simplul fapt că dețineți o funcție. Lucrați ore suplimentare pentru a comunica bine cu diaconii și țineți cont cu atenție de sfaturile lor. Pe măsură ce încrederea diaconilor crește, veți învinge planurile celui rău de a vă dezbină.

2. Pentru diaconi: asumați-vă o atitudine de sprijin *fără* o atitudine de „a juca vioara a doua”.

Conform cu ceea ce învățăm din 1 Corinteni 12:28, darul „cârmuirii” a fost dat apostolilor, profeților, celor ce făceau minuni și vindecări. Dacă ai un dar de administrare și calitățile unui diacon (1 Tim. 3:8-13), ești un dar pentru biserica lui Hristos. Ți s-a dat o anumită „arătare a Duhului spre folosul altora” (1 Cor. 12:7). Folosește-ți darul pentru a înăbuși dezbinarea și pentru a zidi trupul lui Hristos.

Pe scurt, fiți conștienți de ariile de responsabilitate suprapuse pe care le pot avea prezbiterii și diaconii, și lucrați spre a clarifica cine, care grup anume, ar trebui să se ocupe de diferitele probleme. Luptați împotriva disputelor. Comunicați deschis și temeinic unii cu alții. Procedând astfel, veți lupta împotriva dezbinării și veți fi modele de unitate evlavioasă între lideri, pentru ca toată turma să vadă asta, să folosească și să imite modelul vostru de viață.

PARTEA A OPTA
RUGĂCIUNEA

CE ESTE RUGĂCIUNEA?

Mulți cred greșit că rugăciunea ar fi un fel de energie mistică sau un banal ritual religios. Dar rugăciunea înseamnă pur și simplu să vorbești cu Dumnezeu. Ea poate include laudele aduse lui Dumnezeu, mărturisirea păcatului, cereri pentru nevoi și chiar deplângerea zdrobirii din lume. În Biblie, creștinilor și bisericilor li se poruncește să se roage pentru că Dumnezeu ascultă cu adevărat și răspunde la rugăciunile poporului Său.

UNDE SE GĂSEȘTE ÎN BIBLIE?

Isus i-a învățat pe ucenicii Lui să se roage direct lui Dumnezeu ca Tată al lor, să-L laude pentru ceea ce este El și să-I ceară să îngrijească de toate nevoile lor (Matei 6:6-9). El a mai spus că noi, credincioșii, ar trebui să cerem cu îndrăzneală, pentru că Dumnezeu știe de ce avem nevoie și a făgăduit să îngrijească de noi (Matei 6:25-34).

Iacov a identificat motivul pentru care credincioșii nu au ceea ce le trebuie, anume pentru că nu

cer (Iacov 4:2-3).

Biserica primară se strânge cu regularitate pentru a se ruga în timp ce se confrunta cu multe încercări în răspândirea Evangheliei printre cei pierduți (F.A. 1:14, 4:23-31, 12:5).

DE CE ESTE IMPORTANTĂ?

Rugăciunea este atât de fundamentală în Biblie, încât Biblia nu poate fi înțeleasă fără ea. Cauza este că ceea ce Dumnezeu spune cere un răspuns din partea noastră. Răspunsurile potrivite față de revelația lui Dumnezeu includ lauda, cererea, mărturisirea și deplângerea păcatului înaintea lui Dumnezeu în rugăciune.

CAPITOLUL 21.

UTILIZAREA ȘI IMPORTANȚA RUGĂCIUNII COMUNE

Mark Dever

SEMNIFICAȚIA RUGĂCIUNII COMUNE

*Care este diferența dintre rugăciunea personală
și rugăciunea comună?*

În rugăciunea personală, pur și simplu eu Îi răspund lui Dumnezeu – în propria mea cunoaștere despre El, în relația mea cu El, în experiența mea cu El. În rugăciunea comună, când cineva deschide gura pentru a se ruga pentru un întreg grup de oameni, atunci persoana care conduce rugăciunea trebuie să gândească nu doar la sine, ci trebuie să gândească în felul următor: „De ce are nevoie acest grup de oameni de la studiul biblic, sau de ce are nevoie familia mea, ori de ce are nevoie această biserică locală să-L laude pe Dumnezeu? Ce are nevoie să Îi mărturisească și să Îi ceară acum?”

În rugăciunea comună, persoana care se roagă

vorbește cu Dumnezeu, cu oamenii sau cu ambii?

Și cu Dumnezeu, și cu oamenii. Uneori oamenii nu se gândesc la asta. Știți, este ca atunci când cineva vorbește despre altcineva care se roagă cu o voce liniștită, iar apoi persoana care s-a rugat răspunde într-un fel caracterizat de neprihănire de sine: „Nu vorbeam cu tine”. Ei bine, de fapt, dacă te rogi cu voce tare, vorbești în parte cu cei prezenți. Acest lucru se vede la profeți precum Isaia și Ieremia, și se vede și în Psalmi. Practic, dacă deschizi gura și ne ceri să o închidem pe a noastră, atunci vorbești parțial cu noi. Și trebuie doar să ții cont de acest fapt.

Așadar, dacă tu ești persoana care conduce acea rugăciune, roagă-te folosind termenul „noi”, nu „eu”. Te poți ruga ocazional și la persoana întâi singular, dar în general ar trebui să te rogi pentru „noi”, întrucât te reprezinți pe tine și pe toți ceilalți oameni înaintea Domnului.

Vreau să continui aici cu un aspect pe care tocmai l-am menționat despre rugăciunea comună ca exemplu în Scriptură. Din moment ce se bazează pe

Scriptură, este rugăciunea comună ceva ce ar trebui să facă doar păstorii?

Da. Este exemplul pe care îl vedem în Faptele Apostolilor. De asemenea, în corespondența lui Pavel cu Timotei, apostolul îl îndeamnă pe Timotei să facă acest lucru. Așa că răspunsul este un categoric da.

Dar biserica aceea care eșuează să ia în serios rugăciunea comună își privează membrii de ceva?

Da, cred că te privezi pe tine și pe membrii bisericii tale de una dintre acele părți-cheie ale identității voastre de creștini. Pavel le spune corintenilor că avem același Duh în noi, iar rugăciunea comună este o acțiune minunată a unității ontologice pe care o avem spiritual, vorbind literalmente cu un singur glas înaintea lui Dumnezeu. A nega acest lucru și a trata în schimb adunarea bisericii ca pe un timp liniștit petrecut cu alte cinci sute de oameni înseamnă să ratezi ideea. Acest lucru izolează biserica locală de realitatea trăită ca niște creștini. Este o sărăcire.

Așadar, care sunt unele dintre beneficiile rugăciunii comune pentru creștin la nivel individual?

Iată-mă. Sunt membru al unei congregații. Stau aici și particip la această rugăciune comună – care sunt beneficiile pentru mine? Cum voi crește în har?

Participarea cu regularitate la rugăciunea comună începe să elimine presupunerea individualistă că, într-un fel, creștinismul ar fi concentrat doar pe mine și pe relația mea cu Dumnezeu, și începe să ne reazeze ca niște creștini individuali în congregație, astfel încât să devenim conștienți de acel frate bolnav, de acea soră care tocmai a născut un copil, de acel credincios care este șomer, și de cel care tocmai a devenit creștin. Participarea la rugăciunea comună ne ajută să descoperim că viețile noastre ca ucenici ai lui Hristos sunt legate unele de altele. Ne ajută să descoperim felul în care lui Dumnezeu Îi pasă de congregație ca entitate, și că ea ar trebui să fie caracterizată de roadele Duhului și de dragostea despre care Isus vorbește în Ioan 13:34-35.

Creștinii de azi nu prea vorbesc în felul acesta. Noi auzim vorbindu-se despre „propriile mele dorințe și nevoi spirituale”, dar nu auzim cu adevărat lucruri spuse despre dorințele și cererile congregației locale. Dar participarea cu regularitate la

rugăciunea comună reintroduce aceste lucruri și ne reorientează gândirea.

Prin urmare, rugăciunea comună lucrează împotriva dezbinării.

Da, printre multe alte lucruri. Ea lucrează împotriva dezbinării, pentru că începi să îți dai seama că acea persoană pe care o ignori, o batjocorești sau o respingi este de fapt parte din propriul tău trup. Trebuie să ai grijă de ea și de problemele ei – chiar și atunci când nu ești de acord cu acea persoană – diferit decât felul în care ai făcut anterior.

Inclusiv să îți însușești problemele lor...

Da, aceea nu este „problema lor”, ci „problema noastră”. Acest lucru te atrage în domeniul disciplinei bisericii. Te atrage să corectezi alți oameni. Te atrage în alte aspecte ale vieții împreună, pentru că viața ta este îngemănată cu viețile celorlalți membri.

În ce măsură ești conștient de păstoriarea membrilor bisericii tale în timp ce vă rugați?

Eu sunt cu adevărat conștient de asta atunci când pregătesc o rugăciune. Eu nu o scriu pe hârtie, dar

îmi iau câteva notițe legat de lucrurile pentru care vreau să mă rog și, în timp ce fac asta, mă gândesc în acest fel. Când mă rog, totuși, sunt cu adevărat conștient că sunt în prezența lui Dumnezeu și mă gândesc la oameni doar în al doilea rând.

Spui că ești mai conștient că te afli în prezența lui Dumnezeu atunci când conduci în rugăciunea comună decât atunci când te rogi în timpul personal de rugăciune?

O, da! Sunt foarte conștient de asta: „Doamne, iată-ne în prezența ta la CHBC, și iată ce am dori să Îți spunem”. Da, mă simt foarte conștient de asta.

Mai mult decât atunci când predici?

La fel sau mai mult chiar. Cu siguranță nu mai puțin. Ce vreau să spun este că mă simt ca și cum aș fi mers până la Marele Păstor și că eu sunt micul Lui păstor. Și am toate oile astea în grijă, încercând să le fac să fie atente acum. Așa mă simt eu. Sper că nu distrug acum experiența rugăciunilor pastorale de aici, de la CHBC, cu imagini care distrag atenția.

Deloc... Ce anume încerci să-i înveți pe oameni

prin rugăciunea comună cu privire la viața lor individuală de rugăciune? Ce ai vrea să imite ei?

Am primit cândva o scrisoare grozavă de la un membru al bisericii, care era proaspăt creștin, și care spunea că a învățat cum să se roage în viața ei devoțională personală pur și simplu prin a lua parte la slujbele de la CHBC. De fapt, ea a învățat chiar să se roage în public ascultând diferitele rugăciuni care se făceau în adunare. Așa că eu sper că vom putea modela diferite aspecte ale relației noastre cu Dumnezeu prin rugăciunile pe care le avem în public.

ADUNAREA DE DUMINICĂ DIMINEAȚA

Ca să ajungem la partea practică, voi aveți două servicii diferite – duminică dimineăta și duminică seara. Să începem cu cel de duminică dimineăta. Ce faceți duminică dimineăta?

Cu siguranță că noi credem că bisericile locale au libertatea de a se organiza în modalități diferite. Dar la Capitol Hill Baptist Church, noi vom avea întotdeauna o parte de *rugăciune de laudă* (care se concentrează pe un aspect legat de Dumnezeu), o

rugăciune de mărturisire (în care ne mărturisim păcatele), o *rugăciune de mijlocire / rugăciune pastorală* (în care ne rugăm pentru diferite nevoi pe care le avem ca familie a bisericii) și apoi o scurtă *rugăciune de mulțumire*. Avem și o rugăciune după predică, în care încercăm să ne rugăm pentru ca anumite adevăruri din predică să se înrădăcineze în inimile noastre, și uneori avem o scurtă rugăciune în care chemăm prezența lui Dumnezeu la începutul serviciului nostru de închinare.

Ai menționat rugăciuni de laudă, mărturisire, mijlocire și mulțumire, ceea ce vedem în fiecare săptămână în buletinul bisericii. Dar Psalmii conțin mai mult decât aceste patru categorii de rugăciuni. Există, de asemenea, rugăciuni de lamentație, de aduce aminte, și multe altele. Ați face vreodată o rugăciune de lamentație? De ce insistați pe cele patru?

Unele dintre lucrurile pe care Psalmii le ilustrează pentru noi sunt potrivite pentru rugăciunile individuale. De aceea, nu toate sunt feluri de rugăciuni care se vor regăsi în mod normal în închinarea comună. Cu toate acestea, o rugăciune de lamentație poate fi cu siguranță potrivită pentru rugăciunea

publică și comună, și cred desigur că am putea avea astfel de rugăciuni.

Dar rugăciuni de aducere aminte?

Da, și asta se întâmplă adesea în rugăciunea de laudă. Dar dacă ar fi să revenim la rugăciunea de lamentație, eu cred că, în rugăciunile mele pastorale, la final, uneori mă gândesc la ceea ce suntem noi, creștinii, și la modul în care societatea noastră ne înțelege, și pot să deplâng asta.

Ai putea face alte comentarii despre ceea ce doriți să se facă în rugăciunea de laudă?

Noi încercăm să o deosebim de o simplă rugăciune de mulțumire. Rugăciunea de mulțumire înseamnă să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru ceva ce El ne-a dat. O rugăciune de laudă este o rugăciune care recunoaște un aspect al caracterului lui Dumnezeu, care ne-a fost revelat. Astfel, noi Îl putem lăuda pentru că este un Dumnezeu mântuitor, în timp ce putem să-I mulțumim pentru mântuirea noastră. L-am lăuda că este un Dumnezeu revelator – că El, prin Sine, vrea să Se facă cunoscut – în timp ce I-am putea mulțumi

pentru că ne-a dat darul Cuvântului și al Duhului Lui, sau alte lucruri de acest fel. De aceea, cred că este bine să ne gândim la Dumnezeu așa cum Biblia ne descoperă chiar înainte de a medita la ceea ce a făcut El pentru noi.

Așa că, pentru cei câțiva teologi chițibușari, pe care i-am auzit încercând să demoleze deosebirea între rugăciunea de mulțumire și cea de laudă, spunând: „Noi Îl cunoaștem doar prin planul Său de mântuire”, vreau să spun...

Că El a revelat mai mult despre Sine decât a revelat despre planul de mântuire.

Ce anume se face în rugăciunea de mărturisire a păcatelor?

Evident că nu putem mărturisi fiecare păcat pe care l-am comis, dar vrem să conducem congregația să se gândească la viețile lor ca înaintea Domnului, mai ales în lumina pasajului pe care biserica îl va studia în acea dimineață. Așa că el este menit să încurajeze cercetarea de sine și să ne ajute să medităm la sfințenia lui Dumnezeu și la modul în care aceasta se potrivește cu felul în care noi am trăit până

atunci. Apoi, la final, după toate cele spuse, noi îi cerem iertare în Numele lui Hristos.

După care închei cu...

Ei bine, după rugăciunea de iertare pentru păcatele noastre, citim o asigurare a iertării pe care o găsim în Scriptură. Nu facem asta ca niște preoți care spun: „Vă absolv de vinovăție”, dar cităm ceva din Cuvântul lui Dumnezeu despre felul în care Dumnezeu ne dă iertare prin Hristos. Există multe versete deosebite care îi asigură pe sfinți și îi învață pe ceilalți.

Îmi aduc aminte că, acum șapte sau opt ani, ai spus că nu faci o rugăciune de mărturisire a păcatelor în fiecare săptămână, pentru că ești preocupat să nu îi faci pe vizitatori sau pe foștii catolici să se poticnească, în timp ce acum practica este să faci una în fiecare săptămână. De unde vine schimbarea?

M-am gândit la asta, și am ajuns la concluzia că greșeala de a nu face o rugăciune săptămânală de mărturisire a păcatelor ar fi mai mare decât riscul de a face una.

Am înțeles.

Da, și s-ar putea să revenim la un moment dat. Nu știu, dar mi se pare o parte bună și sănătoasă în viața bisericii în acest moment.

Spune-mi mai multe despre rugăciunea ta pastorală? Se pare că alocați destul de mult timp pentru asta. Ce anume faci și de ce faci lucrurile în felul acesta?

Îngăduie-mi să încep cu „de ce”. Eu cred că rugăciunea pastorală este importantă pentru a ne arăta nouă înșine și altora că biserica nu face lucrurile la întâmplare, ci că toate acestea sunt lucrarea lui Dumnezeu. În cele din urmă, tot ceea ce facem depinde de Dumnezeu și de harul Său, de mila Lui, de acțiunea Sa. Așa că eu cred că timpul acordat rugăciunii de mijlocire este o expresie adecvată, potrivită, care stimulează închinarea și recunoaște dependența de Dumnezeu, și este un lucru bun și corect pentru creștini.

Este o formă de laudă.

Desigur. Este o altă formă de laudă și atunci când ne mărturisim nevoile. Și mărturisim asta cu voce tare și public, pentru că suntem încrezători în

suficiența Lui și în bunăvoința Sa față de noi în Hristos.

De multe ori tu afirmi asta la începutul rugăciunilor tale.

Uneori spun ceva de genul acesta, alteori voi începe cu o afirmație preluată dintr-o rugăciune a lui Daniel, din Daniel 9, în care profetul Îl cheamă pe Dumnezeu să acționeze și să răspundă de dragul Numelui Său.

Eu încep cererile mele cerându-I Domnului să intervină în situații care vor rămâne izbitoare în mintea congregației, dacă un membru a fost recent căsătorit sau a murit, sau dacă există o situație de care întreaga congregație cunoaște.

Apoi mă rog pentru alte categorii de membri: poate pentru șomeri, poate cei care doresc să aibă copii, sau alte lucruri de acest fel. Uneori mă rog pentru membri pe nume. Ulterior mă rog pentru liderii publici și mă rog pentru două sau trei lucruri legate de orașul sau țara noastră, care sunt actuale. Mă rog adesea pentru școli. Cred că școlile publice sunt o parte foarte importantă a viitorului acestei

țări. O parte din ceea ce înseamnă rugăciunea pentru autoritățile noastre ține de rugăciunea pentru cei care au autoritate în școlile publice.

Apoi mă rog pentru cei care au plecat din rândul nostru ca să propovăduiască Evanghelia, ceea ce pentru noi înseamnă misionari, seminariști și păstori.

Mă rog și pentru cel puțin o altă biserică pe nume și pentru păstorul ei. Uneori mă rog pentru o altă biserică baptistă, dar de cele mai multe ori poate fi o biserică de altă confesiune. De obicei este o biserică din zona noastră, dar uneori mă rog pentru anumite biserici sau lucrări din afara acestei zone.

Apoi mă rog pentru alte țări. Uneori mă rog pentru guvernele lor, alteori pentru libertatea religioasă, și cu siguranță pentru răspândirea Evangheliei. Încerc ocazional să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru că a făcut atât de multe ca răspuns la rugăciunile noastre. Pare potrivit să ne aducem aminte că, atunci când ne rugăm în public, trebuie să nu facem să pară ca și cum suntem cerșetori plângându-ne că El nu ne dă prea mult, când de fapt El

ne dă o mulțime de binecuvântări. Știu că am avut deja rugăciunea de laudă și vom avea o rugăciune de mulțumire, dar vreau doar să-I mulțumesc și aici.

În cele din urmă, mă rog ca toți creștinii să fie caracterizați de anumite lucruri, inclusiv cei din congregația noastră. Aici mă rog de obicei pentru elementele esențiale din predică și pentru aplicarea lor în viețile celor din congregație. Mă rog ca Dumnezeu să ne ajute să auzim Cuvântul, să îl înțelegem și să fim schimbați.

Cum poate un păstor să treacă de la o situație în care adunarea de duminică dimineața are una sau două rugăciuni nedefinite, la a avea aceste trei sau patru rugăciuni clar delimitate în fiecare duminică dimineața?

Ar trebui să înceapă prin a le include în planificarea slujbei. El poate să dea învățătură despre asta în predicile lui, deoarece așa are ocazia să menționeze rugăciunea, explicând rapid de ce face aceste lucruri diferite. O parte din ceea ce îi împiedică pe păstori să facă acest lucru ține de problema mai mare de a se gândi la slujbă ca și cum ar fi ceva ca la

televizor – nu trebuie să pierdem nicio secundă. Așa că învață-i pe oameni: „Uite, nu ne referim la așa ceva. Nu contează dacă terminăm la 12 fix sau un pic mai târziu”.

ALTE SFATURI UTILE

Cât durează rugăciunile tale pastorale?

Nu știu, presupun că de la 5 până la 12 minute.

Cât durează celelalte rugăciuni – rugăciunea de laudă și de mărturisire a păcatelor?

Cred că rugăciunea de laudă durează 4 până la 7 minute. Cea de mărturisire este puțin mai scurtă, poate 4 până la 6 minute.

Cu câteva momente în urmă, ai spus că ai notițe. Îi încurajezi pe membri să-și scrie rugăciunile sau spontaneitatea este cea mai bună cale de urmat?

Există avantaje în ambele cazuri. Ceea ce ne dorim este sinceritate, dar vrem să fie și ceva bine gândit. Dacă poți să gândești bine și să nu le distragi atenția oamenilor, ci să-i îndrepti spre Domnul într-un fel spontan, este minunat. Dar dacă rămâi cu limba legată și ești repetitiv, nu-mi pasă dacă ești

sincer până la punctul de a plânge, pentru că în general acest fel de a te ruga nu este cel mai bun pentru a conduce rugăciunea comună.

Deci nu ai o problemă cu oamenii care își scriu rugăciunile pe hârtie?

Nu, deloc. Dacă își citesc rugăciunile într-un fel care le distrage oamenilor atenția, pentru că sună ca și cum ar citi un eseu, atunci sigur că asta ar fi o problemă.

Cândva am avut un membru al echipei care l-a citat pe Luther într-o rugăciune și l-a spus Domnului că îl cita pe Luther: „O, Doamne, așa cum a spus odată Luther...” I-am spus mai târziu acelui frate: „Nu este nevoie să-I spui Domnului cine a mai zis lucrul respectiv”.

Așa că, dacă cel care se roagă nu pare că citește un eseu către Dumnezeu, ci se vede cu adevărat că se roagă, cred că este în regulă să ai mici notițe sau chiar rugăciunea scrisă.

Mai devreme ai spus că, atunci când conducem rugăciunea comună, ar trebui să ne rugăm folosind exprimarea în termeni de „noi”, nu „eu”. Ai alte

sfaturi practice pentru a conduce congregația în rugăciunea comună?

Vorbește răspicat, vorbește clar. Dacă nu poți vorbi tare și clar, îi vei frustra pe cei mai în vârstă, care nu aud bine, iar acest lucru nu este bun.

Și nu spune lucruri eretice.

Încearcă să-i înveți pe unii prieteni evlavioși din congregație că este un lucru bun ca ei să-ți ofere opinii despre cum te-ai rugat – nu pentru a-ți judeca relația cu Dumnezeu, ci pentru a te ajuta să-L reprezinți mai bine pe Domnul și să-i înveți pe oameni prin rugăciunile tale publice. Este potrivit să fii suficient de smerit pentru a primi aceste păreri ale lor.

ÎNTÂLNIREA DE RUGĂCIUNE DE DUMINICĂ SEARA

Trecând la serviciul de rugăciune de duminică seara, în ce fel sunt obiectivele voastre diferite pentru serviciul de seară față de cel de dimineață ca timp de rugăciune comună?

Oamenii împărtășesc diverse lucruri și eu îi chem pe anumiți membri să ne conducă în rugăciune

pentru acele lucruri. Așa că duminica seara se va vedea mai mult un trup viu, deoarece nu vorbim doar despre cei ce conduc serviciul, care se roagă de parcă ar avea un monolog, ci vedem o mulțime de oameni care se roagă.

Spre deosebire de multe servicii de rugăciune la care am participat, oamenii nu ridică mâna și nu spun: „Vreți să vă rugați pentru asta?” În schimb, oamenii vin la tine mai dinainte. Știu că nu a fost întotdeauna așa, dar voi cum ați făcut această tranziție?

La început, biserica noastră avea o întâlnire normală de rugăciune ținută miercuri seara, în cadrul căreia un diacon bătrân se ruga pentru toți bolnavii din spital, iar apoi membrii ridicau mâinile și cereau rugăciuni, dar nu menționau nevoia clară. Așa că am încercat să-i fac să treacă de la rugăciunea pentru cancerul unchiului lor la propriul cancer; și apoi de la rugăciunea pentru propriul lor cancer la propria viață spirituală; apoi de la rugăciunea pentru propria viață spirituală la evanghelizare; apoi de la evanghelizarea în viața personală la evanghelizarea ca slujbă a bisericii. Scopul meu a

fost să mut rugăciunea lor către cele mai personale și spirituale nevoi, precum și către cele comune.

Cum ați făcut asta?

Eu le spuneam oamenilor „nu” când voiau să se roage pentru un copil bolnav.

Cum așa?

Eu le spuneam: „Mă voi ruga pentru asta. Mulțumesc că mi-ai spus. Dă-mi voie să te încurajez să te rogi în grupul mic sau împreună cu prietenii”. Când ei spun: „Pot să împărtășesc în seara asta motivul acesta de rugăciune?”, eu de regulă spun: „Hmm, nu”, dar apoi încerc să explic ce vreau să fac. Este singurul moment în care biserica se strânge și se roagă pentru lucrurile care ne afectează ca biserică, așa că...

Cum ai trecut de la oameni care ridică mâna spunând, „frate păstor, vrei să te rogi...?”, la situația în care toți înțeleg că trebuie să vină la tine în prealabil?

Ei bine, ei au văzut că asta s-a petrecut. Eu cred că toți au ajuns să înțeleagă asta destul de ușor, și

apreciază asta, pentru că beneficiază de munca pe care o faci tu, ca păstor, de curățare a tufișurilor, ca să zic așa. Nu vei avea parte în întâlnirea bisericii de un tip care să vorbească timp de 17 minute despre o situație pe care nimeni nu o înțelege, lăsându-i pe toți ceilalți să se lupte în firea lor pământească, dorindu-și să se încheie totul mai repede și să poată ieși de acolo. Oamenii apreciază munca ta de a te asigura mai dinainte că acest lucru nu se petrece.

Cineva vine la tine cu ceva greu pe inimă – este un vecin sau cineva drag care are cancer. Ai vreun sfat despre cum să răspunzi pastoral cu un refuz?

Te rogi cu ei chiar atunci, în acel moment. Îi încurajezi în rugăciune. Și le pui întrebări despre relația cu acea persoană.

CAPITOLUL 22.

RUGĂCIUNEA COMUNĂ¹

Jamie Dunlop

I. INTRODUCERE

Ai intrat în această dimineață într-o încăpere unde se ține o lecție despre rugăciune. Probabil că acest lucru nu sună prea surprinzător dacă ai fost prin biserici de câțva timp, și poate că ai luat parte la o serie de cursuri despre rugăciune de-a lungul anilor. Dar permite-mi să explic ce va fi diferit de data aceasta. Ne vom uita aici la rolul pe care rugăciunea comună trebuie să-l joace în viața de biserică. Nu în viața ta individuală. Rugăciunea individuală este crucială, dar nu acesta este subiectul acestui curs. Rugăciunea noastră *împreună* ca biserică este subiectul discutat aici.

Aceia dintre voi care ați participat la această clasă de școală duminicală știți că scopul timpului

¹ Nota editorului: articolul de față este o versiune ușor adaptată a unui manuscris de la un curs de bază ținut la Capitol Hill Baptist Church.

petrecut împreună este să înțelegem ce putem face ca membri ai bisericii pentru a promova dragostea și unitatea în biserica locală, lucruri care să demonstreze puterea Evangheliei într-un fel unic și convingător. Gândiți-vă la cuvintele lui Isus din Ioan 13:35: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”. Având în vedere cât de centrală este rugăciunea pentru viețile noastre creștine, este logic ca rugăciunea să constituie o parte vitală a zidirii unității în biserica noastră.

De ce este importantă rugăciunea?

În general vorbind, de ce este rugăciunea atât de importantă? Rugăciunea este modul în care poporul lui Dumnezeu Îi răspunde cu recunoștință și laudă. Rugăciunea este maniera în care poporul lui Dumnezeu strigă către El cerându-I îndurare și eliberare. Rugăciunea este modul în care poporul lui Dumnezeu Îl cheamă să împlinească lucrarea Împărăției Sale. Pe scurt, rugăciunea este modul în care ne demonstrăm activ dependența totală de El. Ea Îl onorează ca sursa oricărei binecuvântări.

Dumnezeu îi cheamă pe sfinții Lui să fie activi în lucrarea Împărăției, și asta prin predicare, evanghelizare și așa mai departe (1 Cor. 3:9). Dar, în timp ce ne sprijinim pe El prin rugăciune, ni se amintește că mântuirea oamenilor și creșterea în bisericile Lui vine în cele din urmă de la El, nu de la noi. Când Împărăția Lui crește prin rugăciune, El primește slavă, pentru că este foarte clar că El stă în spatele tuturor lucrurilor bune. (Ba chiar aceasta ne aduce aminte că chiar și activitățile noastre de predicare, evanghelizare și rugăciune sunt rezultatul lucrării Sale.)

Câteva exemple biblice de rugăciune

Încă din Geneza capitolul 4, „oamenii au început să cheme Numele Domnului” (v. 26). Ei și-au dat seama de despărțirea lor groaznică de Dumnezeu prin păcatul lor de la căderea lui Adam.

În marea luptă a lui Ilie cu profeții lui Baal, el a chemat Numele Domnului, iar profeții au chemat numele lui Baal (1 Împ. 18). Ilie s-a rugat astfel:

Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel!
Fă să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel,

că eu sunt slujitorul Tău, și că toate aceste lucruri le-am făcut după porunca Ta. Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă, pentru ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești adevăratul Dumnezeu, și să le întorci astfel inima spre bine! (1 Regi 18:36-37).

Domnul i-a răspuns lui Ilie aducând foc peste jertfă, așa că Dumnezeu a fost proslăvit pentru că era clar că El era singurul Dumnezeu adevărat, nu Baal.

Dumnezeu a spus în Psalmul 50:15: „Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!” În Noul Testament, poporului lui Dumnezeu i se poruncește să-L cheme pe Dumnezeu, iar Hristos ne-a învățat că trebuie să ne rugăm Tatălui în Numele Lui. Isus a spus în Ioan 14:13: „Orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul”. Aceste exemple ilustrează maniera în care Dumnezeu folosește rugăciunea pentru a arăta foarte clar că El este Cel care binecuvântează. De aceea, El primește slava.

Ridicarea întrebării

Dar mă întreb dacă v-ați gândit cât de important este să vă rugați împreună cu alți creștini. În

societatea individualistă de astăzi nu se pune prea mult accent pe rugăciunea comună. Dar, așa cum vom vedea, Biblia îi acordă o mare importanță venirii împreună a poporului lui Dumnezeu pentru a se ruga.

Vom începe prin a ne gândi de ce ne-a chemat Dumnezeu să ne rugăm împreună ca biserică, apoi discuta despre modul în care rugăciunea comună contribuie la unitate și despre felul cum noi, ca membri ai bisericii locale, putem contribui la această unitate implicându-ne activ în viața de rugăciune a bisericii.

Speranța mea este că, prin ceea ce vom discuta aici, vom înțelege mai bine importanța rugăciunii comune și ne vom gândi într-un fel mai concentrat la căutarea oportunităților de a ne ruga cu alți membri ai bisericii.

II. DE CE ESTE IMPORTANTĂ RUGĂCIUNEA COMUNĂ?

Să începem prin a analiza motivele pentru care este important ca aceia care sunt creștini să se roage împreună în biserica locală. Nu m-aș hazarda deloc

să intuiesc că primul lucru care ne vine în minte atunci când cineva menționează rugăciunea sunt momentele noastre personale de rugăciune cu Domnul, nu atât rugăciunea comună. Rugăciunea personală este cu siguranță foarte importantă, și știm acest lucru din învățătura lui Isus din Evanghelia după Matei, unde El spune:

Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti (Matei 6:6).

Este clar că tuturor creștinilor li se poruncește să se roage în viața personală, chiar în taină.

Dar Biblia îi cheamă foarte clar pe creștini să se roage și împreună. Ba chiar în Matei 6:9, la doar 3 versete după versetul pe care tocmai l-am citat, Isus îi învață pe ucenicii Săi cum să se roage, stabilind ceea ce știm ca Rugăciunea Domnului.

Isus spune începând cu versetul 9:

Iată dar cum trebuie să vă rugați: Tatăl *nostru* care ești în Ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în Cer și pe Pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele

dă-ne-o nouă astăzi; și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi le iertăm greșiților noștri; și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău (Matei 6:9-15).

Ați observat aceste cuvinte la plural – „al nostru”, „nouă”, „ne”? Oferind o rugăciune model pentru ucenicii Săi, Isus o exprimă într-o formă care o recomandă pentru uz colectiv. Rugăciunea aceasta se pretează în mod natural pe rugăciunea de grup datorită faptului că folosește expresia „al nostru” în loc de „al meu”. Chiar și rugăciunea Domnului rostită în privat – ceea ce este bine de făcut – îți va aminti că te rogi ca parte a unei familii de credincioși. Rugăciunea Domnului este o invitație nu numai de a ne ruga, ci și de a ne ruga împreună cu alți credincioși.

Așadar, de ce este atât de importantă rugăciunea comună – rugăciunea împreună cu alți credincioși?

1. Ea promovează Împărăția lui Dumnezeu în fața împotrivirii

În primul rând, rugăciunea comună este importantă pentru că Dumnezeu folosește rugăciunea

împreună pentru a-Și promova Împărăția în fața opoziției.

Biserica primară a avut o serie de obstacole de depășit, inclusiv persecuția. În ciuda persecuției, biserica a continuat să se extindă. Dar cum s-a petrecut asta?

Deschide Biblia la Faptele Apostolilor 2, unde vedem că biserica primară se strângea cu regularitate pentru rugăciune. În versetele 42-44, Luca scrie:

Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni. Fiecare era plin de frică, și prin apostoli se făceau multe minuni și semne. Toți cei ce credeau erau împreună la un loc, și aveau toate de obște.

Ca rezultat, „Domnul îi adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți” (v. 47). Cu toate acestea, această creștere a avut loc adesea în fața prigoanei, pe care o vedem manifestându-se de mai multe ori. În Faptele Apostolilor 4, Petru și Ioan au fost eliberați din închisoare, iar biserica s-a strâns pentru a le asculta mărturia. Apoi ei s-au rugat împreună, lăudându-L pe Dumnezeu pentru

suveranitatea Lui și cerând îndrăzneală în fața amenințărilor. Luca ne spune apoi:

După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt, și vesteau Cuvîntul lui Dumnezeu cu îndrăzneală (F.A. 4:31).

Rezultatul a fost că Evanghelia s-a răspândit și mai mult.

Un alt exemplu apare în Faptele Apostolilor 12. Când regele Irod (Agripa I) l-a arestat pe Petru pentru a le face pe plac iudeilor, biserica s-a strâns și „nu înceta să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru el” (F.A. 12:5). Cu o noapte înainte ca Irod să-l judece pe Petru, apostolul a fost eliberat miraculos din închisoare (F.A. 12:5-11).

Așadar, vedem puterea rugăciunii comune în biserica primară. Această putere venea de la Duhul Sfânt, care părea să fie deosebit de activ în rugăciunea lor comună. Dar Duhul Sfânt nu lucrat doar în biserica primară. De-a lungul istoriei, am văzut că lucrarea lui Dumnezeu a fost deosebit de activă atunci când poporul Lui s-a rugat împreună cu credincioșie.

Puterea Duhului manifestată în biserica primară și de-a lungul istoriei ar trebui să ne încurajeze să ne rugăm împreună cu regularitate pentru extinderea Evangheliei în țara noastră și în întreaga lume. Lucrarea lui Dumnezeu nu va fi zădărnicită! Urmând exemplul bisericii primare, trebuie să-L chemăm pe Dumnezeu să continue acea lucrare. De aceea, biserica noastră se roagă constant pentru lucrarea altor biserici, atât în slujbele de dimineață, cât și în cele de seară. Biserica noastră se roagă pentru libertatea religioasă în țările în care creștinii sunt persecutați. Dar acesta este și motivul pentru care biserica noastră dorește să vadă biserica extinzându-se chiar în fața persecuției – pentru că puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu vor fi manifestate pe măsură ce biserica Lui se extinde – inexplicabil (după înțelepciunea omenească)! – atunci când toate forțele Iadului se ridică împotriva ei.

2. Conferă înțelepciune și călăuzire

În al doilea rând, Dumnezeu le dă înțelepciune și călăuzire bisericilor în timp ce poporul Lui se strânge pentru a se ruga, cerând o astfel de înțelepciune.

Rugăciunea comună era importantă pentru biserica primară, deoarece ei căutau înțelepciunea lui Dumnezeu pentru treburile interne ale bisericii, cum ar fi alegerea liderilor ei. Știm de la Iacov că Dumnezeu le dă cu generozitate înțelepciune celor care o cer de la El. Așa că, încă la începutul Faptelor Apostolilor, vedem cum biserica se roagă împreună cerând înțelepciune atunci când au ales dintre ucenici un înlocuitor pentru Iuda. Ei s-au rugat astfel: „Doamne, Tu, care cunoști inimile tuturor oamenilor, arată-ne pe care din acești doi l-ai ales, ca să ia loc în slujba și apostolia aceasta...” (F.A. 1:24-25). Prin tragere la sorți, Dumnezeu le-a dat numele lui Matia. Astfel, rugăciunea este un mijloc al harului pe care Dumnezeu l-a dat bisericii Sale, prin care El călăuzește biserica.

3. Dependența noastră de Dumnezeu Îl proslăvește

În al treilea rând, Dumnezeu este proslăvit prin dependența noastră de El în rugăciunea comună. Am vorbit mai devreme despre modalitatea în care rugăciunea Îl preamărește pe Dumnezeu arătând dependența noastră de El. Această dependență este

deosebit de izbitoare atunci când poporul lui Dumnezeu se strânge pentru a-I lăuda Numele, pentru a-și mărturisi păcatele și a-I face cunoscute cererile și nevoile. De ce? Pentru că o astfel de rugăciune demonstrează clar dependența noastră de Dumnezeu față de o lume care ne vede și exprimă verbal nevoile noastre într-un fel puternic. În rugăciunea comună, noi ne arătăm dependența totală de Dumnezeu ca biserică.

4. Unitatea noastră Îl proslăvește pe Dumnezeu

În al patrulea rând, Dumnezeu este proslăvit prin unitatea rugăciunii noastre. Unitatea în poporul lui Dumnezeu Îl preamărește pe Dumnezeu. De aceea, Pavel a chemat *întreaga biserică* din Efeseni 4 să păstreze unitatea Duhului prin legătura păcii. Rugăciunea împreună este o modalitate în care împlinim această poruncă – ea ne unește vizibil ca popor al lui Dumnezeu.

Dar există și o unitate specială prin rugăciunea comună, dincolo de unitatea afișată în strângerea noastră fizică împreună. Când creștinii locuiți de Duhul Sfânt se strâng pentru a se ruga, există un

fel unic de unitate și putere în Duhul. Noi nu doar comunicăm cu Dumnezeu, ci putem avea încredere că are loc o părtășie specială unii cu alții, deoarece Duhul lucrează în noi simultan și ne dă o credință și o inimă comune pentru voia lui Dumnezeu.

Avem, așadar, două lucruri de reținut din această parte: (i) noi creștem spiritual când îi auzim pe alții dedicându-se rugăciunii; (ii) noi oferim o mărturie puternică înaintea necreștinilor, care văd dragostea și dedicarea pe care le avem unii față de alții în rugăciunile noastre.

III. CUM ESTE PROMOVATĂ UNITATEA PRIN RUGĂCIUNEA COMUNĂ?

Până aici am discutat despre motivele care stau în spatele rugăciunii comune. Acum să trecem la „cum” să ne rugăm împreună. Cum promovează rugăciunea colectivă unitatea în biserica noastră – și ce putem face ca membri ai bisericii pentru a promova acest scop?

Permiteți-mi să vă ghidez prin trei modalități în care rugăciunea comună promovează unitatea.

1. Rugăciunea comună ne aduce împreună

Poate că cel mai evident răspuns este că rugăciunea împreună are o tendință naturală de a aduce oamenii mai aproape unii de alții.

Când ne rugăm împreună, lăsăm în urmă dorințele noastre egoiste și ne concentrăm pe Dumnezeu și pe ceilalți. De exemplu, membrii bisericii noastre se roagă unii pentru alții în timpul slujbei de duminică seara, și facem asta în diferite feluri: Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru harul Lui manifestat în viața oamenilor; Îi cerem să-i vindece pe bolnavi; Îi mulțumim pentru lucrurile bune pe care ni le-a dat, cum ar fi copiii și căsătoriile; Îi cerem să binecuvânteze diverse oportunități de slujire și evanghelizare; Îi cerem să-i mângâie pe cei răniți, și așa mai departe. Atât rugăciunea pentru alții, cât și auzirea altora rugându-se pentru noi, ne apropie în mod natural pe măsură ce aflăm mai multe unii despre alții și pe măsură ce simțim efectul acelor rugăciuni în lucrarea înfăptuită de Duhul Sfânt. Uneori îi veți auzi pe păstori descriind slujba de seară a bisericii ca fiind timpul nostru petrecut în familie. Rugăciunea împreună ne aduce

împreună ca familie.

Cum putem fi atunci buni administratori ai acestui dar al rugăciunii comune, unite? O modalitate este să căutați oportunități de a vă ruga cu alții. De exemplu, puteți avea un timp de rugăciune în grupurile voastre de studiu biblic (ceea ce cred că multe dintre grupuri fac deja). Rugați-vă înainte de a studia Scriptura și apoi rugați-vă unii pentru alții, astfel încât unitatea să fie cultivată. Și când vă rugați în grupuri mici, nu puneți o singură persoană să se roage, ci cereți-le tuturor să se roage. De exemplu, îi puteți cere fiecărei persoane să se roage pentru cel din dreapta sau din stânga sa.

Alte oportunități includ rugăciunea în familie, rugăciunea cu prietenii înainte de mese, rugăciunea împreună cu misionarii bisericii, și rugăciunea alături de colegii sau prietenii pe care îi întâlnim în timpul săptămânii.

Și probabil că vă puteți gândi la multe alte oportunități de rugăciune comună.

O altă oportunitate de luat în considerare este dacă există cereri de rugăciune pe care le-ați putea

împărtăși congregației, care ne-ar putea aduce împreună și ne-ar putea ajuta să ne minunăm ca trup de puterea și îndurarea lui Dumnezeu. Gândiți-vă la rugăciunea comună *pentru voi* ca la o slujire adusă *acestei congregații*. Pentru unii dintre noi, asta ar putea părea puțin ciudat, pentru că suntem persoane destul de teritoriale, crezând că, dacă le cerem altora să se roage pentru noi, am pune o povară asupra lor. Dar nu așa vede Biblia lucrurile. Există un pasaj deosebit de încurajator în 2 Corinteni 1, în care Pavel vorbește despre o situație deosebit de dificilă:

În adevăr, fraților, nu voim să vă lăsăm în necunoștință despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsăți peste măsură de mult, mai presus de puterile noastre, așa că nici nu mai trăgeam nădejde de viață. Ba încă ne spunea gândul că trebuie să murim; pentru ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu care înviază morții. El ne-a izbăvit și ne izbăvește dintr-o astfel de moarte, și avem nădejde că ne va mai izbăvi încă. Voi înșivă ne veți ajuta cu rugăciunile voastre, pentru ca binefacerea făcută nouă prin rugăciunile multora să fie pentru mulți un prilej de mulțumiri lui Dumnezeu

pentru noi (2 Cor. 1:8-11).

Acest ultim verset este atât de minunat: „Binefacerea făcută nouă prin rugăciunile multora să fie pentru mulți un prilej de mulțumiri lui Dumnezeu pentru noi”. A fost o povară ca acești credincioși să se roage pentru Pavel? Evident că nu. A fost o binecuvântare extraordinară să-l aducă înaintea lui Dumnezeu și să împărtășească bucuria eliberării continue aduse de Dumnezeu. Dacă Pavel ar fi spus că problemele lui nu meritau să deranjeze biserica? Ar trebui să-I mulțumim lui Dumnezeu că Pavel nu a făcut asta.

Așa că gândește-te cum îți poți împărtăși nevoile altora, astfel încât să putem fi atrași împreună, credincioși fiind, și să fim încurajați de lucrarea uimitoare a lui Dumnezeu. Te lupți în credința ta? Te lupți la locul de muncă? Te lupți în căsnicia ta? Te lupți să te implici în evanghelizare? Îmi amintesc de un frate din biserica locală, care mi-a spus duminică seara că se luptă să aibă credință în Dumnezeu. Deschiderea lui a fost un bun exemplu pentru noi. În timp ce biserica s-a strâns în jurul lui în rugăciune, am putut cu toții să-L lăudăm pe Dumnezeu în

timp ce rugăciunile noastre au fost ascultate. Permiteți-le altora să vă aducă înaintea Domnului nostru în rugăciune, căci pentru ei, acest lucru este un privilegiu.

2. Rugăciunea comună încurajează o gândire și atitudine centrate pe Dumnezeu

Un al doilea mod în care rugăciunea comună zi-dește unitate în biserică este că ea ne face mai asemănători teologic, deoarece adevărurile biblice – cum ar fi slava și suveranitatea lui Dumnezeu – sunt aplicate la diferite situații și circumstanțe.

Prin Cuvântul Lui, Dumnezeu ne modelează gândirea pentru a cunoaște adevărurile Sale. Rugăciunea ne oferă ocazia de a aplica aceste adevăruri la situații specifice pentru care ne rugăm. Pe măsură ce rugăciunile centrate pe Dumnezeu sunt împărtășite verbal între creștini, ele aduc o mai mare unitate prin creșterea acestei mentalități centrate pe Dumnezeu între cei prezenți.

Cred că cea mai clară exemplificare în acest sens în viața noastră de biserică are loc în timpul serilor de duminică. Eu am fost foarte încurajat să

aud rugăciunile rostite în timpul acelei slujbe – nu din cauza a cât de elocvente ar fi; nu din cauza a cât de sofisticate sau simple ar fi; ci pentru că ele reflectă din ce în ce mai mult adevărurile Scripturii.

Timpul de rugăciune comună de duminică seara m-a ajutat să mă rog mai biblic și, prin urmare, m-a făcut să gândesc mai mult în felul cum gândesc ceilalți. Iată câteva exemple de teme biblice comune pe care le aud continuu la slujbele de duminică seara:

- dorința de a-L vedea pe Dumnezeu proslăvit indiferent de circumstanțe;
- o recunoaștere a suveranității lui Dumnezeu;
- laudă pentru harul și îndurarea lui Dumnezeu în Hristos;
- laudă pentru harul lui Dumnezeu în viața altora;
- dorința ca Evanghelia să fie vestită printre toate popoarele;
- o recunoaștere a păcatului și a lipsei noastre de nădejde fără Hristos.

Așadar, în rugăciune, noi ne unim în jurul adevărurilor lui Dumnezeu.

Păstorii și prezbiterii încearcă, de asemenea, să cultive această mentalitate centrată pe Dumnezeu prin diferitele rugăciuni din timpul slujbei noastre de duminică dimineața: rugăciunea de laudă, rugăciunea de mărturisire a păcatelor, rugăciunea de cerere și rugăciunea de mulțumire. În toate aceste rugăciuni, noi căutăm să transmitem Evanghelia concentrându-ne asupra modului în care Dumnezeu este vrednic de orice laudă, pentru cine este El și pentru ceea ce a făcut, și asupra felului în care noi suntem oameni păcătoși și nevoiași, care au nevoie de un Mântuitor. De asemenea, poate ați observat că, adesea, temele din aceste rugăciuni reflectă temele din textul Scripturii din care s-a predicat la slujba de dimineață.

În timp ce vorbim despre acest subiect, permiteți-mi să abordez o chestiune la care s-ar putea să vă gândiți. Oamenii observă uneori că mulți dintre bărbații care conduc biserica noastră în rugăciune duminică dimineața au avut rugăciunile scrise pe hârtie. Acest lucru poate să vi se pară puțin ciudat,

și poate chiar nepotrivit. La urma urmei, nu ar trebui ca rugăciunile noastre să fie autentice, venite din inimă? Și citirea rugăciunilor nu ar putea alimenta motivații nesănătoase, cum ar fi să umblăm după admirația oamenilor, nu după adorarea lui Dumnezeu?

În ceea ce privește autenticitatea unei rugăciuni, nu cred că există vreun motiv să spunem că un lucru spontan ar fi oarecum mai autentic decât ceva care a fost atent gândit și analizat. În ceea ce privește motivația unui individ, ei bine, preocuparea este cu siguranță una corectă. Fie că citim o rugăciune sau ne rugăm spontan, ar trebui să ne rugăm pentru a-I aduce slavă lui Dumnezeu, nu nouă înșine. Cu alte cuvinte, nu sunt sigur că putem spune că cineva care se roagă spontan este mai puțin susceptibil la motivații greșite decât cineva care își scrie rugăciunile în prealabil.

Lucrul important de reținut aici este că cel care conduce rugăciunea comună este responsabil pentru conducerea rugăciunii într-un fel care învață și zidește întreaga congregație. Astfel, este adesea folositor să petreci timp gândindu-te mai dinainte la

felul cum te poți ruga într-o manieră care să zidească biserica locală.

Având în vedere că rugăciunea comună încurajează unitatea, făcându-ne mai asemănători când auzim rugăciuni centrate pe Dumnezeu, cum putem fi buni administratori ai timpului nostru de rugăciune?

Permiteți-mi să vă sugerez mai multe lucruri în acest sens:

(1) *Rugați-vă rugăciunile Scripturii*. Biblia ne prezintă exemple reale de rugăciuni pe care ni le putem însuși. Gândiți-vă la cartea Psalmilor. Gândiți-vă la Daniel 9. Gândiți-vă la Rugăciunea Domnului. Gândiți-vă la toate rugăciunile minunate ale lui Pavel, pe care le veți găsi adesea la începutul epistolelor sale (ex. Efes. 1:15-19; 3:14-19; Fil. 1:3-6; Col. 1:9-14; 1 Tes. 2:3-4; și permiteți-mi să vă recomand și o carte care tratează specific rugăciunile lui Pavel: *A Call to Spiritual Reformation*, de D.A. Carson).

(2) *Rugați-vă poruncile Scripturii*. Gândiți-vă la diferitele lucruri pe care Scriptura le poruncește

poporului lui Dumnezeu să le facă, de la Cele Zece Porunci până la poruncile lui Pavel de a ne dezbrăca de omul vechi și de a ne îmbrăca în omul nou. În timp ce vă rugați pentru poporul lui Dumnezeu, rugați-L pe Dumnezeu să-i ajute pe copiii Lui să împlinească ceea ce El le cere.

(3) *Rugați-vă pentru „ambițiile” din Scriptură.* Poate părea un fel ciudat de a spune, dar gândiți-vă la ambițiile despre care Scriptura vorbește pentru viața poporului lui Dumnezeu. De exemplu, rugăciunea pentru cineva bolnav implică rugăciunea ca Dumnezeu să mângâie și să vindece persoana aceea, dar înseamnă și să-I cereți lui Dumnezeu să folosească acea boală spre binele spiritual al acelei persoane și spre slava lui Dumnezeu. Știm din Scriptură că Dumnezeu folosește adesea încercările în viața copiilor Lui tocmai în aceste scopuri. Un alt fel de a rezuma acest punct ar fi să spunem: Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui în rugăciunile voastre publice.

(4) *Rugați-vă făgăduințele Scripturii.* Scriptura este plină de făgăduințe pentru poporul lui Dum-

nezeu, și ni se spune că toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt „da” și „amin” în Hristos (2 Cor. 1:20). Există nenumărate exemple pe care le-aș putea da aici. Iată unul: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare” (Isaia 41:10). Așadar, treci printr-o perioadă de încercare sau tragedie? Du-te la Domnul și roagă-te această făgăduință: „Doamne, bazându-mă pe neprihănirea Fiului Tău, pe care mi-ai dăruit-o cu îndurare, prin credință, Te rog, împlinește această făgăduință: întărește-mă! Ajută-mă! Susține-mă! Cuvântul Tău făgăduiește că așa vei face, așa că mă bazez în întregime pe această făgăduință!”

3. Rugăciunea comună creează o unitate de scop

Un al treilea mod în care rugăciunea colectivă creează unitate ține de a-i aduce pe creștini în jurul lucrărilor bisericii.

Dacă ați participa la slujba noastră de duminică seara, ați auzi o serie de anunțuri despre diferitele lucrări din biserica noastră, pentru care ne și rugăm.

Pe măsură ce biserica ascultă și se roagă, devenim entuziasmați împreună de plantarea de biserici din Asia Centrală și din nordul statului Virginia, sau de lucrarea noastră din alte biserici prin seriile de seminarii și conferințe sau prin cele mai recente publicații la care 9Marks lucrează. Astfel, unitatea noastră este încurajată în rugăciunea comună în timp ce creștem și ne unim în jurul unei viziuni comune a slujirii.

IV. RUGĂCIUNEA INDIVIDUALĂ PENTRU UNITATE ÎN BISERICĂ

Am discutat până aici în mare parte despre importanța rugăciunii comune în biserica noastră. Dar, desigur, rugăciunea privată este importantă și în biserica noastră. Există multe feluri în care rugăciunea privată poate fi folosită pentru a zidi unitatea în biserica noastră. Permiteți-mi să vă îndrept atenția pe scurt asupra a patru dintre ele.

1. Roagă-te pentru predicator și predica lui

Așa cum se știe, predicarea este cel mai important lucru pe care îl facem împreună ca biserică. În consecință, ar trebui să ne rugăm în special pentru

asta, rugându-ne pentru cei care predică și pentru cei care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu predicat.

Apostolul Pavel imploră în repetate rânduri trupul bisericii să se roage în special pentru el în această slujire. Iată de ce le spunea efesenilor: „Rugați-vă pentru mine, ca, ori de câte ori îmi deschid gura, să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei” (Efes. 6:19; v. și Col. 4:2-4).

Cât de specific ne putem ruga în comun pentru predicator (desigur, dincolo de rugăciunile noastre individuale)? Iată două gânduri:

Mai întâi, folosiți timpul în care coșulețul pentru dărnicie trece printre rânduri – chiar înainte de predică – pentru a vă ruga pentru predică, pentru predicator, pentru inimile voastre și pentru inimile altora. Rugați-L pe Dumnezeu să-l încurajeze și să-l întărească pe predicator ca să vestească Cuvântul lui Dumnezeu eficient și cu putere. Rugați-vă ca Duhul să-i convingă pe oameni de păcatul lor, să transforme inimile de piatră în inimi de carne și să le dea oamenilor dorința după Dumnezeu în toată

bunătatea și slava Sa.

În al doilea rând, folosiți-vă de grupurile mici sau de timpul petrecut în familie în timpul săptămânii pentru a vă ruga pentru predicarea de duminică și pentru celelalte circumstanțe în care se dă învățatură în biserică în general. Includeți acest motiv de rugăciune ca un element obișnuit de rugăciune alături de rugăciunile voastre unii pentru alții.

2. Roagă-te după lista de membri din biserica locală

Pe lângă rugăciunea pentru predicator și slujba lui de predicare, ar trebui să ne rugăm pentru membrii bisericii. O modalitate de a face acest lucru este să te rogi cu regularitate folosind lista de membri din biserica locală, fie în rugăciunea personală, fie împreună cu alții. Roagă-te de exemplu zilnic pentru membrii de pe o pagină din listă. Întreabă-i cum te poți ruga pentru ei atunci când ai ocazia. Apoi spune-le că te-ai rugat pentru ei. Acest lucru îi va încuraja pe alții și va promova unitatea.

3. Roagă-te pentru diferitele slujiri și acțiuni evangelistice ale bisericii locale

Pe lângă a ne ruga pentru predicare și pentru membri la nivel individual, ar trebui să ne rugăm pentru creșterea bisericii. Rugăciunea pentru diferitele noastre lucrări evanghelistice ne unește inimile în jurul ambițiilor comune. Cum poți face asta? În primul rând, vino duminică seara la întâlnirea bisericii. Dacă nu ești obișnuit să mergi duminica la biserică de două ori, poate părea o mică provocare la început, dar acesta este un moment minunat în care familia se strânge și se roagă. Acesta este momentul în care auzim de multe dintre acțiunile bisericii, fie ele evanghelistice sau de altă natură. În al doilea rând, ia notițe și apoi roagă-te personal pe tot parcursul săptămânii pentru lucrarea bisericii în afara zidurilor ei.

4. Roagă-te pentru problemele din biserică ta

În cele din urmă, folosește-ți timpul de rugăciune individual pentru a aduce înaintea lui Dumnezeu și dificultățile din biserică ta locală. Când vezi ceva care te deranjează – orice, de la cineva care se luptă cu mânia până la îngrijorări legate de clădire – roagă-te. S-ar putea să te decizi să faci și alte lucruri, cum ar fi să duci acea problemă înaintea

unui prezbiter. Noi, liderii, suntem întotdeauna bucuroși să vorbim despre aceste lucruri cu tine. Dar începe întotdeauna prin a te ruga mult pentru noi, ca biserică. Nu sta deoparte și să ignori o problemă, ori să te plângi de ea. Roagă-te. Roagă-L pe Dumnezeu să-ți dea o inimă neprihănită, dar și să-Și păzească biserica și să ne transforme mai clar după chipul Lui.

V. ÎNCHEIERE

În concluzie, am analizat importanța rugăciunii în biserică și modul în care ea promovează unitatea. De asemenea, am luat în considerare diferite modalități în care noi, ca membri ai bisericii locale, putem promova unitatea prin rugăciunea împreună cu alții. Sper că acest articol v-a încurajat să elaborați strategii despre cum puteți fi buni administratori ai timpului de rugăciune comună, fie că este vorba de slujbele de duminică, de grupurile de studiu biblic, de timpul devoțional în familie, de întâlnirile specifice de rugăciune, de timpul personal de rugăciune de dimineață, de relațiile de ucenicizare sau doar de momentele de rugăciune spontană

CUM PUTEM AVEA BISERICI SĂNĂTOASE?

împreună cu alți credincioși.

PARTEA A NOUA
MISIUNEA

CE ESTE LUCRAREA DE MISIUNE?

Lucrarea de misiune constă din plantarea de biserici dincolo de bariere semnificative. Pentru a completa puțin această definiție, misiunea are loc când biserici locale trimit lucrători calificați care trec peste barierele lingvistice, geografice sau culturale pentru a înființa sau întări biserici, în special în locuri în care Hristos nu a fost vestit.

UNDE SE GĂSEȘTE ÎN BIBLIE?

Întreaga Biblie ne prezintă istoria lui Dumnezeu care Și-a luat un popor dintre cei care au fost aruncați în întuneric și moarte prin păcatul lui Adam și al lor. El a înfăptuit răscumpărarea poporului Său prin Isus Hristos, Cel pe care Vechiul Testament Îl anticipează și pe care Noul Testament Îl celebrează. Asta înseamnă că putem spune pe bună dreptate că întreaga Biblie are de-a face cu lucrarea de misiune – misiunea lui Dumnezeu de a mântui.

În Marea Trinitate, Isus le-a poruncit bisericilor

de pretutindeni sarcina de a face ucenici (Matei 28:19-20). Noi știm că bisericile locale sunt mijloace prin care însărcinarea dată de Isus este împlinită, deoarece (i) apostolii au plantat biserici locale oriunde au mers, așa cum vedem în cartea Faptele Apostolilor; și (ii) Isus le poruncește noilor credincioși să fie botezați – o rânduială dată bisericilor, nu indivizilor.

Cartea Faptele Apostolilor prezintă plantarea și întărirea bisericilor pentru a avansa Evanghelia. Epistolele din Noul Testament servesc, de asemenea, acestui scop. Apocalipsa 7:9 garantează că misiunea lui Dumnezeu, pe care El o împlinește în prezent prin biserica Sa, va reuși. O „mare mulțime” din orice popor se va strânge înaintea Lui în ziua de apoi.

DE CE ESTE IMPORTANTĂ MISIUNEA?

Lucrarea de misiune este importantă deoarece obiectivul principal al lui Dumnezeu în crearea lumii a fost întotdeauna să răscumpere un popor prin Hristos, spre slava Sa (Col. 1:16-22). Dumnezeu cheamă bisericile să I se alătore în această misiune.

CAPITOLUL 23.

O PLEDOARIE PENTRU SĂNĂTATE ȘI CENTRALITATE ÎN EVANGHELIE ÎN LUCRAREA DE MISIUNE¹

Aubrey Sequeira

PARTEA ÎNTÂI. OBSEDAȚI DE CIFRE

Simt că am avut conversația asta de peste o mie de ori. În anii în care am locuit în Statele Unite, credincioșii mă întâlneau adesea și, după ce aflau că provin din India, mă întrebau: „Oh! Ai auzit de lucrătorul indian cutare?”

„Nu, nu îl cunosc. De unde îl cunoști?”

„Ei bine, biserica noastră îl susține – este un evanghelist uimitor, care a plantat multe biserici în ultimii 5 ani, a deschis 5 orfeline și conduce un colegiu biblic care pregătește păstori!”

„Serios? Îl cunoști personal?”

¹ Nota editorului: articolul de față a fost publicat inițial pe pagina de internet a organizației Training Leaders International.

În cele mai multe cazuri, răspunsul este: „Desigur, l-am întâlnit. El a vizitat biserica noastră și și-a dat mărturia. Are o mărturie atât de uimitoare. Viziunea lui este să planteze peste 30000 de biserici în următorii 10 ani”.

Mi-a fost greu să nu devin cinic în astfel de momente și să nu mă simt frustrat de fiecare dată când am conversații de acest fel, pentru că ceea ce frații și surorile mele din Occident nu înțeleg de multe ori este că majoritatea „lucrărilor” din India au înțeles bine ce anume îi entuziasmează pe cei din Occident. Indienii au învățat că cifrele uriașe și mărturiile șocante uimesc bisericile din Occident, iar când partenerii de sprijin din Occident sunt impresionăți, asta înseamnă de obicei că dolarii se înmulțesc. Din păcate, bisericile din Occident rareori învață că, în multe cazuri, cifrele sunt umflate, mărturiile sunt fabricate, iar „lucrarea Evangheliei” în care au investit este, de fapt, doar un miraj.

Conversația pe care am descris-o mai sus ilustrează unele probleme particulare ale lucrărilor de misiune pe care le-am urmărit cu o îngrijorare din ce în ce mai mare și, ca indian născut și crescut în

India, care a ajuns la cunoașterea mântuitoare a lui Isus Hristos prin lucrarea credincioasă a unui misionar occidental din orașul meu, mă simt responsabil să-mi exprim îngrijorările.

În schimb, eu sper să abordez unele dintre problemele majore din lucrările de misiune din India – probleme care apar ca urmare a anumitor accente puse pe lucrarea de misiune în lumea occidentală. Aceste probleme sunt perpetuate și exacerbate atât de către misionarii occidentali care merg în India, cât și de bisericile occidentale care susțin lucrarea indigenă din India. Dorința mea nu este să fiu pesimist și critic, ci să ne chem pe noi toți să fim credincioși și ascultători de poruncile biblice de a „face ucenici” și de a proclama „întreg sfatul lui Dumnezeu”. Considerați aceasta ca o pledoarie de la est la vest pentru sănătatea centrată pe Evanghelie a lucrării de misiune.

În primul rând, este important să discutăm una dintre problemele principale ale lucrărilor de misiune din India, și anume dorința celor din Occident după eficiență numerică, adică ideea că cifrele mari ar constitui o validare a binecuvântării

lui Dumnezeu și a succesului în lucrare.

Lumea corporatistă este îndrăgostită de cifre. De cifre mari. Cifrele sunt la ordinea zilei în fiecare sferă a vieții, iar dorința de a obține cifre impresio-nante și-a croit drum în biserică și în lucrarea de misiune a bisericii, atât în Occident, cât și – ca ur-mare a influenței occidentale – în India. Cuvintele la modă în lucrările de misiune sunt colorate într-un fel de ideea de eficiență numerică: „rapid”, „în-mulțire”, „strategie”, „creștere”.

Fiecare „viziune” și fiecare „raport” au atașată un fel de etichetă numerică. 5000 de biserici în 5 ani. 30000 de botezuri în 3 ani. Mai mult și mai ra-pid = mai bun. Corect?

Greșit!

Din păcate, obsesia bisericilor occidentale după cifre a avut un efect distructiv, astfel încât Numele lui Hristos a ajuns blasfemiatic în India.

O nebunie păcătoasă după cifre mai mari și mai bune a pătat atât lucrările indigene, *cât* și truda mi-sionarilor occidentali din India. Noțiunea că creș-terea numerică este un indicator al credincioșiei

este străină de Scriptură și provine, de fapt, din așa-numita „mișcare de creștere a bisericii”.

Scopul meu de aici nu este în primul rând să aduc un argument biblic și teologic împotriva mișcării de creștere a bisericii sau împotriva susținătorilor pragmatici mai contemporani ai strategiilor „mișcării de plantare a bisericilor” (CPM).

Mai degrabă, scopul meu de aici este să subliniez roadele rele ale unor astfel de metodologii aplicate în India. Pentru o critică incisivă și pătrunzătoare a metodologiilor CPM, puteți citi articolele excelente scrise de Jackson Wu, „There Are No Church Planting Movements in the Bible: Why Biblical Exegesis and Missiological Methods Cannot Be Separated” [Nu există mișcări de plantare de biserici în Biblie. De ce metodele de misiologie și exegeza biblică nu pot fi separate]² și „The Influence of Culture on the Evolution of Mission Methods: Using ‘Church Planting Movements’ As a Case Study” [Influența societății asupra evoluției

² Jackson Wu, “A Plea for Gospel Sanity in Missions: From East to West (Part 1),” *Global Missiology* (Spring 2015), <http://ojs.globalmissiology.org/index.php/english/article/view/1711>.

metodelor de misiune: Utilizarea „mișcărilor de plantare de biserici’ ca studiu de caz”.³ Din păcate, majoritatea bisericilor – chiar și cele care susțin o teologie mai robustă a Evangheliei centrată pe Dumnezeu – au acceptat această idee falsă că „creșterea rapidă” ar fi semnul principal al binecuvântării lui Dumnezeu. Cu cât crești mai repede, cu atât ești mai credincios.

Sper să demontez această idee falsă discutând unele dintre efectele dezastruoase pe care ea le-a avut asupra lucrării de misiune din India. Dar, mai mult decât atât, sper să-i trezesc pe frații și surorile mele din Occident și să îi îndrept către o abordare mai sănătoasă, credincioasă și centrată pe Evanghelia în lucrarea de misiune. Cu siguranță că putem celebra creșterea numerică acolo unde ea este în acord cu Scriptura, dar când creșterea numerică înlocuiește prioritățile scripturale, Evanghelia este compromisă, iar mărturia creștină este pătată. Subliniind unele dintre rezultatele devastatoare ale accentului pus pe

³ Jackson Wu, “A Plea for Gospel Sanity in Missions: From East to West (Part 2),” *Global Missiology* (Spring 2015), <http://ojs.globalmissiology.org/index.php/english/article/view/1712>.

cifre, eu sper să încurajez bisericile occidentale să aibă discernământ în lucrările misionare pe care le susțin, încurajându-i în același timp pe frații mei indieni să caute adevărata creștere a Evangheliei în lucrările lor, indiferent dacă aceasta pare impresionantă sau nu pentru Occident.

Flagelul nominalismului creștin

Rapoartele misionare din India sunt pline de știri despre „mișcări populare” uimitoare către Hristos, care par că au loc în toată țara. Misionarii cu care am vorbit și-au descris lucrarea în acești termeni: „7000 de biserici au fost plantate în Kashmir în ultimii 5 ani”; „50000 de noi credincioși au fost botezați în New Delhi anul trecut”; „sute de mii de ‚daliți’ (grup etnic greu de evanghelizat) din castele inferioare ajung să-L cunoască pe Hristos”. Ni se spune că lucrurile se întâmplă în India la o „scară fără precedent”, egalată poate doar de primele capitole ale cărții Faptele Apostolilor. Dar sunt reale aceste lucruri? Permiteți-mi să răspund prin trei lucruri.

1. Unde sunt bisericile?

Un coleg indian cu care slujesc în Evanghelie

(care lucrează într-una dintre cele mai grele regiuni din nordul Indiei) îmi spunea că, atunci când aude prieteni occidentali vorbind despre aceste mii de biserici plantate, le cere fără să clipească, într-o notă oarecum ironică, adresa și codul poștal, ca să poată să se ducă să viziteze cel puțin una dintre ele. Ideea lui nu este că toate bisericile trebuie să aibă o adresă fizică, ci că aceste cifre raportează biserici fantomă, care nu există în realitate.

Pe scurt, cifrele furnizate sunt pură iluzie. Aceste așa-numite „biserici” nu sunt de obicei altceva decât un grup de trei sau patru oameni făcuți să se strângă odată sau de două ori pur întâmplător. Ei aud câteva povestiri biblice diluate, după care dispar cu totul.

În majoritatea lucrărilor occidentale de misiune din India, prioritățile pragmatice le-au înlocuit pe cele biblice. Un prieten misionar occidental mi-a spus recent că, la trimiterea sa în India, superiorii din organizația sa au insistat să fie „strategic” pentru a „stimula creșterea rapidă” prin plantarea de „biserici-iepure”, care sunt înființate rapid și se înmulțesc repede, mai degrabă decât „biserici-elefant”,

care necesită mult timp pentru a fi înființate și apoi implică multă muncă de ucenicizare, ceea ce încetinește lucrurile. Răspunsul direct al prietenului meu este acesta: „Dar bisericile-iepure sunt devorate de șoimi și lupi”. Frenezia pentru cifre și presiunea de a crește rapid au ca rezultat „biserici” care nu au nicio Evanghelie, nici conducere echipată, nici teologie și nici profunzime, făcându-le o pradă ușoară pentru ereziile teologiei prosperității, sincretismului și altor învățături false.

2. Ce fel de „convertiri” au fost acelea?

Un lucru mai rău este că flagelul nominalismului creștin aduce ocară asupra Numelui lui Hristos din partea necredincioșilor din India. Presiunea după cifre și creșterea rapidă a lucrărilor de misiune au produs multă distorsiune și diluare a mesajului Evangheliei. Oamenii sunt învățați să „creadă în Isus”, „să-L primească pe Isus” sau „să ia o decizie pentru Isus” fără vreo învățătură biblică despre pocăință. Așa-numitele „convertiri” care rezultă din astfel de lucrări sunt nominale în cel mai bun caz și manipulative în cel mai rău.

Fără a ține cont de mandatele și cerințele calitative biblice pentru prezbiterii bisericii (1 Tim. 3:1-7, în special versetul 6, „să nu fie proaspăt convertit”, lit. ESV), misionarii desemnează „lideri” indigeni ne-calificați, a căror singură „pregătire” este un seminar de o săptămână ținut cu o echipă de misionari.

În multe cazuri, oamenii se „convertesc” în masă, crezând că această convertire la creștinism le va aduce anumite beneficii sociale sau economice. Misionarii trimit triumfător rapoarte către sponsorii de acasă, cu mărturii conținând statistici uimitoare și inimaginabile despre oameni convertiți și biserici înființate. Ken R. Gnanakan, un teolog indian, a explicat foarte bine acest fenomen, răspunzând în urmă cu câțiva ani față de mișcarea de creștere a bisericii: „În zelul nostru de a raporta cifrele către partenerii noștri de rugăciune, am lăsat congregațiile să continue să-și urmeze gândirea hindusă și, în afară de o schimbare de nume și loc de închinare, există puține diferențe între așa-numiții creștini și vecinii lor hinduși”.⁴

⁴ Ken R. Gnanakan, “Caste and the Indian Church: A Response to Donald McGavran,” *Transformation* 2 (1985): 24.

3. Convertirile false duc la persecuție

Flagelul falselor convertiri are, de asemenea, ramificații politice care duc la persecuție. Hindușii îi acuză pe creștini că ademenesc oamenii needucați și pe cei din castele inferioare, promițându-le beneficii. Convertirile în grup și creștinismul nominal au ca rezultat, în cele din urmă, reveniri în masă la hinduism atunci când populațiile defavorizate, care inițial s-au convertit la creștinism în speranța că le va ridica statutul social, descoperă că hinduismul ar putea avea mai multe de oferit.⁵ Cele mai multe dintre aceste „reconvertiri” sunt însoțite de mărturii care spun: „Am fost hindus și m-am convertit la creștinism pe baza mai multor promisiuni false. Așa că acum mă întorc la hinduism”. Oare toate acestea

⁵ A se vedea mutarea recentă a guvernului BJP din India de a emite o lege anti-convertire și de a favoriza ceremoniile de reconvertire la hinduism (ghar wapsi). PTI, “BJP Demands Anti-Conversion Law,” *Zee News*, 29 decembrie 2014 [online]; articol disponibil la adresa http://zeenews.india.com/news/bihar/bjp-demands-anti-conversion-law_1522141.html; Pragya Kaushika, “Don’t Want a Religion that Only Rejects Us, Say the Aligarh Dalits on RSS list,” *The Indian Express*, 14 decembrie 14 2014 [online]; articol disponibil la adresa <http://indianexpress.com/article/india/india-others/dont-want-a-religion-that-onlyrejects-us-say-the-aligarh-dalits-on-rss-list/>. Reconvertirea grupurilor mari de oameni la hinduism a fost un lucru relativ obișnuit de mai mulți ani. Vedeți, de exemplu, articolul lui Nirmala Carvalho, “Tamil Nadu: A Thousand Dalit Christians Reconvert to Hinduism,” *Asia News*, 14 aprilie 2008 [online], disponibil la adresa <http://www.asianews.it/news-en/Tamil-Nadu:-A-thousand-Dalit-Christians-reconvert-to-Hinduism-12011.html>.

nu ne pun în fața întrebării: Ce fel de „convertire” a avut loc de fapt acolo? Cu siguranță că nu genul de întoarcere dumnezeiască de la întuneric la lumină pe care o vedem pe paginile Noului Testament.

Misiunile indigene și inflația cifrelor

Cealaltă consecință a obsesiei occidentale după creșterea numerică ține de numărul mare de „lucrări” locale care au înțeles bine tendința și s-au suit pe val, ca să zic așa. Da, biserica din India este coruptă, așa cum spune Iehova despre Israel – „ca o carne vie, nestoarsă” (Isaia 1:6). Și vorbesc ca unul care cunoaște *direct* felul de corupție omniprezentă în lucrările de misiune din India.

Multe lucrări de misiune din India își umflă cu bucurie cifrele și îi înșeală pe susținătorii din Occident, făcându-i să creadă că are loc un mare „seceriș” al Evangheliei. La urma urmei, cifrele sunt cele care aduc bani.

Tehnicile sunt la rândul lor problematice: o mulțime mare de oameni se adună pe un câmp și cineva de pe podium îi întreabă câți au mâncat

„puri-bhaji” (un aliment de bază în nordul Indiei) la micul dejun. Mâinile se ridică, se face o fotografie și se publică un raport cu fotografie, raportând „decizii pentru Hristos”. În alte cazuri, oamenii sunt întrebați dacă doresc să primească o binecuvântare financiară sau o vindecare. Cei care doresc, ridică mâinile, se fac poze și se raportează mai multe „decizii pentru Hristos”.

Ocazional, susținătorii occidentali vizitează zonele, iar unii dintre ei fac chiar „pregătire pastorală și dau învățătură”. În astfel de cazuri, lucrările locale le plătesc câtorva păstori o sumă simbolică pentru a face prezență la acele cursuri vreme de câteva zile. Și ei fac asta. Misionarul occidental se întoarce în țară fericit și mulțumit că nu doar a sprijinit financiar, ci a „investit” în viața oamenilor „flămânzi după Cuvânt” (și după prânzul gratuit).

Mulți dintre acești lucrători indieni trăiesc în lux, mâncând și luând masa la hoteluri de 5 stele și conducând mașini de lux, ca urmare a dolarilor care vin din Occident în lucrările lor.

Trebuie să recunosc cu mare tristețe că frații și

surorile mele din Occident sunt foarte creduli – ei sunt fericiți să dăruiască și să susțină orice lucrare care se mândrește cu un număr mare de persoane. Statisticile le fac ochii să strălucească și sunt orbi față de ceea ce se întâmplă în realitate.

O cale mai bună

Este aceasta o muștrare? Da, într-un fel, este. Dar scriu din dragoste sinceră și cu o pasiune de a vedea că sănătatea și adevărul încep să prindă rădăcini în lucrarea misionară din India. Cifrele mari pur și simplu hrănesc ego-urile mari cu ideea că facem ceva valoros pentru Dumnezeu. Dar adevărata lucrare a lui Dumnezeu pur și simplu nu poate fi măsurată doar prin cifre.

Vara trecută am stat de vorbă cu un frate indian credincios, un om al lui Dumnezeu mai în vârstă, care a slujit timp de câteva decenii într-unul dintre cele mai grele și mai neevangelizate state din nordul Indiei. El mi-a povestit despre bisericile occidentale care s-au oferit să-l sprijine de-a lungul anilor, dacă ar fi raportat cu sârguință un anumit număr de botezuri în fiecare lună. În

toate cazurile, el a refuzat, pentru că a crezut întotdeauna că lucrarea de convertire este lucrarea lui Dumnezeu, și ea nu poate fi fabricată. Acest om nu a plantat mii de biserici. Cifrele lui nu sunt atractive și nici spectaculoase. Dar bisericile pe care le-a plantat sunt sănătoase, credincioase, ele predică Evanghelia și făcând ucenici. Nu sunt biserici-fantomă. Ucenicii pe care ele i-au făcut sunt dintre cei care Îl cunosc pe Domnul și în ei locuiește Cuvântul lui Hristos din belșug. Roadele slujirii lui strălucesc ca aurul în grămada de bălegar a altor așa-numite „lucrări” care s-au înmulțit de jur împrejur. Iar Dumnezeu îi va răsplăti credincioșia.

Permiteți-mi să vă împărtășesc o altă întâmplare personală, de data aceasta legată de un misionar străin. Am cunoscut un misionar care a trăit și a slujit în India ani de zile – mai mult de un deceniu. El și-a înființat o afacere într-un oraș mare și a lucrat cu răbdare. Abia dacă avea convertiți – de fapt, probabil că avea doar unul. El a murit în India și, la câteva luni de la moartea sa, afacerea lui a fost închisă. După standarde numerice și considerente „strategice” legate de „creștere rapidă”, el trebuie să

fi fost un eșec total. După standardele multor organizații occidentale de misiune, acei mulți dolari oferiți pentru a-l susține de-a lungul anilor au fost o risipă totală.

Așadar, lucrarea lui a fost o risipă? Eu cred că nu. Eu am fost singurul lui convertit. El m-a învățat Evanghelia. El mi-a vestit perfecțiunile lui Hristos. El m-a învățat cum să citesc Biblia și cum să fac deosebire între adevăr și minciună. El și-a petrecut viața în slujba Domnului lui, iar veșnicia mea s-a schimbat ca urmare a slujirii lui.

Așa că îi implor pe frații și surorile mele din Occident: în trimiterea misionarilor și în sprijinul lucrătorilor indigeni ai Evangheliei, vă rog să acordați prioritate credincioșiei în detrimentul eficienței, calității în detrimentul cantității și creșterii în adevăr în detrimentul creșterii numerice. Mă opun eu oare creșterii bisericii și înmulțirii ucenicilor? În niciun caz! Eu tânjesc chiar să văd o mare trezire în India. Ba chiar mă rog sincer ca mase de oameni să fie evanghelizați și ca nenumărate biserici să fie înființate în toată țara.

Dar să nu ne străduim să fabricăm cifre și o „creștere” care vin prin sacrificarea adevărului pe altarul eficienței și al succesului aparent.

În Noul Testament, preocuparea pentru creșterea numerică *nu* este factorul care dirijează niciodată misiunea bisericii – ci o preocupare pentru slava lui Hristos (Rom. 1:5).

Convertirea este lucrarea Duhului Sfânt, care cheamă oamenii morți din întuneric în lumina minunată a Domnului Isus, în timp ce Evanghelia este propovăduită cu îndrăzneală și claritate.

Prin urmare, nu folosiți numerele ca etalon pentru a măsura lucrarea lui Dumnezeu, ci mai degrabă lăsați lucrarea lui Dumnezeu să fie măsurată prin viețile oamenilor care „aduc roade vrednice de pocăință” (Matei 3:8; Rom. 15:18).

Creșterea și înmulțirea rapidă pot fi un indicator al binecuvântării lui Dumnezeu, dar cu siguranță că nu sunt niciodată indicatorul principal. Fie ca lucrarea noastră să fie modelată de Scriptură, nu de statistici și strategii!

PARTEA A DOUA. EXAGERAT DE „SUPRANATURAL”

Stăteam acolo, intrigat, în timp ce ascultam mărturia acelui om. Ne aflam într-un oraș important și extrem de neevanghelizat din nordul Indiei. Detalii după detalii complicate s-au strâns pe măsură ce el a relatat evenimentele uimitoare care l-au determinat să renunțe la sikhism și să se convertească la creștinism. L-am ascultat cu atenție în timp ce ne povestea despre vindecarea pe care mama lui a primit-o dintr-o boală care îi pusese viața în pericol, despre ascensiunea lui ulterioară de la zdrențe la bogăție, despre persecuțiile cu care s-a confruntat și, cel mai important, despre vedenia supranaturală în care a văzut o figură îmbrăcată în alb, care i-a strâns mâna și i-a spus: „Te voi binecuvânta”.

Omul și-a frecat ochii umezi, ștergându-și lacrimile, apoi ne-a spus că, deși au trecut mai bine de 20 de ani, încă mai simte mâna acelei figuri din altă lume strângându-i mâna. Prietenii mei occidentali au ascultat, unii dintre ei oarecum întrebători, dar câțiva dintre ei erau absolut fascinați.

Colegul meu de lucrare indian mi-a dat un fel de ghiont discret. Eram cu toții prea familiarizați cu astfel de trucuri, pentru că era ceva ce am văzut și auzit de prea multe ori. Omul și-a terminat povestea, iar unul dintre prietenii mei occidentali, un frate sincer – de fapt, unul destul de solid în teologia lui – a remarcat: „Extraordinar! Slavă lui Dumnezeu! Este o mărturie atât de minunată, frate!”

În interiorul meu eram uluit. *Cum se face că chiar și oameni care își cunosc bine Biblia și care înțeleg Evanghelia solid sunt păcăliți de aceste lucruri? Nu era evidentă absența completă a Evangheliei în mărturia celui om?*

Eu și prietenul meu indian am început să-i explicăm omului despre adevărata iertare a păcatelor pe care doar Isus o poate oferi, despre moartea și învierea lui Hristos și despre jertfa Sa substitutivă care a purtat păcatul pe cruce. Omul părea nedumerit, pentru că habar nu avea despre ce vorbeam! Tot ce știe el era că „Isus este singurul dumnezeu care te va binecuvânta”. Acesta fusese motivul pentru care el devenise creștin. Și motivul pentru care devenise păstor. Și era păstor de 20 de ani! El fusese

un sikh sărac, dar acum conducea un SUV elegant ca „episcop creștin”. El ne-a condus la clădirea „bisericii” sale, o mega-biserică cu mai multe etaje, cu un auditoriu de 3000 de locuri, și ne-a spus că el era „episcopul” unei lucrări care planta câteva sute de biserici la fiecare 6 luni. Dar am fi putut înlocui numele „Isus” peste tot în mărturia lui cu numele oricărui alt dumnezeu, n-ar fi făcut nicio diferență.

Pentru a înrăutăți lucrurile, acest „episcop” avea alături de el un misionar din Occident, total cucerit de povestea lui, care funcționa aproape ca un slujitor al lui. De ce nu, devreme ce misionarul putea raporta toate cifrele acestui episcop ca fiind ale lui însuși?

Este clar că Occidentul este ușor de vrăjit cu lucruri „supranaturale”. Intenția mea de aici nu este să intru în dezbateră dacă Dumnezeu încă mai operează supranatural. Mai degrabă eu sper să-i avertizez pe frații și surorile mele din Occident de pericolul de a fi ademeniți prin povești senzaționale lipsite de mesajul biblic al Evangheliei. De asemenea, eu sper să-i chem pe frații mei atât din India, cât și din Occident, să păstreze mesajul Evangheliei în centrul

întregii lor lucrări a Evangheliei și să prețuiască puterea Cuvântului sfânt și autoritar al lui Dumnezeu mai presus de orice.

A emigrat Duhul Sfânt?

Beatles. Madonna. Julia Roberts. *Mănâncă, roagă-te, iubeste*. Studenți fără loc de muncă. Ne putem gândi la o listă lungă de oameni din Occident care sunt fascinați de spiritualitatea orientală ce pare că vine din altă lume. Și această tendință și-a croit cale și în biserică. Eu m-am săturat să tot aud oamenii spunând: „Noi, creștinii occidentali, suntem atât de înguști la minte. Îl punem pe Dumnezeu într-o cutiuță! Punem limite la ceea ce El poate face. De aceea nu-L vedem pe Dumnezeu lucrând supranatural aici, așa cum o face în Orient”.

Mulți dintre frații și surorile mele din Occident au crezut în această idee falsă că biserica occidentală este lipsită de lucrarea *supranaturală* a Duhului Sfânt în zilele noastre. Între timp, spun ei, a treia Persoană a Treimii este foarte activă în Orient, în locuri precum India și China, unde se presupune că oamenii văd vise, viziuni și miracole care

se petrec peste tot. De aceea, oamenii din Occident sunt fascinați și ademeniți de toate mărturiile și rapoartele uimitoare pe care le aud despre ceea ce se întâmplă „acolo”, pe terenul de misiune.

Din păcate, această fascinație după „supranatural” este însoțită adesea de o pierdere a discernământului. Uneori, occidentalii devin atât de amețiți de povești senzaționale din Orient, încât nici măcar nu observă lipsa din ele a oricărei forme de mesaj al Evangheliei.

Dragi prieteni, treziți-vă! Duhul Sfânt nu și-a schimbat locul. El este la fel de activ în Occident ca oriunde altundeva în lume, făcând ceea ce a fost trimis să facă – să dea o mărturie puternică despre Hristos (Ioan 15:26-27; F.A. 1:16; 1 Petru 1:12); să convingă lumea de păcat, neprihănire și judecată (Ioan 16:8); să călăuzească biserica în tot adevărul (Ioan 16:13); să Îl proslăvească pe Hristos prin atragerea oamenilor din întuneric la lumină când mesajul Evangheliei este proclamat (2 Cor. 3:12-4:6); și să pecetluiască poporul lui Dumnezeu pentru ziua răscumpărării (Efes. 1:13).

O, dacă am recunoaște că cea mai mare și mai supranaturală lucrare a lui Dumnezeu are loc atunci când Duhul Sfânt le deschide ochii păcătoșilor ca să vadă slava lui Hristos, regenerându-i și înnoindu-i prin propovăduirea Evangheliei, astfel încât ei să fie aduși din împărăția întunericului în Împărăția Domnului Isus Hristos, prin pocăință și credință. Oare nu ne dăm seama că Duhul lui Dumnezeu este suveran și activ, împlinind această lucrare în orice loc unde Hristos este propovăduit cu credincioșie din Scriptură?

Cunosc foarte mulți frați și surori dragi din Occident, a căror mărturie sună cam așa: „Am crescut într-o familie creștină. Părinții mei m-au învățat Biblia încă din copilărie. Părinții mei L-au iubit pe Domnul. M-au îndreptat spre Hristos și mi-au spus despre moartea Sa ispășitoare pentru păcătoși. Eram foarte tânăr când am auzit Evanghelia, m-am pocăit de păcatele mele și m-am încrezut în Hristos ca să fiu mântuit. Și așa am crescut aproape toată viața mea cunoscându-L pe Domnul”. Preaiubiți prieteni, este acest lucru *mai puțin* glorios sau *mai puțin* supranatural în vreun fel? Nu este aceasta o

demonstrație a puterii Duhului Sfânt de a-i învia pe păcătoșii morți? Am uitat oare de slava Evangheliei? Am uitat că tot Cerul sărbătorește când un păcătos ajunge la pocăință? Să *nu* punem accent pe alte lucruri, pentru că acest lucru are consecințe dezastruoase.

Fabricarea de mărturii care incită

Similar cu obsesia occidentală după cifre, fascinația Occidentului pentru poveștile senzaționale a avut un efect coroziv asemănător. Astfel, sunt fabricate tot soiul de mărturii pentru a-i orbi și ameți pe credincioșii occidentali ca să ofere sprijin financiar cu generozitate. Și din nou, îmi pare rău să spun că prietenii mei occidentali, chiar și cei sănătoși din punct de vedere teologic, sunt creduli și în acest aspect.

Eu am întâlnit credincioși în India care nu îmi spun prea multe ca mărturie – și de ce ar face-o, din moment ce sunt doar un conațional de-al lor? Dar atunci când ei întâlnesc un occidental, de îndată ce văd pe cineva alb, tocmai acești oameni de îndată se grăbesc să le spună povești despre vise, viziuni și

experiențe supranaturale uimitoare.

În mai multe ocazii am avut experiența sfâșietoare de a întâlni biserici și credincioși din Occident care au avut experiența îngrozitoare de a fi păcăliți de „lucrările” din India. De exemplu, un „evangelist” indian a păcălit o întreagă rețea de biserici cu mărturia lui fantastică. El a susținut că fusese crescut ca hindus religios, iar familia lui deținea un șarpe pe care îl venerau zilnic. Ca adult, a fost cuprins de ferveare religioasă și de zel pentru hinduism. Ieșise chiar pe drum ca să atace și să ucidă creștini, când a văzut o viziune a lui Hristos, care l-a oprit și l-a făcut să plângă. Apoi a devenit creștin, hotărând să proclame credința pe care cândva o persecutase și, în ciuda faptului că a fost respins de familia și prietenii lui, acum Îl urmează pe Hristos și Îl slujește ca evangelist.

Mai multe biserici și lucrări l-au susținut pe acest „om al lui Dumnezeu”, doar pentru a afla mai târziu că întreaga poveste fusese inventată. Acest om crescuse de fapt ca fiu al unui păstor într-o „familie creștină” și a fabricat această mărturie pentru că învățase lecția că doar mărturii de

acest fel produc sprijin din partea Occidentului. Și permiteți-mi să vă asigur că nu este un caz izolat. Sunt multe, multe altele ca acesta și, în fiecare caz, frații și surorile mele din Occident sunt prea repede dispuși să se lase uimiți – și, din păcate, – și înșelați.

O astfel de înșelăciune ar putea fi evitată prin exercitarea de mai multă prudență și discernământ, prin verificarea fiecărui detaliu al unor astfel de mărturii (mai ales având în vedere detaliile lor supranaturale) de la martori oculari și verificând cu atenție dacă persoana respectivă înțelege Evanghelia biblică și o prețuiește mai presus de astfel de experiențe.

Când credincioșii occidentali se lasă purtați de povești senzaționale despre lucruri supranaturale, nu doar că corupția morală prosperă în India, ci și învățăturile false. Chiar și bisericile și credincioșii care deplâng lucrurile rele caracteristice evangheliei eretice a prosperității promovează de fapt creșterea ei în India. Cum? Prin susținerea acelor lucrări de misiune care pun accentul pe miracole în timp ce vorbesc chiar împotriva evangheliei sănătății și bogăției. Acest lucru este legat și de fascinația după cifre:

„evanghelia prosperității” prosperă și aduce oameni în masă. Astfel, ea se mândrește atât cu „miracole”, cât și cu cifre impresionante.

Punând accentul la locul potrivit

Dragi frați și surori, singura modalitate prin care adevărata creștere a Evangheliei se petrece în India ține de a ne aduce aminte cum survine creșterea Evangheliei: prin Evanghelie. Evanghelia spune că toți oamenii de pretutindeni au păcătuit și s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, Creatorul nostru, și că ei sunt condamnați pe bună dreptate sub judecata Lui sfântă, dar că Dumnezeu îi mântuiește prin har pe păcătoși, prin Fiul Său Isus Hristos, care a trăit o viață fără păcat, care a murit o moarte jertfitoare pe cruce, ca Substitut al păcătoșilor, și care a înviat din morți, astfel încât toți cei care se pocăiesc de răutatea lor și se încred numai în El ca să primească iertarea deplină a păcatelor și viața veșnică prin El. Relatarea planului măreț și supranatural al mântuirii lui Dumnezeu trebuie să aibă prioritate față de toate celelalte „povești supranaturale”.

Să nu ne lăsăm duși în amăgire de povești cu vise

și viziuni, ci să rămânem ferm întemeiați pe piatra de temelie a Cuvântului inspirat al lui Dumnezeu. Chiar și apostolul Petru, care a fost martor ocular al slavei lui Hristos pe Muntele Schimbării la Față, care a auzit chiar glasul lui Dumnezeu și L-a văzut cu ochii lui pe Fiul lui Dumnezeu în toată slava Sa maiestuoasă, ne spune că avem ceva mai sigur decât experiența sa, ceva „mai tare; la care bine faceți că luați aminte” – Biblia (2 Petru 1:16-21).

Colaboratorii indieni credincioși pe care îi cunosc, care slujesc sincer pentru adevărata creștere a Evangheliei în cele mai grele regiuni ale Indiei, fac un lucru simplu atunci când cineva vine la ei cu povești despre un vis, o vedenie sau orice altceva de acest fel. Ei deschid Cuvântul lui Dumnezeu. Ei îi îndrumă pe oameni spre Biblie. Ei le aduc aminte că astfel de întâmplări „supranaturale” ar putea fi șubrede și nesigure, dar că Scriptura este statornică și adevărată. Îi mulțumim noi lui Dumnezeu pentru vise, viziuni, vindecări supranaturale, eliberări și orice alte acte speciale ale providenței lui Dumnezeu care Îl slăvesc pe Hristos? Desigur. Dar cea mai supranaturală lucrare dintre toate este atunci

când Duhul Sfânt îi aduce pe oameni să se supună cărții Lui supranaturale.

Frați și surori din Occident, în sprijinul pe care îl dați lucrării Evangheliei din India, oare veți avea discernământ și vă veți hotărî să nu vă lăsați purtați de lucruri senzaționale?

Vă veți aduce aminte că propovăduirea Evangheliei și învățătura din Scriptură sunt ceea ce produce un popor după chipul lui Hristos?

Vă veți asigura că orice „lucrare a Evangheliei” pe care o susțineți este întemeiată pe mesajul morții și învierii lui Hristos pentru păcătoși, pe Evanghelia pocăinței și a credinței, și pe Cuvântul sfânt și inspirat al lui Dumnezeu?

Mă rog să faceți asta.

Așadar, data viitoare când auziți o mărturie supranaturală din India (sau de oriunde), aveți grijă să discerneți dacă persoana respectivă a înțeles Evanghelia cu adevărat. Și aveți grijă să vă asigurați că Dumnezeu primește slava mai presus de orice pentru minunata Sa lucrare supranaturală în mântuirea păcătoșilor pierduți.

PARTEA A TREIA. PREA DORNICI DE CONTEXTUALIZARE

Scena era atât de dezorientantă, încât părea că trebuie să fie dintr-un film de la Hollywood (sau Bollywood). Ne aflam într-un *bazar plin de viață* dintr-un oraș mare din nordul Indiei. Un tip alb în blugi strâmți mergea pe o mini-motocicletă pentru a ne întâlni. El ne-a ghidat prin niște „râpe” înguste (alei) în acel cartier mic și aglomerat, în care el locuiește și lucrează. Noi am auzit de lucrarea în care el și prietenul lui erau implicați aici. Scopul lor era să câștige un anumit grup etnic pentru Hristos.

Dar ei nu voiau să slujească alături de biserica oficială. Ei voiau să câștige grupuri etnice pentru Hristos, dar nu voiau să-i învețe pe acei oameni cum este să fii ucenic al lui Hristos. Mai degrabă ei vor ca oamenii să-L poată urma pe Hristos „din propria lor cultură”. Cu toate acestea, în multe cazuri, ceea ce rezultă este un amestec de religie care nu seamănă deloc cu creștinismul biblic.

Și există mulți astfel de lucrători străini care slujesc în India.

Am menționat deja frenezia după cifre și fascinația Occidentului pentru mărturiile „supranaturale”. Aici aş dori să abordez o altă problemă care câştigă teren rapid şi care provoacă probleme în India, la fel ca în lumea musulmană: formele extreme de „contextualizare”.

Dar ce vreau să spun prin contextualizare? Este termenul folosit în lumea experţilor în misiologie pentru a descrie maniera în care Evanghelia ar trebui să fie dezvoltată şi clarificată în diferite culturi. Mă opun oare contextualizării? Bineînţeles că nu! În anii mei de slujire în India, eu nu am purtat niciodată cravată când am predicat. Eu predic adesea desculţ, iar congregaţiile sunt îmbrăcate în haine indiene şi aşezate pe podea. Când predic în Occident, sunt îmbrăcat aproape întotdeauna în costum şi cu cravată. Tonul predicării mele este diferit, ilustraţiile pe care le folosesc sunt diferite, iar lucrurile la care aplic Scriptura sunt diferite, toate în funcţie de context. Şi da, soţia mea a purtat un sari (nu o rochie) în ziua nunţii noastre. Cu siguranţă că sunt recunoscător pentru numeroşii misionari occidentali care contextualizează mesajul Bibliei în feluri

justificate biblic, utile și adecvate pentru societatea indiană.

Scopul meu de aici nu este să critic contextualizarea, nici nu doresc să intru în discuții nuanțate despre spectrul contextualizării și despre cât de legitimă este contextualizarea. Mai degrabă vreau să cresc gradul de conștientizare cu privire la anumite forme ilegitime de contextualizare, care prind rădăcini în India. Aceste forme de contextualizare își primesc impulsul de la misionarii occidentali care refuză să coopereze cu bisericile din astfel de țări, crezând că ei înțeleg mai multe despre cultura indiană decât oricine altcineva. La fel ca „Insider Movements” [mișcări din interior] din lumea islamică, majoritatea acestor învățături au ca rezultat mișcări false și eretice în India, lucruri departe de creștinismul biblic. Mă rog ca ceea ce voi împărtăși aici să-i provoace pe frații și surorile din Occident să înceteze să-i mai sprijine pe misionarii care propagă învățături false și practică metode dăunătoare de lucrare.

Ucenicii hinduși ai lui Hristos?

Unele dintre intersecțiile mele cu lucrătorii

creștini occidentali din India mă fac să mă simt profund tulburat. Vara trecută eram în vizită în India, când echipa mea de slujire s-a întâlnit cu unul dintre acești tipi – un american care și-a petrecut aproape tot ultimul deceniu în India. El ne consideră creștini indieni prea „occidentalizați”, și crede că el este mai în ton cu societatea indiană, pentru că el ține sărbătorile hinduse și practică mai multe obiceiuri hinduse, obiceiuri pe care credincioșii indieni ca mine le-au respins. Această persoană din Occident crede că lucrurile pe care el le face ajută la eliminarea barierelor din calea credinței în rândul hindușilor din castele superioare, la care el încearcă să ajungă.

Există și alții ca el, care împânzesc peisajul lucrării de misiune. Ei provin din medii diferite din Occident, dar mulți dintre ei sunt hipsteri creștini de pe coasta de vest a SUA sau din Canada, oameni care, din varii motive, par să fie plictisiți sau dezamăgiți de creștinismul tradițional. Ei caută ceva nou. Ei au citit cele mai recente și mai bune cărți despre misiune, contextualizare și societate (și poate ceva literatură bisericască emergentă și filozofie postmodernă). Așa

că ei vin în India și încearcă să formeze comunități de „hinduși *Yeshu-Baktha*”, sau „ucenici hinduși ai lui Isus”. Ei nu vor să fie identificați ca și cum ar fi „creștini”, pentru că ei consideră acest lucru a fi „prea occidental” (ce mai contează Faptele Apostolilor 11:26?).

În aceste comunități, un *puja*, un ritual de inițiere hindus efectuat în Numele lui Isus ia locul botezului creștin. „Cina Domnului” constă în spargerea unei nuci de cocos și consumul de apă de cocos. *Bhajan*-urile (cântece devoționale hinduse) sunt cântate în Numele lui Isus în loc de imnuri creștine. Lăcașul de cult este luminat de mici *dīyas* (lămpi cu ulei indiene, folosite de obicei în ritualurile religioase hinduse).

Predicarea nu își găsește locul în aceste comunități, deoarece „monologul” este considerat o idee occidentală. Aceste grupuri sunt conduse de „guru” în loc de „păstori”. Iar narațiunea Scripturii este înlocuită cu o poveste împrumutată din cultura indigenă: Isus este înțeles în termeni de mitologie hindusă, iar jertfa lui Isus este interpretată în lumina Vedelor.

Mulți dintre cei care propagă astfel de învățături fac asta *de obicei* din motive bune. Ei vor să fie precauți și să nu promoveze un soi de colonialism în misiune, care să le impună cultura occidentală creștinilor indigeni. Ei vor să vadă întemeiată o mișcare creștină indigenă. Ei cred în cele mai recente „cercetări legate de misiune”, care spun că eliminarea barierelor culturale în calea credinței este cea mai bună modalitate de a se ajunge la creșterea bisericii. Astfel, ei îmbracă creștinismul în hainele anumitor grupuri culturale, sperând că aceste grupuri vor accepta credința creștină, păstrându-și în același timp propria cultură.

Să-L stârnim pe Domnul la gelozie?

Din păcate, acești susținători bine intenționați ai creștinismului „contextualizat” nu își dau seama că ei prezintă o evanghelie confuză și că întemeiază astfel comunități sub-creștine. Voi replica aici față de acest lucru identificând patru probleme grave ale acestei mișcări de „contextualizare”.

1. Sincretismul și o viziune biblică asupra lumii

În primul rând, rezultatul natural al unor astfel

de „contextualizări” este un sincretism extrem de rău, un amestec periculos și condamnat de viziuni hinduse și creștine. În cazuri mai grave, eu nu ezit să numesc mișcările acestea eretice. Susținătorii zeloși ai „contextualizării” cred că ei păstrează cultura indiană, dar nu își dau seama că, pentru indieni (spre deosebire de Occident), cultura, viziunea asupra lumii și religia sunt legate indisolubil între ele. Majoritatea indienilor, inclusiv „creștinii occidentalizați” ca mine, ca și foștii hinduși care și-au pus credința în Hristos, recunosc acest lucru ca pe un fapt cât se poate de real.

Legătura strânsă dintre cultură și religie în gândirea indiană este motivul pentru care majoritatea indienilor au o părere negativă despre creștinism, deoarece ei cred că toate societățile occidentale sunt „culturi creștine”. Dar noi știm că creștinismul nu este un produs al culturii „occidentale”, ci mesajul creștin este o viziune despre lumii care transformă *toate* culturile, atât pe cele orientale, cât și pe cele occidentale. Evanghelia cere o renunțare la gândirea seculară, la imoralitate și la o viață risipită în Occident, la fel cum cere o renunțare la

idolatrie și superstiție în Orient. Trebuie să proclamăm stăpânirea transculturală și slava lui Isus, nu să ne hiper-orientăm mesajul și practica în jurul unor grupuri culturale specifice.

Apostolii nu îngăduit niciodată ca societățile păgâne să influențeze mesajul biblic sau forma de închinare creștină. Mai degrabă, chiar și într-o societate păgână precum Corintul, Pavel i-a dat întâietate Scripturii. Scriindu-i unei congregații din Corint, formată predominant din neevrei, Pavel îi cheamă pe acești credincioși să-și vadă identitatea în termenii narațiunii biblice (1 Cor. 10). El a prescris ce trebuie să se petreacă în serviciile lor de închinare și chiar le poruncește cum să ia Cina Domnului (1 Cor. 11-14). Pavel a proclamat moartea și învierea lui Hristos „după Scripturi” (1 Cor. 15:3-4), nu o metanarațiune culturală din Corint. Scriptura este cea care formează poporul lui Dumnezeu, nu invers. Eu m-am întrebat adesea dacă există o legătură între mișcările de contextualizare și influența postmodernismului. Autoritatea se mută astfel de la Cuvântul revelat la comunitatea cititorilor.

Sușținătorii mișcărilor „contextualizate” ignoră principiul biblic că întunericul nu poate avea părtășie cu lumina și că Hristos nu poate avea părtășie cu Belial (2 Cor. 6:14-15). Dar în astfel de mișcări, Cuvântul lui Hristos este mutilat în numele „contextualizării”.

Când credincioșii naționali indieni se confruntă cu aceste critici, noi ajungem să fim etichetați ca „occidentalizați”. De fapt, credincioșilor indieni li se spune că nu avem deloc dreptul să vorbim despre astfel de lucruri, pentru că noi suntem cauza principală a problemei. Dar chiar și atunci când credincioșii „de origine hindusă” își exprimă îngrijorările – și cunosc câțiva care fac asta – ei sunt marginalizați ca fiind deja „occidentalizați”. Ironia este uimitoare: aceștia sunt *occidentali* care susțin că știu mai multe despre cultura indiană decât *indienii* care s-au născut și au crescut în India.

2. Hristos ne poruncește să „dăm învățătură”

Unii dintre cei mai moderați sușținători ai „contextualizării” cu care am interacționat îmi spun că ei nu vor ca înțelegerea occidentală despre creștinism

să le fie impusă oamenilor din India. Prin urmare, în loc să-i învețe pe indieni cum arată viața și închinarea creștină, ei le cer să citească Biblia și să ajungă la propriile concluzii. Sună bine, nu-i așa?

Ar suna... dacă Hristos nu ne-ar fi poruncit altfel. Marea Trimitere include chemarea de a face ucenici, învățându-i să se supună tuturor poruncilor lui Hristos (Matei 28:18-20). Iar poruncile lui Hristos sunt revelate în Cuvântul apostolic – Biblia. Biblia stabilește agenda. Biblia formează identitatea creștină. Biblia ne spune cum arată viața și închinarea creștină. Iar Biblia ne spune că Isus Își echipează poporul prin *învățători* (Efes. 4:11).

Asta înseamnă că trebuie să interpretăm și să aplicăm Cuvântul lui Dumnezeu dincolo de liniile etnice și culturale – la fel cum a făcut Pavel, fostul evreu, în congregațiile pe care le-a format în mijlocul neamurilor păgâne. Ideea că acele comunități ar fi trebuit să citească Biblia și să ajungă la propriile concluzii este înrădăcinată de fapt în mentalitatea postmodernă care plasează autoritatea în comunitate mai degrabă decât în text.

3. „*Insider Movements*” [*Mișcările din interior*] și „credincioși în secret”

Un alt rezultat al mișcărilor de „contextualizare” este apariția „mișcărilor de tip insider”. Susținătorii „mișcărilor din interior” îi învață pe oameni să rămână „credincioși în secret” sau ca „devotați hinduși ai lui Isus” (*hindușii Yesu-Bakhta*), astfel încât să nu fie excluși din familiile și comunitățile lor, ci să poată rămâne în interior pentru a „câștiga în cele din urmă mai mulți convertiți la Hristos”. Mai mult, cei care susțin aceste forme de contextualizare – încălcând direct ce vedem în 2 Corinteni 6:14-18 (și în 1 Cor. 7:39) – îi învață pe oameni să prefere căsătoria cu necredincioșii din aceleași medii și grupuri etnice de caste, nu căsătoria cu credincioșii din alte grupuri. De asemenea, ei insistă că „adeptii hinduși ai lui Isus” nu ar trebui să se căsătorească nicio dată cu „credincioși de origine creștină”.

Dorințele pragmatice de a păstra cultura și de a crește biserica au ca rezultat o diluare a mesajului Evangheliei și o lepădare a chemării de a-L urma pe Hristos cu prețul persecuției și excluderii de către rude (Matei 10:34-38; Marcu 8:31-38; Ioan 15:18-

25; 16:33; 2 Tim. 3:12).

Următoarea mărturie a unei surori în Hristos care provine dintr-un context hindus ilustrează foarte bine ce am spus până aici:

Când am devenit creștină, au fost unii oameni din zona mea care au început să mă învețe că ar trebui să rămân o „credincioasă în secret”, și să nu informez pe nimeni de credința mea. Nu au vrut să fiu exclusă din familia mea. Prin urmare, ei m-au încurajat să trăiesc ca o „credincioasă în secret”, astfel încât să pot rămâne în familia mea, sperând că, în cele din urmă, familia și comunitatea mea vor veni și ele la Hristos. Când m-am mutat într-o altă zonă pentru un loc nou de muncă, am aflat că această învățătură era grav greșită. Am găsit o mare libertate în a-mi exprima în sfârșit deschis credința în Hristos, și le-am spus cu îndrăzneală despre asta părinților și comunității mele. Le-am povestit despre Isus și despre lucrarea pe care a făcut-o în viața mea. Deși am fost respinsă și ostracizată la început, după 10 ani, familia mea a început în sfârșit să-mi respecte decizia de a-L urma pe Hristos. Au participat chiar la nunta mea cu un credincios creștin din biserică!

Liderii bisericii indiene, ca mine și colegii mei

indieni, îi cheamă pe oameni să fie ucenici ai lui Hristos dedicați și pe față, și să vină sub autoritatea și ucenicia bisericii locale. Ca răspuns, susținătorii „contextualizării” ne condamnă pentru că practicăm „evangelizarea extracției” (adică scoaterea indivizilor din familiile și comunitățile lor) și nu „stimularea creșterii mișcărilor populare din interior”. Dar dacă îmi amintesc bine, Isus a fost Cel care a spus că cei care Îl urmează vor fi urâți de toți pentru Numele Lui și că ucenicul va avea dușmani chiar dintre cei din propria sa casă, și totuși trebuie să-L primească și să-L urmeze pe Isus cu prețul tuturor acestor lucruri (Matei 10:34-39). Noul Testament ne spune că creștinii sunt „străini și călători”, care au fost „respinși de oameni”, dar care sunt „aleși și prețuiți înaintea lui Dumnezeu” (1 Petru 2:4-11). Credincioșii sunt chemați să poarte ocară lui Hristos, mergând cu El „în afara taberei” (Evrei 13:12-13).

4. Ce fac acești oameni când contextualizarea nu funcționează?

Ironia este că, atunci când vine vorba de câștigarea cu adevărat a oamenilor pentru Hristos în India, susținătorii „contextualizării” eșuează dramatic.

Practic nimeni nu este câștigat pentru Hristos, pentru că, atunci când Evanghelia nu este proclamată clar, nu există putere de a-i atrage pe oameni din întuneric la lumină. De fapt, foarte puțini indieni sunt interesați să se alăture unei mișcări care arată în toate privințele la fel ca propria religie și care are doar un nou zeu adăugat la ceilalți idoli. Unul dintre occidentalii pe care i-am menționat mai sus a trăit în India de câțiva ani și a adoptat toate aceste obiceiuri indiene, dar nimeni nu pare interesat de învățătura lui.

Astfel, disperați după un fel de succes, unele dintre aceste grupuri recurg la tactici rușinoase și necinstite. Ele încep să intre în bisericile indiene pe care cândva le-au respins. Ele dau impresia că sunt în căutarea părtășiei și încearcă să câștige încrederea liderilor bisericii oficiale. După ce își fac loc în astfel de biserici, încep să îi acosteze pe noii credincioși care L-au primit recent pe Hristos din medii hinduse, cei care sunt slabi și se confruntă cu persecuție și respingere iminente, cei care învață pe propria piele cât de mult costă să-L urmezi pe Hristos. Susținătorii „contextualizării” încep apoi să-i

spele pe creier pe acești credincioși slabi și începători, avertizându-i să nu se lase „occidentalizați”. Ei le spun să nu renunțe la identitatea lor hindusă: „Nu trebuie să fii creștin – în schimb, să fii un ,urmaș hindus al lui Isus’”. Acesta este modul în care mulți susținători ai „contextualizării” își găsesc „converții”. Știu asta, pentru că am văzut asta petrecându-se de nenumărate ori și am cunoscut proaspeți credincioși care au căzut în astfel de capcane. Când se întâmplă astfel de lucruri, eu mă rog ca Domnul să nimicească astfel de „lucrări”.

Cum să mergem înainte

Este posibil ca, în timp ce ați citit acest articol, să vă simțiți îndemnați să luați această problemă mai în serios. Ce ar trebui să facem de acum înainte? Cum puteți ajuta la prevenirea creșterii acestor tipuri de învățături false și distructive?

1. *Vă rog să fiți foarte atenți pe cine susțineți.* Cei mai mulți dintre acești lucrători occidentali de pe teren au fost finanțați de biserici serioase, evanghelice, care cred în Biblie, care ar fi complet îngrozite să afle ce fac cei pe care îi susțin pe terenul de misiune. Vă

rog să fiți precauți. Puneți-i pe toți misionarii susținuți să dea socoteală din punct de vedere doctrinar, cu rigurozitate, și verificați-i periodic pentru a vă asigura că ei predică adevărul.

2. Fiți întotdeauna atenți să analizați valorile și caracteristicile organizațiilor de misiune, și refuzați să sprijiniți orice lucrare de misiune care susține aceste forme extreme de contextualizare. Contextualizarea este necesară în orice efort intercultural, dar aveți grijă la formele de contextualizare care nu se ridică la standardul creștinismului biblic.

3. Dacă vrei să fii misionar, hotărăște-te să nu ignori bisericile oficiale. Ori de câte ori este posibil, colaborează cu lideri credincioși ai bisericilor oficiale, astfel încât să înțelegi mai bine societatea și modul în care Evanghelia ar trebui să ia formă în acel context. Știu că acest lucru poate fi o provocare și, în multe cazuri, bisericile oficiale sunt corupte, nesănătoase sau inexistente. Dar, dacă este posibil, străduiește-te să găsești frați credincioși și sănătoși doctrinar din acel grup etnic, cu care să te poți asocia. Te asigur că ei există. Dacă ești într-un demers de pionierat în care nu există o biserică oficială, ai

grijă să înțelegi bine cultura. Fă o deosebire între acele forme de cultură religioase și cele care nu sunt religioase. Nu te da înapoi de la a predica „întreg sfatul lui Dumnezeu”, ceea ce înseamnă să-i înveți pe oameni să accepte creștinismul ca o întreagă viziune despre lume. *Învată-i* să respingă practicile culturale acolo unde Scriptura o cere, și asigură-te că toată „contextualizarea” ta este justificată biblic.

CAPITOLUL 24.

FUNDAMENTELE LUCRĂRII MISIONARE PE TERMEN LUNG

Brooks Buser

În vremea noastră, termenul „misiune” pare a fi un soi de umbrelă pentru un set tot mai mare de job-uri, chemări, ambiții și programe bisericești.

S-au dus vremurile în care termenul acesta îi reprezenta pe cei care se duceau pe teren știind că era probabil o călătorie cu un singur sens. Acest tip de misiune viza convertiții, traducerea Bibliei și biserici care să dureze generații. Misiunea era văzută ca un efort pe viață, nu ca o sarcină care trebuie îndeplinită pentru o perioadă anume. Desigur, acest lucru s-a datorat parțial limitărilor tehnologice. Călătoriile transatlantice dus-întors pe vapoare sunt mult mai dificile decât zborurile transatlantice dus-întors. Totuși, eu suspectez că există și unele dezacorduri filozofice și cu privire la scopul „misiunii”. Ceea ce generațiile anterioare au considerat „lucrare de misiune”, noi am

nuanțat și re-etichetat ca „lucrare misionară pe termen lung”.

Scopul acestui articol nu este să lovească în lucrările pe termen scurt, lucrările de milostenie, programele sociale și alte eforturi bune. Toate acestea sunt utile în felul lor. Dar ar trebui să fim conștienți că eforturile pe termen scurt, prin chiar natura lor, sunt insuficiente pentru a întemeia biserici generaționale prin puterea Evangheliei.

Scopul meu nu este să mustru pe nimeni, ci să le reamintesc tuturor că misiunea pe termen lung este costisitoare – și că merită efortul. Merită să îi acordăm prioritate mai presus de orice altceva. Bisericile adevărate au nevoie de ani de zile pentru a fi plantate... chiar și în lumea vorbitoare de limbă engleză. Cu cât mai mult trebuie să aibă nevoie de timp acolo unde „nu s-a pus nicio temelie”! Când vine vorba de biserică, mai repede nu este totuna cu mai bine.

VALOAREA LUCRĂRII DE MISIUNE PE TERMEN LUNG

Să analizăm câteva motive pentru a le acorda

prioritate lucrărilor misionare pe termen lung.

În primul rând, lucrarea misionară pe termen lung împodobește Evanghelia

Eu și soția mea am locuit în străinătate timp de 13 ani în mijlocul poporul Yembiyembi din Papua Noua Guinee. În această perioadă, am observat metamorfoza treptată a plantatorilor de biserici interculturale care au trăit printre oameni pe termen lung. Limba lor engleză lor a început să se plieze pe limba locală. Genunchilor și gleznelor lor le creșteau bătăături de la picioarele ținute constant încrucișat. Gusturile lor s-au schimbat. Chiar și trupurile lor au început să capete semne care îi dădeau credibilitate Evangheliei.

Pe măsură ce misionarii mor față de tirania calendarelor și se dedică lucrării pe termen lung care arată, miroase și sună potrivit popoarelor la care Dumnezeu i-a trimis, ei sunt modele ale esenței mesajului pe care caută să-l propovăduiască. Vedem un exemplu biblic în acest sens în dragostea lui Pavel față de biserica din Efes. Era clar că presbiterii efeseni nu îl cunoșteau ca pe un lider de la

distanță, ci mai degrabă ca pe un prieten drag.

Știți cum m-am purtat cu voi în toată vremea, din ziua dintâi, în care am pus piciorul pe pământul Asiei. Am slujit Domnului cu toată smerenia, cu multe lacrimi, și în mijlocul încercărilor, pe care mi le ridicau uneltirile iudeilor. Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos, și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case (F.A. 20:18-20).

În al doilea rând, lucrarea misionară pe termen lung este necesară dacă țelul este să zidim biserici sănătoase

Să ne întoarcem pentru o clipă la discursul de rămas bun al lui Pavel. În timp ce își lăsa prietenii în urmă, Pavel părea să fie cel mai preocupat de biserica lor. El a spus: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. Știu bine că, după plecarea mea, se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma” (F.A. 20:28-29).

Înființarea de biserici pe termen lung implică

lucrători pe termen lung. Dumnezeu poate să facă așa încât convertirii să apară într-o perioadă scurtă de timp, dar a avea ucenici strânși într-un trup de credincioși care să aibă conducere, care să fie autodidacți și care să crească mai departe – conduși de bărbați calificați conform cerințelor din 1 Timotei 3 și Tit 1 – este întotdeauna o lucrare pe termen lung.

Există metode mai scurte, mai rapide, „mai eficiente”, care sunt răspândite în zilele noastre. Ele celebrează strategiile care par să ocolească nevoia de a manifesta răbdare. De exemplu, ele folosesc necredincioși ca învățători, văd fluenta limbajului ca o povară consumatoare de timp pentru lucrare, și preferă traducerile orale în locul Cuvântului scris.¹ Într-adevăr, aceste metode noi scutesc ani și ani de timp, ceea ce duce la creșterea fără precedent a numărului de „convertiți” și de „biserici”.

Dar nu vă înșelați, costul acestei viteze este plătit integral de bisericile rămase în urmă.

Când au fost introduși slujitorii pe termen scurt

¹ Aubrey Sequeira tratează atent această chestiune în capitolul 23.

și metodele lor în Birmania, opiniile lui Adoniram Judson au fost destul de clare. El a scris următoarele:

Mă tem că acest lucru va cauza o frângere a misiunii noastre. Cum putem noi, care suntem dedicați pe viață, să punem la inimă pe cineva care este doar un angajat? Am văzut începutul, mijlocul și sfârșitul mai multor misionari pe termen scurt... Deși străluciți într-un amvon englezesc, ei sunt incapabili de orice lucrare misionară reală. Ei vin aici pentru câțiva ani cu scopul de a dobândi un fel de stoc de credit pe care să poată vegeta pentru tot restul vieților lor, în climatul plăcut al țării lor natale... Motto-ul fiecărui misionar, fie că este predicator, tipograf sau învățător, ar trebui să fie „consacrat pe viață”.²

Pentru urechile noastre moderne, îngrijorarea lui Judson poate părea exagerată. Ar trebui să ne îngrijorăm de asta? El știa ceea ce atât de mulți din contextele de pionierat și de plantare de biserici înțeleg pe cale intuitivă: dacă vrem ca biserica lăsată în urmă să fie sănătoasă, doar o abordare pe termen lung va fi suficientă.

² Courtney Anderson, *To the Golden Shore*, (Little Brown and Company, Judson Press, 1987), pg. 409.

COSTUL MISIUNII PE TERMEN LUNG

Unul dintre principalele motive pentru care lucrarea misionară pe termen lung este mai rară în vremurile noastre ține de faptul că ea presupune un cost atât de mare. Grupurile lingvistice neevangelizate din vremea noastră sunt într-o astfel de situație dintr-un motiv anume. Eu conduc o organizație de instruire în misiune denumită Radius.³ Noi existăm pentru a echipa studenții care doresc să-și investească viața printre cei neevangelizați. Studenții care vin la noi sunt neobișnuiți și provin destul de des din familii și biserici neobișnuite. Dorința de a petrece 15, 20 sau 30 de ani în unele dintre cele mai dificile locuri de pe Pământ le cere tuturor celor implicați să cunoască tot costul.

Costul pentru familie

Ei trebuie să își ia rămas bun de la fiii, fiicele, nepoții și un viitor care nu va fi niciodată realizat. Ei trebuie să lase în urmă afacerile de familie și vacanțele petrecute acasă, pentru că acest cost este atât de mare. Dar el merită plătit.

³ Radius International, <https://radiusinternational.org/>.

În excelenta sa biografie a vieții lui John G. Paton, Paul Schlehleîn descrie decizia lui Paton de a lăsa în urmă o lucrare înfloritoare și de a pleca într-o țară în care pieriseră recent câțiva dintre compatrioții săi. Părinții lui Paton au fost printre puținii care au vorbit în sprijinul plecării sale. Schlehleîn a reflectat în felul următor asupra acestui fapt, oferind această perspectivă utilă:

Fiecare om să noteze greutatea pe care o vor avea astfel de sfaturi înțelepte asupra vieții copiilor săi. Fiecare părinte care se agață cu gelozie de rude și copii să se gândească la părinții evlavioși ai lui Paton. Să se gândească dacă nu cumva este ipocrizie să cânte, „Dă-ți fiii ca să ducă mesajul glorios”, câtă vreme „glorios” se aplică doar dacă acel fiu este al altcuiva. Când părea că întreaga lume a influenței creștine împiedica planurile lui Paton, cuvintele părinților lui i-au susținut hotărârea. Oricare ar fi fost incertitudinea pe care el ar fi avut-o, ea s-a topit ca zăpada deasupra vetrei strălucitoare a ceea ce a învățat în căminul lui.⁴

Când citim lucruri de genul acesta, ni se par lucruri supraomenești. Cum pot creștinii „normali”

⁴ Paul Schlehleîn, *John G Paton: Missionary to the Cannibals of the South Seas*, (The Banner of Trust, Edinburgh, UK, 2017), pg. 96

să-și vadă fiii și fiicele urcându-se la bordul navelor și avioanelor, și plecând pentru zeci de ani, poate pentru totdeauna?

Singurul răspuns suficient pe care l-am găsit este acesta: acești sfinți văd dincolo de această lume. Prin harul nemărginit al lui Dumnezeu, ei nu cântăresc lucrurile în ani, ci în veșnicie.

Aproape de sfârșitul vieții sale, Paton și-a văzut propriii fii pe câmpul de misiune. În acel moment, el își pierduse prima soție și șapte copii. Și totuși, iată ce scrie el într-un astfel de moment: „Mă bucur profund când răsuflă din mine rugăciunea ca binecuvântatul Domnul să găsească plăcere să întoarcă inimile tuturor copiilor mei către câmpul de misiune și ca El să le deschidă calea și să facă așa încât bucuria lor să fie să trăiască și să moară ducându-L pe Isus și Evanghelia Lui în inima lumii păgâne”.⁵

Costul pentru biserică

De când m-am întors în Statele Unite, în anul

⁵ John G. Paton: *Missionary to the New Hebrides*, (Banner of Truth Trust, Edinburgh, UK, 2016), pg. 444.

2016, am observat că mulți oameni ajung pe câmpul de misiune din motive greșite. În multe cercuri evanghelice, gândirea este cam așa: „El sau ea este cam ciudat, bizar și nu foarte disciplinat. Dar este o persoană foarte sinceră și îi iubește pe oamenii pierduți. Noi nu i-am face niciodată prezbiteri sau diaconi aici. Dar știi ce? Ei ar putea fi perfecți pentru câmpul de misiune!”

Ascensiunea mentalității că „oricine poate fi misionar” a adus mai mulți oameni în lucrarea de misiune, dar „mai mult nu este întotdeauna mai bine”.

De fapt, mai mulți misionari compromit uneori scopul nostru de a avea o mărturie a Evangheliei clară, competentă și riguroasă din punct de vedere teologic.⁶

David Brainerd a predicat la mii de oameni din lumea vorbitoare de limbă engleză înainte de a-și dedica viața lucrării de misiune. El a refuzat zeci de

⁶ Un articol util care explică de ce mai mulți misionari nu este totdeauna mai bine este cel al lui Steven Jennings, intitulat „Nu mai trimiteți misionari! De ce mai mult nu este totdeauna mai bine”, *Revista 9Semne*, nr. 4. *Evanghelizarea*, www.magna-gratia.org/articole/9semne-04-art12/.

posturi de păstor senior, chiar și opțiunea de a sluji alături de Jonathan Edwards.⁷ Înainte ca William Chalmers Burns să-și dedice viața lucrării din China, el a fost ales de Robert Murray M'Cheyne pentru a-i păstori biserica timp de peste un an, iar numărul membrilor a crescut în acea perioadă.⁸ Aceștia nu erau oameni ușuratici, care nu aveau nimic mai bun de făcut. Erau serioși, dedicați și talentați.

Ar trebui să ne propunem să trimitem astfel de bărbați și femei.

Unii ar putea spune: „Stai un pic! Dacă trimitem tot ce avem mai bun, atunci ce se întâmplă cu bisericile noastre de aici?” Uneori, beneficiul pentru popoare este văzut ca o pierdere pentru biserica de unde ei sunt trimiși. Dar lucrurile nu stau așa. Domnul va echipa bisericile Sale de pretutindeni cu ceea ce au nevoie pentru maturizare. Efeseni 4:11-16 se aplică bisericilor din America și bisericilor din locuri unde nu vom merge niciodată, printre popoare pe care nu le vom vedea niciodată.

⁷ John Piper, *21 Servants of Sovereign Joy*, (Crossway, Wheaton, IL, 2018), pg. 222-223.

⁸ Michael D. McMullen, *God's Polished Arrow*, (Christian Focus, 2001).

Trimiterea celor mai buni este costisitoare, dar merită. Și asta chiar nu pune nimic în pericol.

SLAVA MISIUNII PE TERMEN LUNG

Slava unei biserici puternice

Noi vorbim adesea la Radius despre a încheia bine. Așa cum am văzut deja, a încheia bine înseamnă să vedem o biserică nou-testamentară puternică, înființată acolo unde nu exista așa ceva. Scriptura și istoria bisericii nu conțin ideea de creștini mulțumiți cu convertiți și căldicei față de sarcina de a întări biserica locală.

Dar iată adevărul nefericit: începătorii în plantarea de biserici sunt ceva obișnuit; cei ce încheie sunt rari.

În Faptele Apostolilor 20, vedem din nou viziunea permanentă a lui Pavel de a încheia bine lucrarea:

Și acum, iată că, împins de Duhul, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo. Numai Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri. Dar eu nu țin numai decît la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu

bucurie calea și slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu (F.A. 20:22-24).

Nu ar trebui să presupunem că Pavel se aștepta la aceeași dedicare față de biserica din Efes de la prezbiterii care au rămas în urmă?

Pe ultima pagină a autobiografiei lui John Paton găsim îndemnul lui pentru cei care aveau să vină după el: „Plantați-vă forțele în inima unui trib în care se vorbește aceeași limbă. Lucrați solid din acel centru, *zidind cu învățătură răbdătoare și grijă pe tot parcursul vieții o biserică locală care va dăinui*” (subl.).⁹

Nici măcar cei mai buni misionari nu pot face acest lucru în mai multe călătorii de vară sau chiar în perioade de 5 până la 10 ani. Este nevoie, așa cum spunea Paton, de „grijă pe viață”. Dumnezeu le poate îngădui anumitor misionari să vadă această sarcină îndeplinită într-o perioadă mai scurtă de timp. Dar pentru marea majoritate, va fi un proces lung și anevoios, cu un preț uriaș. Pentru John Paton, totul a

⁹ John G. Paton: *Missionary to the New Hebrides*, (Banner of Truth Trust, Edinburgh, UK, 2016), pg. 496.

durat 42 de ani. Pentru Adoniram Judson, a fost nevoie de 40. Paton și-a pierdut prima soție și șapte copii; Judson a înmormântat două soții și nouă copii. Amândoi s-au confruntat cu boli, naufragiu, sulite, oase rupte și o mulțime de alte încercări. Dar în cele din urmă, viața lor a fost cruțată de Dumnezeu pentru a încheia lucrarea la care El i-a chemat.

Iată analiza finală a lui Paton:

Permiteți-mi să afirm convingerea mea neclintită că aceasta este cea mai nobilă slujire în care orice ființă omenească se poate investi și că, dacă Dumnezeu mi-ar da înapoi viața pentru a fi trăită din nou, aş pune-o fără nicio ezitare pe altarul lui Hristos, pentru ca El să o poată folosi ca mai înainte în lucrări similare de dragoste, mai ales printre cei care nu au auzit niciodată de Numele lui Isus.¹⁰

ÎNCHEIERE

Dragi prieteni, timp de aproape 2000 de ani, poporul lui Dumnezeu a fost caracterizat de răbdare și

¹⁰ Ibid pg. 444.

perseverență tăcută, lăsând rezultatele în seama lui Dumnezeu. Misiunea pe termen lung este moștenirea noastră. O, să îi ridicăm pe mulți pentru a duce mai departe această moștenire până la marginile Pământului!

CAPITOLUL 25.

BANUL PIERDUT

Mark Dever

În Luca 15, Isus spune povestea unei femei care a pierdut un ban și își mătură toată casa căutându-l. Din spusele Lui reiese clar că nu era o monedă de mare valoare, și este clar că ea nu era în mijlocul casei. Probabil că era o monedă mai mică, căzută undeva într-un colț al camerei.

Reflectând la acel ban pierdut, mă gândesc la sufletele pierdute din lumea de astăzi, în special la cei la care niciunul dintre noi nu încearcă să ajungă cu Evanghelia.

PATRU BENZI ALE LUCRĂRII DE MISIUNE

Deși varietățile de slujire creștină interculturală sunt aproape infinite, Brooks Buser a rezumat¹ și clasificat aceste varietăți în patru „benzi”, fiecare dintre ele fiind importantă și strategică pentru

¹ Brooks Buser, “A Better Way to Look at Missions,” *9Marks*, <https://www.9marks.org/article/a-better-way-to-look-at-missions/>.

misiunea bisericii. El descrie aceste benzi astfel:

1. Pregătirea păstorilor din propria țară
2. Plantarea de biserici vorbitoare de limbă engleză [sau într-o limbă de circulație internațională, n.tr.] în contexte interculturale
3. Plantarea de biserici în limbi naționale sau majoritare
4. Ajungerea la cei din grupurile lingvistice minoritare, care sunt neatinse de Evanghelie în prezent.

A patra bandă este cea pe care se concentrează acest articol.

BANDA A PATRA ÎN PRACTICĂ

Este de la sine înțeles că abordarea primelor trei benzi ale lucrării de misiune se petrece mai ușor și mai natural. Lucrarea necesară pentru a accesa aceste comunități în siguranță, pentru a învăța două limbi (una care probabil că nu are un sistem de scriere), pentru a traduce Biblia și pentru a persevera în unele dintre cele mai grele condiții de viață din lume este ceva extrem de dificil. Păstorii și

liderii bisericii construiesc în mod natural relații cu cei care sunt creștini din întreaga lume în medii educaționale sau de conferințe. Hrănirea încrucișată care are loc în astfel de contexte dă naștere la nenumărate planuri de a trimite lucrători care să ajute bisericile din alte țări. Multe dintre aceste legături încurajează lucrarea misionară pe benzile 1-3.

Cu toate acestea, banda a patra pare să necesite atenția concentrată a celui care caută un ban într-un colț al casei. Ea nu va fi măturată ușor sau rapid. Va fi nevoie de mai multă intenționalitate, de mai multă deliberare și de mai mult timp. Aceste lucruri sunt cerute atât de la individul care vrea să meargă în misiune, cât și (chiar mai fundamental) din partea bisericii de care el este trimis.

BANDA A PATRA ÎN BIBLIE

Noi putem vedea lucrările de misiune din banda a patra descrise în mai multe feluri în Biblie – de la „toate familiile” din făgăduința lui Dumnezeu către Avraam până la „toate neamurile” din Marea Trimitere; de la profeția lui Isaia cu privire la „marginile Pământului” până la viziunea lui

Ioan despre „marea gloată... din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă”. Mai mult, logica lui Pavel din Romani 10 ar trebui să ne conducă să analizăm continuu abordarea noastră față de lucrarea de misiune de pe banda a patra: „Cum vor auzi fără propovăduitor?”

Încă de pe vremea când acei creștini fără nume s-au întors în țările lor natale după Cincizecime, Marea Trinitate a fost împinsă până la marginile Pământului prin oameni ale căror nume nu le vom cunoaște decât în Cer. Nu încapă îndoială că marea majoritate a înaintării Evangheliei a avut loc prin mărturia smerită a unor bărbați și femei despre care nu s-a scris nicio biografie.

Și totuși noi stăm pe umerii acelor mărturisitori necunoscuți. Ocazional, o sclipire de celebritate ne dezvăluie o mică parte din istoria noastră. Știm de pătrunderea lui Pavel în Macedonia, dar nu știm dacă au fost macedoneni prezenți la Cincizecime sau nu. Știm de dorința lui Pavel de a ajunge în Spania, dar nu știm dacă alți creștini au ajuns acolo înaintea lui. Știm că, în momentul în care Pavel le-a scris bisericilor din Roma, unde nu

fusesse niciodată, el putea identifica deja pe nume 26 de creștini care se aflau acolo, în capitala imperială.

BANDA A PATRA ÎN BISERICILE NOASTRE

Faptul că vreun popor rămâne în întuneric față de Evanghelie este pus în responsabilitatea bisericilor sale. Noi suntem cei care trimitem predicatori. Dar cum ne descurcăm în această lucrare?

Dacă așteptăm până ce membrii se vor oferi voluntari pentru această lucrare – dacă noi, ca păstori, suntem pasivi în această chestiune – oare putem spune că ascultăm de porunca lui Pavel din Romani 10? Ce putem face pentru a încuraja congregațiile noastre să fie unele care trimit misionari? Dacă nu avem un Pavel și un Barnaba care să se identifice cu noi, ne putem ruga ca Domnul secerișului să trimită mai mulți lucrători? Ne putem ruga asta în public? Putem începe grupuri de rugăciune pentru a ne ruga pentru grupurile etno-lingvistice printre care nu există mărturie a Evangheliei?

Aceste întrebări și multe altele se revarsă în

mintea cititorului onest și înțelegător al logicii lui Pavel din Romani 10. Când ne uităm în jur în zilele noastre, ar trebui să-L laudăm pe Dumnezeu pentru răspândirea Evangheliei de la momentul când Hristos a dat Marea Trimitere. Cu toate acestea, nu putem uita de întunericul ignoranței, care încă nu a fost risipit. Mai există multe locuri care au nevoie de lumină.

Calea luminii pentru a ajunge la cei pierduți în întuneric poate începe cu păstorii bisericilor care pun întrebări ca acestea:

- Mai este ceva ce ar trebui să fac ca păstor?
- Mai este ceva ce ar trebui să facă biserica noastră?
- Cum ar trebui să arate sprijinul nostru pentru lucrările de misiune de tipul benzii a patra, față de ceea ce facem acum pentru a încuraja celelalte benzi de misiuni, pe care le susținem cu plăcere?
- Ar merita ca prezbiterii noștri să aibă o discuție dedicată despre asta?

Vă împărtășesc aceste întrebări pentru că mă

lupt cu ele chiar acum. Rugați-vă pentru mine, așa cum mă rog și eu pentru voi.

ANEXĂ

BISERICA UNIVERSALĂ ȘI BISERICA LOCALĂ

Jonathan Leeman

DEFINIȚIE

Biserica universală este o adunare cerească și escatologică a tuturor – trecut, prezent și viitor – care sunt părtași noului legământ și Împărăției lui Hristos. O biserică locală este un grup de membri ai noului legământ și cetățeni ai Împărăției care se confirmă reciproc, identificați prin strângerea lor împreună cu regularitate în Numele lui Isus, prin predicarea Evangheliei și prin celebrarea rânduielilor.

SUMAR

Termenul din Noul Testament tradus prin „biserică” (*ekklesia*) are sensul unei adunări, iar Noul Testament vorbește despre două feluri de adunări: una în Cer și multe pe Pământ. Cele două feluri sunt biserica universală, respectiv biserica locală. A

deveni creștin înseamnă să devii membru în biserica universală, unde Dumnezeu ne înviază împreună cu Hristos și ne așază în locurile cerești. Totuși, membralitatea în adunarea cerească trebuie să „se arate” pe Pământ, lucru pe care creștinii îl fac strângându-se împreună în Numele lui Hristos, prin predicarea Evangheliei și prin confirmarea lor reciproc ca aparținându-I, prin rânduiei. Cu alte cuvinte, biserica universală, cerească, creează biserici locale pe Pământ, care, la rândul lor, sunt o imagine a bisericii universale. De-a lungul istoriei, creștinii au pus un accent mai mare pe biserica locală sau pe cea universală, neglijând-o pe cealaltă, dar o atitudine biblică le accentuează pe ambele. O astfel de atitudine presupune încurajarea ucenicizării la nivel individual într-o biserică locală, dar o biserică locală ce este în parteneriat cu alte biserici.

CELE DOUĂ UTILIZĂRI ALE CUVÂNTULUI „BISERICĂ”

Ce este biserica mai precis? Un om proaspăt devenit creștin, care începe să citească Biblia, ar putea să se vadă inițial într-o stare de confuzie în

încercarea de a răspunde la această întrebare. Isus spune că El Își va zidi biserica, și că porțile Iadului nu o vor putea distruge (Matei 16:18). Proaspătul creștin se gândește la felul în care Isus folosește aici termenul „biserică”, și trage pe bună dreptate concluzia că Isus a vrut să spună ce biserica este ceva extins, compus dintr-un număr vast de membri de pe tot globul și din toate timpurile. Apoi, după doar câteva pagini, proaspătul credincios ajunge la un pasaj în care Isus le spune ucenicilor cum să trateze păcatul față de care nu există pocăință „spunându-l bisericii” (Matei 18:17). Acum, el se întreabă dacă o biserică nu este în fapt un grup specific de oameni dintr-un anume loc.

Când ne îndreptăm către epistolele lui Pavel, vedem tot așa două utilizări ale acestui cuvânt. Într-o anume situație, Pavel vorbește despre „strângerea laolaltă ca biserică” ca o adunare (1 Cor. 11:18). Apoi el le scrie corintenilor că „Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători”, ca și cum ar vorbi despre ceva mult mai extins (1 Cor. 12:28).

Desigur, ceea ce tânărul credincios descoperă

este că Biblia folosește cuvântul „biserică” în ambele sensuri, referindu-se deopotrivă la biserica universală și la cea locală.

La nivelul lexical cel mai elementar, termenul *ekklesia*, din limba greacă, pe care Biblia în limba noastră îl traduce ca „biserică”, are sensul de adunare. Totuși, Scriptura folosește termenul cu referire la două feluri de adunare: una cerească și una pământească. Creștinii se referă la acestea ca biserica universală, respectiv biserica locală.

BISERICA UNIVERSALĂ – O ADUNARE CEREASCĂ

Biserica universală ar trebui să ne vină prima în minte, pentru că oamenii „se alătură” bisericii universale sau adunării cerești atunci când devin creștini.

La urma urmei, mântuirea ține de legământ. Prin noul legământ, Isus Hristos Și-a asigurat pentru Sine nu doar indivizi, ci un popor, toate acestea fiind împlinite prin viața, moartea și învierea Lui. Cu toate acestea, unindu-Și cu Sine un popor, El i-a unit și pe ei unii cu alții. Iată cum prezintă apostolul Petru acest adevăr:

„Pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare” (1 Petru 2:10; v. și Efes. 2:1-21).

Petru așază a doua frază, cea despre primirea îndurării mântuitoare a lui Dumnezeu, în paralelă cu prima frază, cea despre faptul că cei convertiți devin poporul lui Dumnezeu. Cele două au loc împreună.

Așa cum este normal, o metaforă crucială pentru mântuirea noastră este înfierea (Rom. 8:15; Gal. 4:5; Efes. 1:5). A fi înfiați de un tată și de o mamă înseamnă să primim – în sens derivat, dar simultan – un nou grup de frați și surori. Și așa este și biserica universală – toți noii frați și toate noile surori pe care i-am primit de-a lungul timpului și de peste tot din lume care fac parte din acest popor al noului legământ.

De ce să spunem atunci că biserica universală este în Cer? Prin mântuirea noastră prin har, Pavel spune că Dumnezeu „ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus” (Efes. 2:6; v. Col. 3:1, 3). Prin unirea

noastră cu Hristos, noi suntem așezați în Ceruri, sensul fiind că avem un statut și un loc în sala tronului ceresc al lui Dumnezeu. Toate prerogativele și toată ocrotirea date de acel loc ne aparțin pentru că suntem fiii și fiicele Împăratului. Noi suntem acolo. Și totuși Pavel continuă spunând că noi nu am fost împăcați doar pe verticală, fiind înviați și așezați în locurile cerești. Survine și o împăcare pe orizontală: „În Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos”, „căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul” (Efes. 2:13-14). Asta înseamnă că, dacă ești așezat cu Hristos în locurile cerești, ești așezat alături de toți ceilalți de acolo. Aceasta este adunarea cerească sau biserica universală, despre care Pavel continuă să discute în următoarele capitole (Efes. 3:10, 21; 5:23-32).

Autorul Epistolei către Evrei subliniază amplasarea cerească a acestei adunări chiar mai explicit pentru audiența sa creștină:

„V-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor,

de Biserica [*ekklesia*] celor întâi născuți, care sunt scriși în Ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți, de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou” (Evrei 12:22-24).

Dar cum se face că sfinții de pe Pământ pot să fie adunați în Cer încă de pe acum? Înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu, ei au fost declarați perfecți prin noul legământ al lui Hristos. Acolo, în Cer, Dumnezeu îi socotește pe toți sfinții, vii sau morți, ca fiind în posesia aceluia statut.

Mai mult, această adunare cerească anticipează adunarea tuturor sfinților de la sfârșitul istoriei, a tuturor sfinților care au trăit vreodată, ei fiind toți strânși în jurul tronului lui Dumnezeu – ceea ce apostolul Ioan descrie ca „o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului” (Apoc. 7:9).

Din acest motiv, teologii se referă la biserica universală nu doar ca la o adunare cerească, ci și ca la una escatologică (de la sfârșitul lumii).

Definiția 1: biserica universală este adunarea cerească și escatologică a tuturor – trecut, prezent și viitor – celor care sunt părtași legământului nou al lui Hristos și Împărăției Lui.

Aceasta este biserica pe care Hristos a făgăduit că o va zidi în Matei 16. Acesta este întreg trupul lui Hristos, familia lui Dumnezeu și templul Duhului Sfânt. Calitatea de membru în această biserică vine odată cu mântuirea.

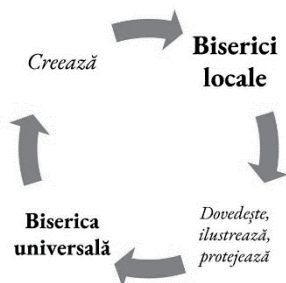
BISERICA LOCALĂ – O ADUNARE DE PE PĂMÂNT

Totuși, membralitatea cerească a unui creștin în biserica universală trebuie să se manifeste pe Pământ, la fel cum neprihănirea lui Hristos ce ne-a fost dată trebuie să se arate prin faptele neprihănirii (Iacov 2:14-26). Membralitatea în biserica universală descrie o realitate „pozițională”. Ea este o poziție sau un statut ceresc, înaintea lui Dumnezeu. De aceea, ea este la fel de reală ca orice alt lucru din Univers și de dincolo de el. Totuși, creștinii trebuie să se *îmbrace cu* sau să *întruchipeze*, ori să *trăiască* acea membralitate universală într-un fel concret, la fel

cum Pavel spune că trebuie să ne „îmbrăcăm” cu neprihănirea noastră pozițională prin acțiunile concrete ale neprihănirii (Efes. 4:24; Col. 3:10, 14).

Cu alte cuvinte, membralitatea noastră în trupul universal și ceresc al lui Hristos nu poate rămâne o idee abstractă. Dacă este reală, se va arăta pe Pământ – în timp și spațiu real, înaintea unor oameni reali, oameni cu nume precum Betty, Saeed sau Jamar, oameni pe care nu noi îi alegem, dar care ne calcă pe degete, ne dezamăgesc, ne încurajează și ne ajută să Îl urmăm pe Isus. Membralitatea în biserica universală trebuie să devină vizibilă într-o adunare locală de creștini.

Ca să prezint condensat această relație, aș spune că biserica universală creează bisericile locale, în timp ce bisericile locale dovedesc, manifestă și chiar protejează biserica universală, ca în graficul următor:

Gândește-te ce înseamnă asta: dacă cineva spune că este parte din biserică, dar nu are nimic de-a face cu o biserică, am putea pe bună dreptate să ne întrebăm dacă acel om este cu adevărat parte din biserică, la fel cum ne întrebăm în cazul cuiva care pretinde că are credința, dar nu are faptele credinței.

Biserica locală este locul unde vedem, auzim și atingem literal biserica universală – nu, nu pe toată, ci o expresie a ei.

Ea este un avanpost vizibil, de pe Pământ, al adunării cerești. Este o mașină a timpului care a venit din viitor, oferindu-ne o priveliște anticipativă a acestei adunări de la sfârșitul lumii.

STRÂNGERE, CONFIRMARE RECIPROCĂ, PREDICARE, RÂNDUIELI

Vorbind mai specific, biserica universală devine o biserică locală – devine vizibilă – prin (i) strângerea sau adunarea cu regularitate a oamenilor (ii) care se confirmă reciproc ca fiind creștini (iii) prin predicarea Evangheliei (iv) și prin participarea la botez și la Cina Domnului.

Haideți să ne oprim un pic și să explicăm. Fiecare popor și fiecare împărăție are un fel al ei de a spune cine sunt cetățenii ei. În zilele noastre, țările folosesc pașapoarte și frontiere. Israelul din vechime folosea deopotrivă circumcizia și păzirea Sabatului ca semne ale legământului avraamic respectiv mozaic. Biserica nu este acum o împărăție pământească, dar această împărăție cerească are nevoie de un fel de a confirma cine sunt cetățenii ei cerești aici, pe Pământ. Și cum face ea asta? Cum pot acești cetățeni cerești să știe cine sunt „ei”, atât pentru ei înșiși, cât și pentru popoarele lumii?

Ca răspuns la această întrebare, Isus a venit cu semne ale legământului pentru membrii noului legământ: semnul intrării în legământ este botezul, prin care oamenii sunt botezați în Numele Lui (Matei 28:19); și semnul continuu al Cinei Domnului, prin care ei se confirmă reciproc ca membre ale trupului Lui (1 Cor. 10:17).

Și nu doar asta, ci El le-a dat bisericilor locale autoritatea de a-și confirma public membrii ca fiind cetățeni ai Împărăției Sale – să le atașeze semnele legământului, aproape ca atunci când un antrenor

le dă jambierele membrilor din echipa lui. În acest sens, El le-a dat bisericilor cheile Împărăției ca să lege și să dezlege pe Pământ ceea ce este legat și dezlegat în Cer (Matei 16:19; 18:18). Ce înseamnă asta? Ei bine, înseamnă că bisericile au autoritatea de a judeca asupra a *ce* și *cine* legate de Evanghelie – ce mărturisesc ei și cine sunt cei ce mărturisesc? Cu aceste chei, El a autorizat bisericile să spună: „Da, aceasta este mărturia Evangheliei în care noi credem și că trebuie să te botezăm în ea ca membru”. Înseamnă a spune: „Da, acesta este un mărturisitor adevărat. Îl vom boteza ca membru”, sau „îl vom exclude dintre membri și de la Masa Domnului pentru că nu se pocăiește de păcat”. În termenii de zi cu zi, Isus i-a dat cheile Împărăției acestei adunări strânse împreună, ca să scrie declarații de credință și ca să completeze registrele de membri.

Așadar, iată definiția a doua: o biserică locală este un grup de membri ai noului legământ și cetățeni ai Împărăției, care se confirmă reciproc, identificați prin strângerea lor împreună cu regularitate în Numele lui Isus, prin predicarea Evangheliei și prin celebrarea rânduielilor.

Isus descrie această biserică locală strânsă laolaltă în Matei 18. Ea este o expresie a trupului lui Hristos, a familiei lui Dumnezeu și este templul Duhului Sfânt.

ISTORIA BISERICII PRIMARE: ÎNCLINAȚIE CĂTRE BISERICA UNIVERSALĂ

De-a lungul istoriei bisericii, diferiți indivizi și diferite denominații au accentuat fie aspectul universal, fie pe cel local al bisericii.

În primele generații de după apostoli, accentul a căzut corect pe ambele, cel puțin dacă ne luăm după primele epistole adresate către biserici și către liderii lor de către păstori precum Clement din Roma și Ignațiu. *Didache*, o scriere importantă din secolul al II-lea, sugerează același lucru, punând accentul dublu pe lucrările practice ale unei biserici locale și pe credincioșia creștină în sens mai larg.

Totuși, la fel cum uneori oamenii își schimbă greutatea de pe un picior pe altul, tot așa scrierile părinților bisericii care au slujit în secolele al III-lea, al IV-lea și al V-lea prezintă un accent tot mai mare pe biserica universală, chiar dacă sub o haină

instituțională. Și au existat motive de natură istorică. Anumite erezii își făcuseră loc în biserică. De asemenea, bisericile erau dezbinat legate de felul cum să îi trateze pe creștinii (și mai ales pe episcopii) care se lepădaseră de Hristos în fața persecuției, dar apoi au cerut să fie reprimiți în biserică. Astfel de provocări pastorale i-au determinat pe mai toți, de la Ciprian până la Augustin, să sublinieze importanța unirii cu singura, sfânta, apostolică și *catholică* – adică universală – biserică. Iar unitatea cu singura biserică adevărată și universală, au început ei să spună, necesită unitatea cu episcopul care trebuie; iar unitatea cu episcopul care trebuie, au ajuns ei să spună în final, înseamnă unitatea cu episcopul Romei, sau Papa. Cu alte cuvinte, catholicitatea sau universalitatea a devenit o realitate pământească la fel ca una cerească. Așa s-a ajuns ca structurile instituționale să țină biserica globală unită la nivel oficial – un episcopat despre care se spunea că își trăgea rădăcinile de la Petru și care era centrat în instituția papală.

Reforma protestantă avea să rupă acest fel de a trata lucrurile, venind cu o înțelegere mai spirituală

a ideii de catolicitate. Și ei au afirmat necesitatea structurilor exterioare în viața bisericii, dar au început și să facă deosebirea între biserica vizibilă și cea invizibilă. Ei au susținut că un om poate să facă parte din biserica vizibilă, dar nu din cea invizibilă, sau vice-versa, întrucât mântuirea nu este căpătată mecanic, prin botez sau prin Cina Domnului, ci doar prin naștere din nou și prin credință. Acest accent pus pe biserica invizibilă a transformat eficace catolicitatea sau universalitatea bisericii într-un atribut spiritual, nu instituțional. Cu alte cuvinte, biserica universală va dovedi în Ziua de Apoi că este biserica invizibilă de dincolo de spațiu și timp, nu oricine a pretins a fi membru în bisericile vizibile.

ISTORIA ULTERIOARĂ A BISERICII: ÎNCLINAȚIE CĂTRE BISERICA LOCALĂ

Cu toate acestea, primii reformatori, precum Luther, Calvin și Cranmer au lăsat încă loc în gândirea lor pentru o formă instituțională a unității și catolicității (universalității). Denominațiile lor erau conectate, adică erau legate între ele *oficial* și

din punct de vedere al autorității. Așa cum credeau ei, o astfel de legătură oficială era o cerință a unității și, astfel, a catolicității. De aceea, ei au tratat biserica vizibilă ca fiind mai mult decât biserica *locală* – adunarea oamenilor care se strâneau laolaltă într-un *loc* anume. Ea includea și ierarhiile mai extinse ale bisericii, fie prezbiterii sau episcopate. De aceea, ei aveau să își numească bisericile „*Biserica Angliei*” sau „*Biserica Luterană Germană*”. De loc surprinzător, și teologiile lor subliniau deosebirea între vizibil și invizibil la fel de mult, dacă nu chiar mai mult decât deosebirea dintre local și universal. Practica botezului pruncilor și faptul că pruncii nenăscuți din nou au fost tratați ca membri ai bisericilor a subliniat mai mult nevoia deosebirii între invizibil și vizibil. La urma urmei, pruncii neregenerați îi aparțin bisericii vizibile, nu și celei invizibile.

Totuși, în câteva zeci de ani de la Reformă, anabapțiștii și în final și bapțiștii aveau să ducă mai complet unitatea bisericii catolice sau universale înapoi în domeniul ceresc. Ei au susținut că fiecare biserică trebuie să rămână independentă

instituțional și să fie formată doar din credincioși. Biserica *vizibilă* de pe Pământ, spuneau ei, este doar biserica *locală* – congregația strânsă împreună, localizată geografic. Biserica Angliei, aveau ei să spună, nu este o biserică. Este o structură administrativă sau para-bisericească ce leagă mai multe biserici.

Totuși, în grupurile de bapțiști, de acum riscul avea să fie acela de a muta greutatea trupului în întregime pe celălalt picior, astfel încât creștinii să îi acorde toată atenția bisericii locale, cu puțină atenție acordată celei universale. Anumite grupări de biserici baptiste, precum baptiștii Landmark din a doua jumătate a secolului al XIX-lea și din prima jumătate a secolului al XX-lea, aveau să susțină chiar că nu există decât biserica locală. Ei aveau să refuze să ia Cina Domnului cu oricine nu era membru în biserica lor. Din fericire, astfel de grupări au fost rare.

Mult mai răspândit a fost abandonul funcțional al bisericii universale printre liderii de biserici cu gândire comercială și de marketing, din bisericile din ultima parte a secolului al XX-lea și prima

parte a secolului nostru. Astfel de biserici afirmă verbal existența bisericii universale. În predici, ele îl laudă pe Dumnezeu pentru creștinii din întreaga lume, dar practicile lor bisericești bazate pe sine ignoră foarte adesea biserica universală. O gândire de piață a ajuns să folosească limbajul lucrării și metode care promovează identitatea proprie a bisericii lor, un fel de brand, ca un restaurant cu servire rapidă care își promovează propriul fel de a pregăti hamburgeri. Acest lucru are efectul, probabil neintenționat, de a asmuți bisericile unele împotriva altora. De exemplu, declarațiile de misiune ale bisericilor, care au devenit populare în ultimele câteva zeci de ani, subliniază accentele unice de misiune ale unei biserici, ca și cum Isus nu i-a dat fiecărei biserici exact aceeași viziune legată de misiune (Matei 28:18-20). Iar acest accent pus pe ceea ce este unic, în locul unui accent pe parteneriatul între biserici, corespunde lucrului separat de alte biserici, nu împreună cu ele. Așa că, atunci când o clădire este plină, primul instinct al unei biserici nu este să planteze o altă biserică, ci să organizeze un al doilea serviciu al aceleiași biserici sau să organizeze

un soi de biserică multi-sit. Bisericile invită păstori din alte țări să le viziteze și să împărtășească de la amvon cereri de rugăciune, dar nu ar fi dispuse să facă același lucru cu un păstor al unei biserici din același oraș.

În general, gândirea de marketing și brand nu înseamnă în mod necesar o împotrivire față de alte biserici, așa cum poate fi cazul între restaurantele cu servire rapidă. Totuși, aceasta face ca bisericile învecinate să se ignore reciproc. Mai rău, ele se plasează pe un teren vast al competiției nerecunoscute, în care cei mai carismatici vorbitori, cu cel mai bun brand și care programează cel mai bine lucrurile atrag și cei mai mulți oameni scoțându-i din bisericile învecinate. Parteneriatele între bisericile din aceeași zonă sau din același oraș sunt, așadar, rare.

SUBLINIEREA CARACTERULUI LOCAL ȘI A CELUI UNIVERSAL DEOPOTRIVĂ

Totuși, imaginea biblică distribuie greutatea trupului pe ambele picioare – local și universal deopotrivă. Biserica universală „se arată” în congregații locale, așa cum am susținut de la început. Totuși, ea

se manifestă și în dispoziția fiecărei biserici de a intra în parteneriat cu alte biserici, așa cum vedem că se petrecea cu bisericile din Noul Testament. Bisericile din Noul Testament își împărtășeau dragostea și saluturile (Rom. 16:16; 1 Cor. 16:19; 2 Cor. 13:13; etc.). Ele își invitau reciproc predicatori și misionari (2 Cor. 8:18; 3 Ioan 5-6a). Ele se susțineau financiar unele pe altele cu bucurie și recunoștință (Rom. 15:25-26; 2 Cor. 8:1-2). Ele se imitau unele pe altele în trăirea creștină (1 Tes. 1:7; 2:14; 2 Tes. 1:4). Ele îngrijeau unele de altele financiar (1 Cor. 16:1-3; 2 Cor. 8:24). Ele se rugau unele pentru altele (Efes. 6:18). Și așa mai departe.

Creștinii de astăzi ar putea să nu fie de acord cu ideea că Biblia ne-ar spune să cultivăm unitatea instituțională sau legăturile dintre biserici (eu nu cred că face asta). Dar fiecare biserică locală ar trebui să iubească biserica universală *iubind* alte biserici locale, intrând în parteneriat cu ele și susținându-le, inclusiv pe cele care le sunt în vecinătate. Ar trebui să fim gata să luăm Cina Domnului cu membrii botezați ai altor biserici, când ei ne vizitează.

De asemenea, fiecare denominație ar trebui să afirme că noi, creștinii, trebuie să ne strângem laolaltă în biserici locale, întrucât aceste biserici locale sunt expresia bisericii universale. Țara noastră din Cer a trimis ambasadori și a zidit ambasade aici și acum. Aceste biserici sunt un avanpost, o pregustare, o colonie, o reprezentare a străngerii noastre finale. Dacă îi aparții *bisericii*, vei dori să te alături *unei* biserici. Acesta este locul unde îi dăm o formă propovăduirii noastre, credinței noastre, părtășiei noastre și membralității noastre în trupul lui Hristos.

RESURSE PENTRU STUDIU SUPLIMENTAR

Edmund Clowney, “The Church as a Heavenly and Eschatological Entity,” in *The Church in the Bible and the World*, ed. D. A. Carson (1987; repr. Eugene, OR: Wipf & Stock, 2002).

Mark Dever, “A Catholic Church,” in *The Church: One, Holy, Catholic, Apostolic*, by Richard D. Phillips, Philip G. Ryken, and Mark E. Dever (Phillipsburg, NJ: P&R, 2004).

David Schrock, “An Ecclesiology of Churches: Why the Universal Church Is Best Regarded as a Myriad of Local Churches” (Nov 10, 2016).

Stephen J. Wellum, “Beyond Mere Ecclesiology: The Church as God’s New Covenant Community,” in *The Community of Jesus: A Theology of the Church*, edited by Kendell H. Easley and Christopher W. Morgan (Nashville, TN: B&H, 2013).

J. L. Dagg, “The Local Churches” and “The Church Universal” in *Manual of Church Order* (1858; repr. Harrisonburg, VA: Gano Books, 1990).

Jonathan Leeman, “What Is a Local Church” (8/22/14).

Jonathan Leeman, “A Church and Churches: Integration” (5/10/13).

Jonathan Leeman, “A You a Universal Church-er or a Local Church-er?” (7/27/16).

Despre autori

Aaron Menikoff este păstor senior la Mt. Vernon Baptist Church în Sandy Springs, Georgia, SUA.

Mark Dever este păstor senior la Capitol Hill Baptist Church în Washington, D. C., SUA, și președintele 9Marks.

Mike Bullmore a slujit timp de 25 de ani ca păstor senior la Crossway Community Church în Bristol, Wisconsin, SUA, și acum predică și echipează păstori în diferite contexte.

Samuel G. Parkison (Dr., Midwestern Seminary) este profesor asociat de studii teologice și director al extensiei Abu Dhabi a Gulf Theology Seminary, în Emiratele Arabe Unite. Înainte de a veni la GTS, Samuel a fost profesor asistent de studii creștine la Midwestern Baptist Theological Seminary și păstor cu învățătura și liturgia la Emmaus Church în Kansas City, Missouri, SUA. El este autorul cărților *Revelation and Response: The Why and How of Leading Congregational Worship Through Song* (Rainer Publishing, 2019) și *Thinking Christianly: Bringing Sundry Thoughts Captive to Christ* (H&E Publishing, 2022).

Greg Gilbert este păstor senior la Third Avenue Baptist Church în Louisville, Kentucky, SUA.

Bobby Jamieson (Dr., University of Cambridge) este plantatorul Trinity Baptist Church în Chapel Hill, Carolina de Nord, SUA. Anterior, el a slujit timp de 7 ani ca păstor asociat la Capitol Hill Baptist Church în Washington, DC. El este autorul mai multor cărți, cea mai recentă fiind *Everything Is Never Enough: A Surprising Path to Resilient Happiness* (WaterBrook, 2025).

J. Mack Stiles este directorul Messenger Ministries Inc., un think-tank dedicat dezvoltării lucrării sănătoase de misiune. El și soția sa, Leeann, au călătorit și locuit în multe locuri înainte de a se stabili în Erbil, Irak, în iulie 2017, inclusiv 15 ani în Dubai, EAU. Până recent, el a fost păstorul Erbil International Baptist Church. Mack este stabilit în Louisville și este membru al Third Avenue Baptist Church.

Brad Wheeler este păstorul senior al University Baptist Church în Fayetteville, Arkansas, SUA.

Jonathan Leeman este editorul serie de cărți 9Marks și al 9Marks Journal. El este și autorul mai multor cărți pe tema eclesiologiei. De la chemarea sa la lucrare, Jonathan a absolvit un master în teologie la Southern Seminary și are un doctorat în eclesiologie la University of

Wales. El locuiește împreună cu soția și cele patru fice ale lor în Cheverly, Maryland, SUA, unde este prezbiter la Cheverly Baptist Church.

Jason Seville este păstor asociat la Del Ray Baptist Church în Alexandria, VA, SUA, unde locuiește împreună cu soția și cei cinci copii ai săi.

Geoff Chang slujește ca profesor asistent de istoria bisericii și teologie istorică, și este curatorul Spurgeon Library la Midwestern Baptist Theological Seminary. El este de asemenea păstor la Wornall Road Baptist Church în Kansas City, Missouri, SUA.

Jeramie Rinne este autor creștin și păstorul senior al Sanibel Community Church în Sanibel, Florida, SUA.

Garrett Kell este păstorul principal al Del Ray Baptist Church în Alexandria, Virginia, SUA.

Dave Harvey este președintele Great Commission Collective, o lucrare de plantare de biserici în SUA, Canada și alte țări. Anterior, el a păstorit biserici timp de 33 de ani. El este autorul multor cărți, între care cea mai recentă este *Principiul pluralității*.

Matt Schmucker a fost directorul executiv fondator al 9Marks. El organizează acum mai multe conferințe, precum Together for the Gospel și CROSS, slujind în

același timp ca membru la Capitol Hill Baptist Church în Washington, DC, SUA.

Jamie Dunlop este păstor asociat la Capitol Hill Baptist Church în Washington, DC, SUA.

Aubrey Sequeira a crescut în partea de sud a Indiei, iar acum este păstorul senior al Evangelical Community Church of Abu Dhabi și profesor adjunct la Gulf Theological Seminary în Dubai.

Brooks Buser este președintele Radius International.

9Semne

Zidind biserici sănătoase

ESTE SĂNĂTOASĂ BISERICA TA?

9Marks există pentru echiparea liderilor bisericii cu o viziune biblică și cu resurse practice pentru ilustrarea gloriei lui Dumnezeu înaintea popoarelor, prin biserici sănătoase.

În acest scop, vrem să ajutăm bisericile să crească în practicarea a nouă semne ale sănătății, semne care sunt adesea ignorate:

1. Predicarea expozitivă
2. Învățătura Evangheliei
3. O înțelegere biblică a convertirii și evanghelizării
4. Membralitatea biblică în biserică
5. Disciplina biblică a bisericii
6. O preocupare biblică pentru ucenicizare și creștere spirituală
7. Conducerea biblică a bisericii
8. O înțelegere biblică a practicii rugăciunii
9. O înțelegere biblică a practicii misiunii.

La 9Marks, noi scriem articole, cărți, recenzii și o revistă online. Organizăm conferințe, înregistrăm și difuzăm interviuri și producem alte resurse pentru echiparea bisericilor ca să ilustreze slava lui Dumnezeu.

Vizitează pagina noastră de internet unde poți găsi resurse în peste 40 de limbi de pe glob și abonează-te la revista noastră distribuită gratuit online. Lista complete a tuturor paginilor noastre de internet în alte limbi este următoarea: 9marks.org/international.

ro.9marks.org

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație creștină non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altor credincioși, astfel:

1. Recomandă mai departe această carte!
2. Scrie o recenzie pe pagina noastră de internet de unde ai descărcat această carte.
3. Vizitează pagina noastră de internet la magnagratia.org și află mai multe despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 300 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini.
4. Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând profilele noastre de social media și abonându-te la noutăți pe email, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.
5. Roagă-te pentru noi.
6. Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online pe pagina noastră de internet.

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.

magnagratia.org